

OŠTROV KOSTLIVCO

ANTHONY HOROWITZ

OSTROV KOSTLIVCŮ ANTHONY HOROWITZ

Přeložila Eva Brožová

Vydalo nakladatelství BB/art s. r. o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiň Buchal – BB/art v roce 2006
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2002 Anthony Horowitz
All rights reserved.

Z anglického originálu *Skeleton Key*
(First published in 2002 by Walker Books Ltd, London)
přeložila © 2006 Eva Brožová
Redakce textu: Richard Podaný
Jazyková korektura: Mirka jarotková
Grafická úprava obálky © 2006 Jan Matoška
Tisk: CENTA spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 80-7341-716-2

pro B. B.

OBSAH

- 1 Ve tmě
- 2 Mečbol
- 3 Krev a jahody
- 4 Cribber
- 5 Dva týdny na slunci
- 6 Ne tak zvláštní agenti
- 7 Obchodníková smrt
- 8 Pasová kontrola
- 9 Náměstí Bratrství
- 10 Ďáblův komín
- 11 Drtič
- 12 Ubikace pro otroky
- 13 Tlukot srdce
- 14 Nukleární smetiště
- 15 Zlý sen bezpečnostní služby
- 16 Konec světa
- 17 Za Alexem

VE TMĚ

Na Ostrov kostlivců přicházela noc rychle.

Slunce se vznášelo nízko nad obzorem a potom znenadání zmizelo. Náhle se objevily mraky – zpočátku červené, pak světle fialové, stříbrné, zelené a černé, jako by se do obrovského tavícího kotle vsákly všechny barvy světa. Nad mangrovy plachtila osamělá fregatka, jejíž barva se ztrácela v chaosu za ní. Bylo dusno. Ve vzduchu visel déšť. Blížila se bouřka.

Než jednomotorová Cessna Skyhawk SP přistála, dvakrát nad ostrovem zakroužila. Byl to typ letadla, kterého si v téhle části světa nikdo nevšimne. Proto si ho také jeho majitel vybral. Pokud by byl někdo natolik zvědavý, aby si zkontroloval registrační číslo napsané pod křídlem, zjistil by, že letadlo patří fotografické společnosti se sídlem na Jamajce. Nebyla to pravda. Žádná taková společnost neexistovala a na fotografování byla už příliš velká tma.

V letadle seděli tři muži. Všichni byli snědí a na sobě měli vyšisované džíny a volná trika s rozhalenkou. Pilot měl dlouhé vlasy, tmavohnědé oči a přes tvář se mu táhla tenká jizva. Se svými dvěma pasažéry se setkal teprve ten den odpoledne. Představili se mu jako Carlo a Marc, ale pochyboval, že jsou to jejich skutečná jména. Věděl, že jejich cesta začala už před dlouhou dobou, někde ve východní Evropě. Věděl, že tenhle krátký let je poslední úsek. Věděl, že jsou ozbrojení. Věděl toho už příliš.

Pilot se zadíval na multifunkční monitor na řídicím panelu. Osvětlená počítačová obrazovka ho upozorňovala na blížící se bouřku. Kvůli ní si starosti nedělal. Nízké mraky a déšť ho chránily. Úřady bývají během bouře méně ostražitě. Přesto cítil nervozitu. Byl na Kubě už mnohokrát, ale nikdy ne tady. A dneska v noci by dal přednost tomu, kdyby mohl letět téměř kamkoli jinam.

Cayo Esqueleto. Ostrov kostlivců.

A tady byl – měl třicet osm kilometrů na délku a v nejširším místě měřil devět kilometrů. Okolní moře, které bylo ještě před pár minutami neobvykle zářivě modré, zničehonic potmělo, jako by někdo otočil vypínačem. Na západě rozeznal mihotající se světla Puerto Madre, druhého největšího města na ostrově. Hlavní letiště

leželo dál na severu, nedaleko hlavního města Santiaga. Ale tam neletěl. Jakmile zatlačil na joystick, letadlo prudce uhnulo doprava a zakroužilo nad lesy a mangrovovými močály, které obklopovaly staré, opuštěné letiště na dolním konci ostrova.

Cessna byla vybavená termovizí, podobným typem, který se používá v amerických špionážních satelitech. Pilot stiskl tlačítko a zadíval se na monitor. Objevilo se na něm několik ptáků v podobě malých červených bodů. V močálech pulzovaly další tečky. Krokodýli nebo možná kapustňáci. A osamělý puntík asi dvacet metrů od přistávací dráhy. Otočil se k muži jménem Carlo, aby mu to oznámil, ale nebylo třeba. Carlo se mu už nakláněl přes rameno a zíral na obrazovku.

Carlo přikývl. Podle dohody na ně čekal pouze jediný muž. Na obrazovce by se ukázal každý, kdo by se skrýval v okruhu několika set metrů od polního letiště. Mohli bezpečně přistát.

Pilot se podíval z okna a spatřil ranvej. Byl to hrbolatý pruh země na pobřeží, vysekaný v džungli a vedoucí rovnoběžně s mořem. Pilot by si ho byl v ubývajícím světle málem nevšiml, ale na poslední chvíli zahlédl dvě řady elektrických žárovek, které svítily těsně u země a dráhu lemovaly.

Cessna se prudce snesla z oblohy. V poslední minutě s ní smýkl náhlý poryv vlhkého větru, který jako by chtěl vyzkoušet pilotovy nervy. Pilot nehnul brvou a o pár vteřin později se kola dotkla země a letadlo se s nadskakováním a otřásáním řítilo mezi dvěma řadami světel dopředu. Byl rád, že tam jsou. Mangrovy – husté křoví, které napůl plulo na rybníčcích stojaté vody – sahaly téměř k okrajům ranveje. Stačilo uhnout dva metry stranou, kola by se do nich mohla zaplést a bylo by po letadle.

Pilot vypnul kontrolky. Motor ztlchl a vrtule se dvěma lopatkami zpomalily a zastavily se. Podíval se z okna. Vedle jedné budovy stál džíp a v něm čekal ten muž – červená tečka na obrazovce. Otočil se k pasažérům.

„Je támhle.“

Starší z nich přikývl. Carlo, asi třicetiletý, měl černé kudrnaté vlasy, nebyl oholený a obličej mu pokrývalo strniště barvy

cigaretového popela. Obrátil se k druhému pasažérovi. „Marku, seš připravenej?“

Muž, který si říkal Marc, mohl být Carlovým mladším bratrem. Bylo mu sotva pětadvacet, a přestože se to snažil nedat najevo, měl strach. Na tváři se mu perlil pot, který měl ve světle řídicího panelu nazelenalý odstín. Sáhl rukou za sebe a vytáhl pistoli, německý automatický Glock ráže 10 milimetrů. Zkontroloval, jestli je nabitý, a pak si ho zasunul vzadu za opasek, pod triko.

„Jsem,“ odpověděl.

„Je tu sám. My jsme dva.“ Carlo se snažil Marka uklidnit. Nebo se možná snažil uklidnit sám sebe. „Oba máme zbraň. Nemůže nám nic udělat.“

„Tak jdem.“

Carlo se otočil k pilotovi. „Připravte letadlo,“ nařídil mu. „Až se budeme vracet, dám vám znamení.“ Zvedl ruku a jedním prstem a palcem vytvořil O. „To je signál, že všechno dobře dopadlo. V tu chvíli nastartujte. Nechceme tu zůstat ani o vteřinu dýl, než bude nutný.“

Vystoupili z letadla. Přistávací dráhu pokrývala tenká vrstva štěrků. Když kolem letadla zamířili ke dveřím nákladního prostoru, hlasitě jim skřípal pod vojenskými botami. Cítili ve vzduchu dusivý žár, tíhu noční oblohy. Zdálo se, že ostrov zadržuje dech. Carlo zvedl ruku a otevřel dveře. V nákladním prostoru byl černý kontejner asi o rozměrech jeden krát dva metry. S obtížemi ho s Markem sundali na zem.

Mladší muž vzhlédl. Světla na přistávací dráze ho oslňovala, ale rozeznal postavu, která stála jako socha vedle džípu a čekala na ně. Od chvíle, kdy letadlo přistálo, se nepohnula. „Proč sem nejde?“ zeptal se.

Carlo si odplivl a neodpověděl.

Na každém boku kontejneru bylo po jednom držadle. Muži kontejner zvedli a nemotorně, ohnutí pod svým břemenem, zamířili k čekajícímu muži. Trvalo jim dlouho, než k džípu dorazili, ale nakonec tam došli. Podruhé postavili bednu na zem.

Carlo se napřímil a otřel si dlaně o stehna. „Dobrej večer, generále,“ pozdravil. Mluvil anglicky. Nebyl to jeho rodný jazyk.

Ani generálův ne. Ale byl to jediný jazyk, kterým se spolu mohli domluvit.

„Dobrý večer.“ Generál se neobtěžoval se jmény, která, jak věděl, jsou stejně falešná. „Let proběhl bez problémů?“

„Naprosto, generále.“

„Máte to?“

„Jeden kilogram vysoce obohaceného uranu. Stačí k sestrojení bomby, která je schopná zničit město. Zajímalo by mě, jaký město máte na mysli.“

Generál Alexej Sarov udělal krok dopředu, takže na něj dopadla světla z přistávací dráhy. Nebyl velký, nicméně z něho vyzařovala síla a sebeovládání. Stále v sobě měl ta léta strávená v armádě. Byla vidět na krátce ostříhaných, kovově šedých vlasech, ostražitých světlě modrých očích a obličeji, který neprozrazoval téměř žádnou emoci. Projevovala se i v jeho držení těla. Stál rovně jako svíčka; uvolněný a současně ve střehu. Generálu Sarovovi bylo dvašedesát let, ale vypadal o dvacet roků mladší. Měl na sobě tmavý oblek, bílou košili a úzkou tmavomodrou kravatu. Ve vlhkém žáru večera měly být šaty zmačkané. Měl se potit. Ale když se na něj člověk podíval, vypadal, jako by právě vyšel z klimatizované místnosti.

Sklonil se nad kontejnerem a současně vytáhl z kapsy malý přístroj. Vypadal jako automobilový zapalovač cigaret s číselníkem. Našel ve stěně bedny zdířku a zařízení do ní zasunul. Krátkou dobu studoval stupnici. Přikývl. Byl spokojen.

„Máte zbytek peněz?“ zeptal se Carlo.

„Samozřejmě.“ Generál se napřímil a zamířil k džípu. Carlo s Markem se napjali – teď možná vytáhne zbraň. Ale když se vrátil, držel v ruce kufrík z černé kůže. Odemkl západky a otevřel ho. Kufrík byl plný bankovek: jednodolarovek úhledně svázaných v balíčcích po padesáti. Celkem sto balíčků. Dohromady půl milionu dolarů. Víc peněz, než kdy Carlo v životě viděl.

Ale pořád to nebylo dost.

„Máme problém,“ pronesl Carlo.

„Ano?“ opáčil Sarov bez jakéhokoli překvapení.

Marc cítil, jak mu po krku stéká pramínek potu. V uchu mu zabzučel moskyt, ale ovládl nutkání ho plácnout. Na tuhle chvíli

čekal. Stál několik kroků stranou a ruce mu volně visely podél těla. Pomaličku je za zády zvedl k schované pistoli. Zadíval se na pobožené budovy. Jedna z nich kdysi sloužila jako řídicí věž. Druhá vypadala jako letištní hala. Obě byly zchátralé a prázdné, s vydrolenými cihlami a rozbitými okny. Nemůže se tam někdo skrývat? Ne. Termovize by ho odhalila. Byli sami.

„Cenu uranu.“ Carlo pokrčil rameny. „Náš přítel v Miami se omlouvá. Ale po celém světě jsou nový bezpečnostní systémy. Pašování – zejména takových věcí – je čím dál obtížnější. A to znamená výdaje navíc.“

„Kolik?“

„Čtvrt milionů babek.“

„To je mrzuté.“

„Mrzutý pro vás, generále. To vy musíte platit.“

Sarov se zamyslel. „Měli jsme dohodu,“ namítl.

„Náš přítel v Miami doufal, že to pochopíte.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Marc natáhl prsty za zády a pevně v nich sevřel pistoli. Pak ale Sarov přikývl. „Budu muset ty peníze sehnat,“ prohlásil.

„Můžete je převést na stejnej účet jako předtím,“ poznamenal Carlo. „Ale musím vás varovat, generále. Jestli peníze do tří dnů neprijdou, americká tajná služba se dozví, co se tu dneska v noci dělo... co jste právě obdržel. Možná si myslíte, že jste na tomhle ostrově v bezpečí. Můžu vás ujistit, že už v bezpečí nebudete.“

„Vyhrožujete mi,“ zamumlal Sarov. V jeho slovech bylo náhle cosi mrazivého, hroživého.

„Neberte to vosobně,“ ucedil Carlo.

Marc vytáhl plátěný pytel, rozevřel ho a vysypal do něj peníze z kufříku. V kufříku mohla být schovaná vysílačka. Nebo malá bomba. Nechal ho na místě.

„Dobrou noc, generále,“ rozloučil se Carlo.

„Dobrou noc.“ Sarov se usmál. „Doufám, že budete mít příjemný let.“

Muži zamířili zpátky k letadlu. Marc cítil, jak se mu peníze, balíčky, tisknou skrz látku ke stehnu. „Ten chlap je idiot,“ zašeptal rodným jazykem. „Stařec. Proč jsme se ho báli?“

„Hlavně ať už vodsud' vypadnem,“ pronesl Carlo. Přemýšlel o generálově poslední větě: *Doufám, že budete mít příjemný let.* Usmíval se, když to říkal?

Zvedl ruku a prstem a palcem přitisknutými k sobě dal pilotovi smluvené znamení. Motor cessny okamžitě zaburácel.

Generál Sarov je stále pozoroval. Nepohnul se, ale teď opět sáhl do kapsy u saka. Sevřel v prstech vysílačku, kterou tam měl připravenou. Předtím uvažoval, jestli bude nutné ty dva muže a pilota zabít. Osobně by byl raději, kdyby to udělat nemusel, ani pro jistotu. Ale vzhledem k jejich požadavkům to bylo nutné. Mělo ho napadnout, že budou chamtiví. Vzhledem k tomu, co byli ti lidé zač, to bylo téměř nevyhnutelné.

Zatímco si oba muži v letadle zapínali bezpečnostní pásy, pilot se připravoval ke startu. Carlo slyšel, jak motor zvyšuje otáčky, a letadlo se začalo pomalu obracet. V dálce se ozvalo tiché rachocení hromu. Litoval teď, že neobrátili letadlo hned po přistání. Ušetřili by si tím vzácné vteřiny. Už se nemohl dočkat, až budou pryč, zpátky ve vzduchu...

Doufám, že budete mít příjemný let.

V generálově hlase nebyla jediná emoce. Mohl to myslet tak, jak to řekl. Ale Carlo usoudil, že by mluvil stejným tónem, i kdyby vynášel rozsudek smrti.

Marc sedící vedle něho už přepočítával peníze a projížděl rukama hromádky bankovek. Carlo se ohlédl na chátrající budovy, na čekající džíp. Pokusí se Sarov o něco? Jaké má na ostrově prostředky? Ale zatímco se letadlo otáčelo, nic se nepohnulo. Generál stál na svém místě a všude panoval klid.

V tu chvíli světla na přistávací dráze zhasla.

„Co to...?“ Pilot rozzuřeně zaklel.

Marc přestal počítat. Carlo okamžitě pochopil, co se děje. „Vypnul světla,“ vysvětlil. „Nechce, abysme odletěli. Dokážete se zvednout do vzduchu bez nich?“

Letadlo se otočilo o sto osmdesát stupňů, takže stálo čelem proti směru, ze kterého přiletěli. Pilot zíral oknem kokpitu a napínal zrak do noci. Venku byla hluboká tma, ale na obloze pulzovalo děsivé, nepřirozené světlo. Přikývl. „Nebude to snadný, ale...“

Světla se opět rozzářila.

Byla tu a táhla se do dálky, šipka, která mířila ke svobodě a mimořádné odměně ve výši čtvrt milionu dolarů. Pilot si oddychl. „To musela udělat ta bouřka,“ prohlásil. „Přerušila dodávku elektřiny.“

„Hlavně ať už jsme vodsud' pryč,“ zamumlal Carlo. „Čím dřív budem ve vzduchu, tím líp.“

Pilot přikývl. „Přesně tak.“ Stiskl tlačítka na řídicím panelu a cessna se rozjela a rychle nabírala rychlost. Světla ranveje se změnila v rozmazanou šmouhu a vedla ho dopředu. Zatímco se Marc díval z okna, Carlo se pohodlně uvelebil na sedadle.

A pak, pár vteřin předtím, než se kola odlepila od země, sebou letadlo náhle prudce škublo. Když ho sevřela obrovská neviditelná ruka a smýkla s ním stranou, celý svět se zakymácel. Cessna se pohybovala rychlostí sto padesát kilometrů v hodině. Během několika vteřin zabrzdila a prudké snížení rychlosti vymrštilo všechny tři muže dopředu. Kdyby nebyli připoutaní, vyletěli by ven čelním oknem – nebo tím, co by z roztržštěného skla zbylo. Současně se ozvala řada ohlušujících ran, jak něco bičovalo trup. Jedno křídlo pokleslo, vrtule se ulomila a odletěla do tmy. Letadlo zčistajasna stálo a naklánělo se k jedné straně.

Chvilí se nikdo v kabině nepohnul. Motory letadla zarachotily a umlkly. Pak se Marc na sedadle napřímil. „Co se stalo?“ vykřikl. Kousl se do jazyka a po bradě mu tekla krev. Peníze se mu z otevřeného pytle vysypaly do klína.

„Nechápu...“ Pilot byl příliš šokovaný, aby mohl mluvit.

„Sjel jste z ranveje!“ Carlo měl tvář staženou šokem a vztekem.

„To není pravda!“

„Heleďte!“ Marc zvedl ruku a Carlo se zadíval za jeho chvějícím se prstem. Spodní část dveří byla zdeformovaná. Zezdola do kabiny prosakovala černá voda a vytvářela jim kolem nohou kaluž.

Opět zarachotil hrom, tentokrát blíž.

„To udělal on!“ prohlásil pilot.

„Co udělal?“ chtěl vědět Carlo.

„Posunul dráhu!“

Šlo o jednoduchý trik. Když se letadlo otáčelo, Sarov pomocí vysílačky v kapse vypnul světla na ranveji, takže pilot ztratil ve tmě na okamžik orientaci. Jakmile letadlo dokončilo otáčku, světla se opět rozzářila. Pilot však nevěděl, nemohl vědět, že se rozsvítily jiné dvě řady světél – a že tyhle po několika desítkách metrů uhýbají z pevné půdy ranveje a pokračují do bažin.

„Navedl nás do mangrovů,“ pronesl pilot.

Carlovi konečně došlo, co se s letadlem stalo. V okamžiku, kdy se kola dotkla vody, byl jeho osud zpečetěn. Jakmile se cessna ocitla na nepevném povrchu, propadla se a převrátila. Pomalu klesali pod hladinu, do kabiny proudila bahnitá voda. Větve mangrovů, které málem roztrhly letadlo, je obklopovaly jako mříže živého vězení.

„Co budem dělat?“ zeptal se Marc a najednou působil jako dítě. „Utopíme se!“

„Můžeme vylízt ven!“ Carlo si při nehodě pochroumal krční páteř. Bolestivě zvedl jednu paži a rozepnul si bezpečnostní pás.

„Neměli jsme se ho snažit podvíst!“ vykřikl Marc. „Věděls, co je zač. Řekli ti –“

„Drž hubu!“ Carlo měl vlastní pistoli. Vytáhl ji z pouzdra pod trikem a položil si ji na koleno. „Vylezem vodsud“ a vyřídíme si to s ním. A pak se z tohoto zatraceného ostrova nějak dostanem pryč.“

„Tam se něco...,“ začal pilot.

Venku se něco pohnulo.

„Co to je?“ zašeptal Marc.

„Pst!“ Carlo napůl vstal, takže jeho tělo zaplnilo stísněný prostor kabiny. Letadlo se opět naklonilo a propadalo se hlouběji do močálu. Na okamžik ztratil rovnováhu, ale pak se opřel o stěnu kabiny a natáhl ruku kolem pilota, jako by chtěl vylézt rozbitým předním oknem ven.

V tu chvíli se k němu vrhlo něco obrovského a děsivého a zastínilo to tu trochu světla na noční obloze. Když to vstříčilo hlavu do letadla, Carlo zajechel. Ve tmě se zablýsklo něco bílého a ozvalo se děsivé zavrčení. Zbývající muži také vykřikli.

Generál Sarov vše zpovzdálí sledoval. Zatím nepršelo, ale vzduch byl prosycený vodou. Na obloze se rozzářil blesk a téměř zpomaleně ji proťal, jako by si svou cestu vychutnával. V tu chvíli

generál spatřil cecnu na boku, napůl pohřbenou v močálu. Kolem ní se pohybovalo asi půl tuctu krokodýlů. Největší z nich se hlavou napřed vrhl do kokpitu. Byl mu vidět jen ocas, a zatímco hltal kořist, divoce jím kolem sebe tloukl.

Generál Sarov se sehnul a zvedl černý kontejner. I když mu ho přinesli dva muži, zdálo se, že v jeho rukou je lehký jako pírko. Naložil ho do džípu a o krok couvl. Usmál se, což se nestávalo tak často. Zítra, až se krokodýli nasytí, sem pošle své lidi – macheteros —, aby bankovky vyzvedli. Ne že by byly ty peníze důležité. Byl majitelem jednoho kilogramu vysoce obohaceného uranu. Jak řekl Carlo, mohl teď zničit malé město.

Ale Sarov neměl v úmyslu zničit město.

Jeho terčem byl celý svět.

MEČBOL

Alex zachytil míč hrudníkem, odrazil ho a kopl zpátky do sítě. Teprve potom si všiml muže s velkým bílým psem. Bylo teplé, slunečné páteční odpoledne na přelomu jara a léta. Šlo pouze o tréninkový zápas, nicméně Alex bral hru vážně. Pan Wiseman, který vyučoval tělesnou výchovu, ho vybral do reprezentačního týmu a Alex se těšil, že bude hrát proti jiným školám ze západního Londýna. Bohužel, jeho škola, Brookland, neměla vlastní fotbalové hřiště. Tohle hřiště bylo veřejné a všichni mohli chodit kolem. A přivést si sem psa.

Alex muže okamžitě poznal a sevřel se mu žaludek. Současně se naštvál. Co si to dovoluje, přijít sem během vyučování a uprostřed hry? Copak ho ti lidé nenechají nikdy na pokoji?

Muž se jmenoval Crawley. S řádnoucími vlasy, flekatým obličejem a staromódním oblečením vypadal jako nižší vojenský důstojník nebo snad učitel na druhořadé soukromé škole. Ale Alex věděl, kdo to je. Crawley patřil k MI-6. Nebyl přímo špiónem, nicméně představoval významnou součást toho světa. Crawley byl personálním šéfem jednoho z nejtajnějších úřadů v zemi. Měl na starosti administrativu, přípravu akcí, organizaci schůzek. Když někdo zahynul s nožem v zádech nebo s kulku v hrudníku, byl to Crawley, kdo se podepsal na tečkované linku.

Zatímco Alex utíkal zpátky na středovou čáru, Crawley došel k lavičce. Bílého psa vlekl za sebou. Zdálo se, že zvířeti se chodit nechce. Nechtělo tam být vůbec. Crawley se posadil. Seděl tam i o deset minut později, kdy se ozval závěrečný hvizd a zápas skončil. Alex chvilku přemýšlel, pak sebral svetr a zamířil k němu.

Když ho Crawley uviděl, vypadal překvapeně. „Alexi!“ zvolal. „To je ale náhoda! Neviděl jsem tě od... no, od té doby, co ses vrátil z Francie.“

Od chvíle, kdy MI-6 vyslalo Alexe na výzvědy do školy pro dětičky bohatých lidí v jihovýchodní Francii, uplynuly jen čtyři týdny. Pod falešným jménem se stal studentem akademie Point Blanc, kde ho uvěznil šílenný ředitel školy doktor Grief. Nepřátelé ho pronásledovali po sjezdovce, stříleli po něm a málem ho pitvali při

hodině biologie. Alex nechtěl být špiónem a celá ta záležitost ho jen utvrdila v přesvědčení, že má pravdu. Crawley byl poslední člověk, kterého toužil vidět.

Ale muž z MI-6 se nadšeně usmíval. „Jsi ve školním mužstvu? Tady hrajete? Divím se, že jsem si tě nevšiml dřív. Často sem s Barkerem chodíme.“

„S Barkerem?“

„Se psem.“ Crawley natáhl ruku a popleskal ho. „Je to dalmatin.“

„Myslel jsem, že dalmatini jsou tečkovaní.“

„Ne, tenhle ne.“ Crawley zaváhal. „Abych řekl pravdu, Alexi, jsem rád, že jsem tě potkal. Co kdybychom si promluvili?“

Alex zavrtěl hlavou. „Na to zapomeňte, pane Crawley. Už jsem vám to řekl minule. Mě MI-6 nezajímá. Jsem student. Ne špión.“

„Samozřejmě!“ přisvědčil Crawley. „Tohle ale nemá s... ehm... firmou nic společného. Ne, ne, ne.“ Vypadal téměř rozpačitě. „Jen jsem se tě chtěl zeptat... jak by se ti líbilo místo v přední řadě ve Wimbledonu?“

Ta otázka vyvedla Alexe z míry. „Ve Wimbledonu? Myslíte... tenis?“

„Přesně tak.“ Crawley se usmál. „Celoanglický tenisový klub. Jsem ve výboru.“

„A vy mi nabízíte lístek?“

„Ano.“

„Kde je zádrhel?“

„Žádný zádrhel v tom není, Alexi. Opravdu ne. Ale... dovol, abych ti to vysvětlil.“ Alex si všiml, že se ostatní hráči chystají k odchodu. Školní vyučování bylo téměř u konce. Poslouchal, co ještě z Crawleyho vyleze. „Víš, jde o to, že před týdnem se někdo vloupal do kanceláře. Máme v klubu přísná bezpečnostní opatření, ale někomu se podařilo přelézt zeď a dostat se vypáčeným oknem do budovy Millennium.“

„Co je budova Millennium?“

„Hráči tam mají šatny. Je tam také tělocvična, restaurace, dvě společenské místnosti a tak. Máme tam průmyslovou televizi, ale ten člověk ji vyřadil z provozu – spolu s hlavním alarmem. Byla to

naprosto profesionální práce. To, že byl někdo uvnitř, jsme zjistili čirou náhodou. Jeden z našich nočních hlídačů viděl toho muže odcházet. Byl to Číňan, něco málo přes dvacet –“

„Ten hlídač?“

„Ten vetřelec. Byl celý v černém a na zádech měl něco jako ruksak. Když hlídač přivolal policii, nechali jsme celé místo prohledat. Budovu, tenisové kurty, kavárny... všechno. Trvalo to tři dny. V současné době nejsou díkybohu v Londýně aktivní žádné teroristické buňky, ale vždycky hrozí nebezpečí, že bombu nastraží nějaký šílenec. Měli jsme tam protiteroristickou jednotku. Psy. Nic! Ať to byl kdokoli, prostě se vypařil – a vypadá to, že po něm nezůstala jediná stopa.

A teď to nejpodivnější, Alexi. Nejenže po něm nic nezůstalo, ale také si nic *neodnesl*. Vlastně to vypadá, že se ničeho nedotkl. Jak říkám, kdyby ho ten hlídač nezahlédl, nikdy bychom nezjistili, že tam byl. Co si o tom myslíš?“

Alex pokrčil rameny. „Možná ho hlídač vyrušil dřív, než stačil něco ukrást.“

„Ne. Když ho uviděl, byl už na odchodu.“

„Nemohl si to ten hlídač vymyslet?“

„Zkontrolovali jsme kamery – film je totiž opatřený časovým kódem – a zjistili jsme, že byly dvě hodiny mimo provoz. Od půlnoci do dvou.“

„A co si o tom myslíte vy, pane Crawley? Proč mi to vůbec vykládáte?“

Crawley si povzdychl a natáhl nohy před sebe. Měl na sobě semišové polobotky, sešmajdané, s ochozenými podpatky. Pes usnul. „Podle mě chce letos někdo Wimbledon sabotovat,“ prohlásil. Alex ho chtěl přerušit, ale Crawley zvedl ruku. „Vím, že to zní směšně, a musím přiznat, že ostatní členové výboru mi nevěří. Na druhé straně, nemají mé instinkty. Nepracují ve stejné branži jako já. Ale přemýšlej o tom, Alexi. Tak pečlivě naplánované a provedené vloupání muselo mít nějaký důvod. Ale žádný důvod *neexistuje*. Něco se děje.“

„Proč by chtěl někdo sabotovat Wimbledon?“

„Nevím. Ale nesmíš zapomenout, že čtrnáctidenní wimbledonský turnaj je obrovský byznys. V sázce jsou miliony liber. Jen hráčům se vyplácí osm a půl milionu. A pak tu jsou vysílací práva, práva na reklamu, sponzoring... Přilétají sem celebrity z celého světa – všichni od filmových hvězd po prezidenty – a je všeobecně známo, že vstupenky na finále mužů se prodávají pod rukou doslova za tisíce liber. Není to jen hra. Jde o světovou událost, a když se něco stalo... no, radši na to nemyslet.“

Crawley na to očividně myslel. Vypadal unaveně a v očích měl ustaraný pohled.

Alex chvíli přemýšlel. „Chcete, abych se tam porozhlédl.“ Usmál se. „Na Wimbledonu jsem nikdy nebyl. Viděl jsem ho jen v televizi. Lístek na Centrální dvorec by se mi moc líbil, ale nechápu, jak bych vám mohl během jednoho dne pomoci.“

„Přesně tak, Alexi. Ale neměl jsem na mysli jeden den.“

„Pokračujte.“

„No, víš, napadlo mě, jestli bys nechtěl dělat sběrače míčků.“

„To myslíte vážně?“

„Proč ne? Můžeš tam být celých čtrnáct dní. Báječně si to užiješ a budeš přímo v centru dění. Uvidíš pár skvělých zápasů. A mně se trochu uleví, když budu vědět, že tam jsi. Kdyby se něco dělo, určitě si toho všimneš. V tom případě mi zavolaš a já se o to postarám.“ Přikývl. Bylo zřejmé, že když už se mu nepodařilo přesvědčit Alexe, přesvědčil sám sebe. „Nejde o nic nebezpečného. Vždyť... je to Wimbledon. Bude tam spousta jiných kluků a děvčat. Tak co tomu říkáš?“

„Copak tam už tak nemáte dost početnou ochranku?“

„Bezpečnostní službu samozřejmě máme. Ale je nápadná – proto se jí dá snadno vyhnout. Zato ty budeš neviditelný, Alexi. V tom to je.“

„Alexi...?“

To na něj zavolal pan Wiseman. Učitel na něj čekal. Všichni ostatní hráči, až na dva nebo tři chlapce, kteří si kopali s míčem, už odešli.

„Hned jsem u vás, pane!“ křikl Alex.

Učitel zaváhal. Bylo mu divné, že jeden z chlapců mluví s tím mužem v staromódním saku a proužkované kravatě. Ale na druhé straně, šlo o Alexe Ridera a celá škola věděla, že je poněkud zvláštní. Nedávno ve škole dvakrát za sebou delší dobu chyběl, pokaždé bez náležitého vysvětlení, a když se posledně opět objevil, celý blok s laboratořemi zničil záhadný požár. Pan Wiseman se rozhodl, že si toho nebude všímat. Alex se o sebe dokáže postarat a určitě se později objeví. Alespoň doufal.

„Nebud' tu dlouho!“ zavolal.

Odešel a Alex se ocitl s Crawleym o samotě.

Přemýšlel o tom, co se právě dozvěděl. Částečně Crawleymu nevěřil. Byla to skutečně náhoda, že přišel na hřiště právě v době, kdy tu Alex trénoval? Pravděpodobně ne. Ve světě MI-6, kde se všechno plánuje a se vším se počítá, žádné náhody neexistují. To byl jeden z důvodů, proč je Alex nesnášel. Dvakrát ho zneužili a pokaždé jim bylo jedno, jestli přežije nebo umře, hlavně když jim bude užitečný. Crawley byl součástí toho světa a Alex ho v hloubi srdce nesnášel stejně jako zbytek MI-6.

Ale současně, řekl si v duchu, možná celou situaci zbytečně dramatizuje. Crawley po něm nechce, aby se infiltroval na cizí ambasádu nebo seskočil padákem do Iráku, nic, co by mohlo být třebas jen trochu nebezpečné. Nabídl mu dva týdny ve Wimbledonu. Nic jiného. Šanci vidět pár tenisových utkání a – kdyby měl smůlu – všimnout si, jak se někdo snaží ukrást peníze klubu. Co by se mohlo zvrtnout? „Tak dobře, pane Crawley,“ pronesl nakonec. „Proč ne.“

„To je skvělé, Alexi. Všechno zařídím. Jdeme, Barkere!“ Alex se podíval na psa a všiml si, že se právě probudil. Zíral na něj růžovými očima podlitými krví. Nevaruje ho? Neví ten pes něco, co on ne?

Ale v tu chvíli škubl Crawley vodítkem, a než mu pes stačil prozradit některé z tajemství svého pána, jeho majitel ho chvatně odvedl pryč.

O šest týdnů později stál Alex na Centrálním dvorci, oblečený v tmavozelené a světle fialové barvě Celoanglického tenisového klubu. Právě začínal rozhodující zápas tohoto kvalifikačního kola. Jeden z

těch dvou hráčů – seděli jen pár centimetrů od něho – postoupí do dalšího kola s nadějí na výhru půl milionu liber, která je součástí vítězství. Druhý pojede příštím autobusem domů. Teprve teď, když klečel vedle sítě a čekal na podání, Alex skutečně pochopil sílu Wimbledonu a to, proč si vydobyl své místo ve světovém kalendáři. Žádná jiná soutěž, jako je tahle, prostě neexistuje.

Obklopoval ho ohromný stadion s tisíci a tisíci diváků, řady se zvedaly stále výš, až se úplně nahoře ztrácely ve stínu. Téměř nedokázal rozeznat obličeje. Bylo jich příliš mnoho a připadaly mu strašně daleko. Ale když hráči došli na svou polovinu kurtu, na dokonale zastřížený trávník, který jako by se jim pod nohama leskl, Alex cítil, jak je dav napjatý. Zaburácel potlesk, který s ozvěnou stoupal vzhůru, a pak se náhle rozhostilo ticho. Zatímco fotografové viseli jako supi na obrovských teleobjektivech, pod nimi, v zeleně natřených kabinách, se otáčely televizní kamery, aby zachytily první servis. Hráči stáli tváří v tvář: dva muži, kteří celý svůj život podřídili tomuto okamžiku a o jejichž budoucnosti v turnaji se rozhodne během několika příštích minut. Všechno bylo tak anglické – trávník, jahody, slaměné klobouky –, a přesto šlo ve své podstatě o krvavý gladiátorský zápas.

„Ticho, prosím, dámy a pánové...“

Z mnoha amplionů se rozlehl hlas rozhodčího. Podával první hráč, Francouz Jacques Lefevre, dvaadvacetiletý nováček turnaje. Nikdo nečekal, že se dostane tak daleko. Hrál s Němcem Jamiem Blitzem, jedním z favoritů letošního turnaje. Ale právě Blitz prohrával – ztratil dva sety a ve třetím bylo skóre 5:2. Alex ho pozoroval, jak čeká a pohupuje se na bříškách chodidel. Lefevre podával. Míček dopadl těsně ke středové čáře. Eso.

„Patnáct nula.“

Alex byl dost blízko, aby viděl v Němcových očích porážku. V tom spočívala krutost hry; její psychologie. Jakmile ztratíte psychickou převahu, můžete ztratit všechno. To se právě teď přihodilo Blitzovi. Alex to téměř cítil v jeho potu. Když kráčet na opačnou stranu kurtu, připravit se na další Lefevrovo podání, působil těžkopádně, jako by potřeboval veškerou sílu jen k tomu, aby tam došel. Přišel o další bod a pak i o následující. Alex se rozběhl přes

kurt, sebral míček a poslal ho sběrači na levé straně základní čáry. Ne že by to bylo zapotřebí. Vypadalo to, že v tomhle zápasu bude už pouze jedině podání.

A Lefevrovi se samozřejmě podařilo dát závěrečné eso. Padl na kolena a vítězoslavně zvedl ruce zaťaté v pěst. Tohle gesto viděly wimbledonské dvorce už tisíckrát a obecnstvo v patřičnou dobu povstalo a bouřlivě tleskalo. Ale nebyl to dobrý zápas. Blitz měl vyhrát. Hra rozhodně neměla skončit třemi vítěznými sety po sobě. Blitz byl neuvěřitelně z formy a mladý Francouz ho totálně převálcoval.

Alex posbíral poslední míčky a poslal je po zemi do vzdáleného rohu. Zatímco stál v pozoru, hráči si – nejdřív vzájemně, potom s rozhodčím – potrásli rukama. Potom k němu Blitz zamířil a začal si balit tašku. Alex studoval jeho tvář. Němec vypadal ohromeně, jako by nemohl uvěřit, že prohrál. Pak si posbíral věci a odešel. Než opustil kurt, ještě naposledy divákům zamával. Lefevre stále podepisoval přední řadě autogramy. Na Blitze už všichni zapomněli.

* * *

„Byl to fakt mizernej zápas,“ prohlásil Alex. „Nevím, co se Blitzovi stalo. Připadal mi jako náměsíčný.“

Od konce zápasu uběhla hodina a Alex seděl u stolu v Complexu, řadě místností pod kanceláří rozhodčího v rohu kurtu číslo jedna, kde dvě stovky chlapců a děvčat, kteří na turnaji pracovaly, jedly, převlékaly se a odpočívaly. Právě seděl se dvěma sběrači a jednou sběračkou u sklenice minerálky. S tou dívkou se během předchozích dvou týdnů spřátelil – tak moc, že ho pozvala, aby jel s ní a její rodinou po skončení Wimbledonu do Cornwallu. Měla tmavé vlasy, jasně modré oči a pihy. Uměla také velice rychle běhat a byla nesmírně zdatná. Chodila ve Wimbledonu do klášterní školy. Její otec byl novinářem a zabýval se ekonomikou a politikou, ale na ní nebylo vážného vůbec nic. Milovala vtipy, čím sprostější, tím lépe, a Alex měl dojem, že její smích musí být slyšet až ke kurtu devatenáct. Jmenovala se Sabina Pleasurová.

„To je blbý,“ odpověděla Sabina. „Ale mně se Lefevre líbí. Je roztomilej. A je jen o trochu starší než já.“

„O sedm let,“ upozornil ji Alex.

„To dneska nic neznamená. Navíc jdu zejtra zase na Centrální dvorec. Budu mít co dělat, abych dokázala sledovat hru.“

Alex se usmál. Měl Sabinu opravdu moc rád, i když se zdálo, že se jí líbí starší muži. Byl teď rád, že přijal Crawleyho nabídku. „Hlavně dávej pozor, abys ho míčkem netrefila tam, kam se mu budeš koukat,“ utrousil.

„Ridere!“ Klábosení v kavárně přerušil mužský hlas a ze sousední kanceláře vypochoďoval malý, drsně vyhlížející chlapík. Byl to Wally Walfor, bývalý seržant RAF, který měl sběrače míčků na starosti.

„Ano, pane?“ Alex u Walfora absolvoval čtyřtýdenní výcvik a dospěl k závěru, že ten muž je menší netvor, než předstírá.

„Potřebuju někoho do zálohy. Vadilo by ti to?“

„Ne, pane. V pohodě.“ Alex dopil minerálku a vstal. Potěšilo ho, že se Sabina tvářila smutně, když odcházel.

Záloha znamenala čekat před kanceláří rozhodčího pro případ, kdyby ho potřebovali na nějaký dvorec nebo někde v areálu. Alexe vlastně vcelku bavilo sedět venku na sluníčku a pozorovat davy. Odesl podnos zpátky k pultu, a právě když se chystal odejít, všiml si něčeho, co ho přimělo zastavit se a přemýšlet.

V rohu místnosti mluvil do veřejného telefonního automatu člen ochranky. Na tom nebylo nic zvláštního. U vchodu do Complexu vždycky stáli hlídači a tu a tam vklouzli dovnitř pro sklenici vody nebo si odskočit na toaletu. Člen ochranky mluvil rychle a vzrušeně a oči mu zářily, jako by někomu sděloval důležitou zprávu. V halasu kavárny se nedalo zaslechnout, co říká, ale i tak se Alex přikradl trochu blíž v naději, že zachytí pár slov. A v tu chvíli si všiml tetování. V místnosti bylo hodně sběračů míčků, k tomu ještě kuchaři za pultem, kteří měli plné ruce práce, takže tu panovalo příšerné horko. Člen ochranky si odložil sako. Byl jen v košili s krátkým rukávem. A tam, na paži, přesně v místě, kde rukáv končil, měl velký červený kruh. Alex ještě nikdy nic takového neviděl. Jednoduchý, nezdobený kruh bez nápisu, bez obrázku. Co to může znamenat?

Člen ochranky se náhle otočil a zjistil, že ho Alex pozoruje. Stalo se to velice rychle a Alex si v duchu vyčítal, že si nedal větší pozor. Muž nepřestal mluvit, ale natočil se tak, že paže s tetováním zmizela Alexovi z dohledu. Současně si zakryl tetování volnou rukou. Alex se na něj usmál a udělal gesto, jako že čeká na telefon. Strážný zamumlal ještě několik slov a zavěsil. Pak si oblékl sako a bez ohlédnutí odešel. Alex počkal, dokud nezmizel na schodišti, a potom se vydal za ním. Muž se někam ztratil. Alex se posadil na lavičku před kanceláří rozhodčího a přemýšlel.

Telefonický hovor v přeplněné kavárně. To by nemělo nic znamenat. Ale divné na tom bylo, že Alex toho muže už zahlédl krátce předtím, asi hodinu před začátkem utkání Blitz – Lefevre. Poslali ho do budovy Millennium, aby přinesl jednomu z dalších soutěžících raketu, a nasměrovali ho do společenské místnosti pro hráče. Když vyšel po schodišti, které vedlo z hlavní recepcce, ocitl se v prostorné, otevřené místnosti s televizními obrazovkami na jedné straně a počítačovými terminály na druhé, mezi nimiž stály jasné rudé a modré pohovky. Věděl, že se mu dostalo obrovské pocty. Byla to soukromá lože. Na jedné pohovce seděla Venus Williamsová, Tim Henman sledoval nějaký zápas na obrazovce. A byl tam i sám James Blitz a nesl si od zásobníku na vodu u protější zdi plastový kelímek s minerálkou.

Člen ochranky tu byl také. Alex si všiml, že stojí dost nešikovně vedle schodiště. Pozoroval Blitze, ale současně telefonoval. Alespoň to tak vypadalo. Alexe však v tu chvíli napadlo, že je na něm něco zvláštního. Měl sice mobil u ucha, ale nemluvil do něj. Zcela se soustředil na německého turistu. Alex sledoval, jak Blitz vypil minerálku a odešel. Člen ochranky opustil místnost pár vteřin po něm.

Co se v budově Millennium dělo? To byla první otázka, kterou si Alex položil, když seděl na sluníčku a poslouchal vzdálené údery tenisových míčků a potlesk neviditelného davu. A pak tu bylo ještě něco mnohem záhadnějšího. Jestli měl člen ochranky mobilní telefon a jestli ten telefon ještě před pár hodinami fungoval, proč musel volat z telefonního automatu v rohu Complexu? Samozřejmě, mohla se mu vybit baterka. Ale i tak, proč použil právě tenhle telefon? Telefony

jsou po celém klubu, po celé nadzemní části areálu. Že by nechtěl, aby ho při tom někdo viděl?

A proč měl na paži vytetovaný červený kruh? Nechtěl, aby si tetování někdo všiml. Alex byl přesvědčený, že se ho snažil schovat.

A pak tu bylo ještě něco. Možná to byla jen shoda náhod, ale ten strážný, stejně jako muž, který se nedávno vloupal do Celoanglického tenisového klubu, byl Číňan.

KREV A JAHODY

Alex člena ochranky nesledoval záměrně, ale zdálo se, že je k němu během několika dalších dní téměř náhodně přitahován. Zahlédl ho ještě dvakrát; jednou, jak prohledává kabelky u brány pět, a pak znovu, jak radí dvojici diváků, kudy mají jít.

Bohužel, nemohl ho sledovat po celou dobu. Crawleyho plán měl jednu chybu. Alex trávil jako sběrač míčků většinu dne na Centrálním dvorci. Sběrači míčků se střídali na základě rotačního systému, dvě hodiny pracovali, dvě hodiny měli volno. V nejlepším případě mohl být špiónem jen na poloviční úvazek. A jakmile se ocitl na kurtu, na strážného, telefon i celou záležitost s vloupáním rychle zapomněl, protože ho dramatická hra zcela pohltila.

Nicméně dva dny poté, co Blitz opustil Wimbledon, Alex strážného opět sledoval. Do začátku odpoledního utkání zbývalo asi půl hodiny a Alex se právě chystal nahlásit v Complexu, když vtom ho uviděl, jak znovu vchází do budovy Millennium. To bylo samo o sobě zvláštní. Budova totiž měla vlastní bezpečnostní službu. Veřejnost nemohla projít kolem recepčního pultu bez propustky. Takže co dělá uvnitř? Alex se podíval na hodinky. Jestli přijde pozdě, Walfor mu vynadá, a možná ho dokonce přeloží na některý z méně zajímavých dvorců na okraji. Ale pořád ještě měl čas. A musel si přiznat, že je čím dál zvědavější.

Vešel do budovy Millennium. Jako obvykle se ho nikdo na nic neptal. Jeho uniforma sběrače míčků stačila. Vyběhl po schodech, prošel společenskou místností pro hráče a vstoupil do restaurace na opačné straně. Strážný byl uvnitř, přímo před ním. Opět měl v ruce mobilní telefon, ale nevolal. Jen tam tak stál a pozoroval hráče a novináře, kteří jídali oběd.

Jídlna byla prostorná a moderně zařízená, uprostřed s dlouhým stolem na teplá jídla a pultem na saláty, studené nápoje a ovoce. U stolů muselo obědovat asi sto lidí a Alex mezi nimi poznal jednu či dvě slavné tváře. Zadíval se na strážného. Stál v rohu a snažil se chovat nenápadně. Současně se zdálo, že pozoruje stůl u jednoho okna. Alex se zadíval tam, kam on. U stolu seděli dva muži. Jeden měl na sobě sako s kravatou, druhý teplákovou soupravu. Prvního

muže Alex neznal, ale druhý byl Američan Owen Bryant, další hráč světové úrovně. Dnes odpoledne ho čekal zápas.

První muž mohl být jeho manažerem nebo možná agentem. Oba se spolu tiše, zaujatě bavili. Manažer něco pronesl a Bryant se rozesmál. Alex udělal pár kroků dopředu, ale stále se držel u stěny. Chtěl vidět, co strážný udělá, ale nechtěl, aby si ho někdo všiml. Byl rád, že je v restauraci plno. Lidé, kteří neustále přecházeli sem a tam, ho chránili před zvědavými pohledy.

Bryant vstal. Alex si všiml, že strážný přimhouřil oči a zvedl mobil k uchu. Číslo však nevytočil. Když Bryant došel k zásobníku na vodu a vytáhl z plastového válce kelímek, strážný stiskl tlačítko na telefonu. Bryant si natočil trochu vody. Alex pozoroval, jak k hladině v plastové nádrži rychle stoupá vzduchová bublina. Tenista si odnesl vodu zpátky ke stolu a posadil se. Manažer něco řekl a Bryant se napil. A to bylo všechno. Alex to celé viděl.

Ale co vlastně viděl?

Neměl čas na tu otázku odpovědět. Strážný byl už v pohybu a mířil k východu. Alex se rozhodl. Hlavní dveře se nacházely mezi ním a strážným, vydal se k nim tedy také a sklonil hlavu, jako by nedával pozor na cestu. Skvěle si to načasoval. Narazil do strážného právě v okamžiku, kdy muž došel ke dveřím. Současně neopatrně mávl paží, udeřil strážného do ruky a vyrazil mu mobil z ruky.

„Jé – promiňte,“ omluvil se Alex. Než mu v tom mohl strážný zabránit, sehnul se a telefon zvedl. Chvilku ho držel v ruce a teprve pak mu ho podal zpátky. „Tumáte,“ pronesl.

Strážný neodpověděl. Jejich oči se na okamžik střetly. Na Alexe se upřely dvě velice černé panenky, ve kterých nebyla ani stopa života. Muž měl bledou pleť s dolíčky po neštovicích a na horním rtu se mu leskl pot. Tvářil se naprosto lhostejně. Vyškubl mu telefon z ruky a pak se za ním dveře zavřely.

Alex stále držel ruku ve vzduchu. Podíval se na dlaň. Měl strach, že se prozradil, ale něco se přece jen dozvěděl. Ten mobilní telefon byl napodobenina. Byl příliš lehký, měl tmavý displej a chybělo na něm logo: Nokia, Panasonic, Virgin... prostě něco takového.

Otočil se zpátky k dvojici mužů u stolu. Bryant dopil vodu a zmačkal plastový kelímek v ruce. Právě si potřásl s přítelem rukou a chystal se odejít.

Ta voda...

Alex dostal nápad, který byl naprosto absurdní, a přesto logicky vyplýval z toho, co právě viděl. Vrátil se do restaurace a sehnul se vedle zásobníku na vodu. Podobné přístroje se nacházely po celém tenisovém klubu. Vzal si kelímek a jeho horním okrajem stiskl páku pod nádrží. Do kelímku natekla studená filtrovaná voda. Cítil v dlani, jak je ledová.

„Co to tady sakra provádíš?“

Alex zvedl hlavu a spatřil, jak se nad ním tyčí brunátný muž ve wimbledonském saku. Byla to první nepřátelská tvář, kterou od svého příchodu viděl. „Jen si chci vzít trochu vody,“ vysvětlil.

„To vidím! To je mi jasné. Myslím tím, co děláš v restauraci? Je vyhrazená pro hráče, funkcionáře a tisk.“

„Já vím,“ odpověděl Alex. Snažil se ovládnout. Neměl tu co dělat, a kdyby si funkcionář – ať už to byl kdokoli – stěžoval, mohl by přijít o své místo sběrače míčků. „Promiňte, pane,“ pronesl. „Přinesl jsem panu Bryantovi raketu. Právě jsem mu ji předal. Ale měl jsem žízeň, a tak jsem si chtěl natočit trochu vody.“

Funkcionářovo chování se jako zázrakem změnilo. Alexovo vysvětlení znělo naprosto logicky, a navíc se mu líbilo oslovení „pane“. Shovívavě přikývl. „Tak dobře. Ale ať už tě tu nevidím.“ Natáhl ruku a sebral mu kelímek. „A teď koukej mazat.“

Alex se vrátil do Complexu asi deset minut před začátkem utkání. Walfor na něj vrhl zamračený pohled, ale nic neřekl.

To odpoledne prohrál Owen Bryant zápas s Jacquesem Lefevrem, se stejným neznámým Francouzem, který před dvěma dny tak nečekaně porazil Jamieho Blitze. Konečné skóre bylo 6:4, 6:7, 4:6, 2:6. Bryant sice první gem vyhrál, ale postupně hrál čím dál hůř. Byl to další překvapivý výsledek. Bryant, stejně jako Blitz, nastupoval k zápasu jako favorit.

O dvacet minut později byl Alex zpátky v suterénní kavárně a seděl u stolu se Sabinou, která popíjela kolu Lite.

„Naši jsou dneska tady,“ říkala. „Podařilo se mi pro ně sehnat lístky a oni mi na oplátku slíbili, že mi koupí nový surf. Zkoušel jsi to někdy, Alexi?“

„Co?“ Alex byl na hony daleko.

„Mluvím o Cornwallu. O surfování...“

„Jo, už jsem surfoval.“ Alexe to naučil jeho strýc Ian Rider. Špion, jehož smrt tak náhle změnila Alexův život. Strávili spolu týden v kalifornském San Diegu. Odehrálo se to před mnoha lety, lety, která mu někdy připadala jako staletí.

„Tobě to pití nechutná?“ zeptala se Sabina.

Alex si uvědomil, že drží kolu před sebou, kolébá s ní v ruce a nepřítomně na ni zírá. Ale myslí na vodu.

„Ne, je dobrá...“ začal.

A pak, koutkem oka, zachytil strážného. Vrátil se dolů do Complexu. Opět stál v rohu u telefonního automatu. Alex viděl, jak do něj vhodil minci a vytočil číslo.

„Hned jsem zpátky.“

Vstal a došel k telefonu. Strážný k němu stál zády. Tentokrát se snad dokáže dostat natolik blízko, aby slyšel, co říká.

„...bude naprosto úspěšný.“ Strážný mluvil anglicky, ale se silným přízvukem. Pořád stál zády k Alexovi. Na okamžik se odmlčel a pak pronesl: „Mám se s ním sejít. Jo... hned teď. Předá mi to a já ti to přinesu.“ Další odmlka. Alex měl dojem, že se rozhovor blíží ke konci, a o několik kroků couvl. „Musím jít,“ oznámil strážný. „Čau.“ Položil sluchátko a odešel.

„Alexi...?“ zavolala na něj Sabina. Byla sama a pořád seděla tam, kde ji opustil. Uvědomil si, že ho musela celou dobu sledovat. Zvedl ruku a zamával jí. Bude jí to muset později nějak vysvětlit.

Strážný se nevydal po schodišti zpátky nahoru. Místo toho prošel dveřmi, které vedly do dlouhé chodby táhnoucí se téměř donekonečna. Alex dveře otevřel a vydal se za ním.

Celoanglický tenisový klub se rozkládá na obrovské ploše. Na povrchu vypadá tak trochu jako zábavní park, i když takový, kde jedinou zábavou je tenis. Po cestách a krytých promenádách proudí tisíce lidí, souvislý tok zářivě bílých triček, slunečních brýlí a slamáků. Kromě dvorců tu jsou čajovny a kavárny, restaurace,

obchody, stany s občerstvením, stánky se vstupenkami a strážní stanoviště.

Ale pod tímhle vším existuje další, méně známý svět. Celý klub je protkán podzemním bludištěm chodeb, tunelů a cest, z nichž některé jsou tak široké, že jimi může projet auto. Jestli je snadné zabloudit nad zemí, pak ztratit se pod povrchem je ještě snazší. Podzemí je velice špatně značené a na rohu nestojí nikdo, kdo by vám poradil. Je to svět kuchařů a číšníků, popelářů a poslíčků. Nějak se tu dokážou zorientovat, vynoří se na denním světle přesně tam, kde potřebují být, a pak opět zmizí.

Chodba, v níž se Alex ocitl, se jmenovala Královská cesta a spojovala budovu Millennium s dvorcem číslo jedna, takže se na něj hráči mohli dostat, aniž je někdo viděl. Byla zcela prázdná, pokrytá jasně modrým kobercem. Strážný kráčel asi dvacet metrů před ním a Alexe ta náhlá samota trochu děsila. Byli tam jen oni dva. Nad nimi, na povrchu, jsou všude lidé a přecházejí na denním světle sem a tam. Alex byl vděčný, že koberec tlumí jeho kroky. Připadalo mu, že strážný spěchá. Až dosud se nezastavil ani neohlédl.

Muž došel k dřevěným dveřím označeným nápisem VSTUP ZAKÁZÁN. Bez zaváhání jimi prošel. Alex chvilku počkal a pak ho následoval. Ocitl se v celkově špinavějším prostředí, v chodbě s betonovou podlahou, žlutými pracovními značkami a tlustými ventilačními trubkami u stropu. Ve vzduchu se vznášel pach oleje a odpadků. Alex ihned pochopil, že jsou v takzvané Okružní cestě, zásobovací chodbě, která tvoří pod klubem velký kruh. Minula ho dvojice teenagerů v zelených zástěrách a džínách, kteří tlačili dvě plastové popelnice. Opačným směrem kráčel číšník a nesl podnos se špinavými talíři. Strážného nikde neviděl a na okamžik mu blesklo hlavou, že ho ztratil. Ale pak zahlédl postavu mizící za závěsem z průsvitných umělohmotných proužků, který sahal od stropu k podlaze. Na opačné straně stačil rozeznat mužovu uniformu. Přidal do kroku a proklouzl mezi proužky za ním.

Současně si uvědomil dvě věci: nemá už tušení, kde je – a je tu sám.

Nacházel se v podzemní místnosti banánovitého tvaru s betonovými sloupy, které podpíraly strop. Vypadala jako podzemní

parkoviště a také tu skutečně tři čtyři automobily byly. Parkovaly ve výklencích hned vedle zvýšeného ochozu, na kterém právě stál. Většinu plochy ale zabíralo staré harampádí. Byly tu prázdné krabice z lepenky, dřevěné palety, rezivějící míchačka na beton, kusy starého plotu a rozbité automaty na kávu, vyhozené a ponechané svému osudu na vlhké cementové podlaze. Ve vzduchu se vznášel odporný zápach a Alex slyšel vytrvalé kvílení připomínající elektrickou pilu, které vydával kdesi ukrytý drtič odpadků. Nicméně se prostor také používal k uskladnění jídla a pití. Spatřil sudy s pivem, stovky lahví s perlivými nápoji, plynové bomby a osm nebo devět obrovských bílých boxů – chladicích zařízení, na každém z nichž byl nápis MRAZÍRNY RAWLINGS.

Alex se zadíval na strop. Byl zkosený a jeho tvar mu něco připomněl. Jasně! Svažující se sedadla kolem dvorce číslo jedna! Už věděl, kde je – ve skladišti pod tenisovým kurtem. Tohle byla bezpochyby odvrácená strana Wimbledonu. Přivázely se sem veškeré zásoby a vyvážel odpad. A právě teď sedělo jen pár metrů nad jeho hlavou deset tisíc lidí, vychutnávali si zápas a netušili, že všechno, co během dne snědli, začíná a končí tady.

Ale kde je strážný? Proč sem šel a s kým se tu měl setkat? Alex se opatrně plížil dopředu a opět si připadal nesmírně sám. Pohyboval se po vyvýšené rampě, podél jejíhož okraje se opakovalo jediné slovo napsané žlutým písmem – NEBEZPEČÍ. Dorazil ke schůdkům a sešel po nich dolů na plochu skladiště, na úroveň, kde stály mrazáky. Minul hromadu plynových bomb, v nichž byl stlačený oxid uhličitý. Neměl tušení, proč tu jsou. Připadalo mu, že polovina věcí je tady zbytečně.

Byl si teď téměř jistý, že strážný zmizel. Proč by se chtěl s někým scházet tady dole? Poprvé od chvíle, kdy opustil Complex, si ten telefonický rozhovor v duchu přehrál.

Mám se s ním sejít. Jo... hned teď. Předá mi to...

Působil směšně, předstíraně, jako ze špatného filmu. Právě v okamžiku, kdy to Alexovi došlo a pochopil, že strážnému naletěl, zaslechl ječivý zvuk a spatřil, že z rohu vyrazil temný stín. Alex stál uprostřed betonové plochy, na otevřeném prostoru. Strážný seděl za volantem vysokozdvížného vozíku, jehož kovové vidlice Alexovi

připomínaly rohy obrovského býka. Vozík na pneumatikách, poháněný osmačtyřicetivoltovým elektrickým motorem, se k němu rychle blížil. Alex zvedl hlavu a spatřil těžké dřevěné palety – bylo jich asi deset –, jak se kymácejí vysoko nad kabinou vozíku. Všiml si, že se strážný usmívá, uviděl záblesk ohavných zubů v ještě ohavnější tváři. Vozík ohromující rychlostí překonal vzdálenost mezi nimi a pak se zničehonic zastavil, protože strážný dupl na brzdu. Alex vykřikl a uskočil stranou. Dřevěné palety, vržené dopředu odstředivou silou vozíku, se svezly z vidlice a s rachotem se zřítily na zem. Měly Alexe rozdrtit a také by ho rozdrtily, kdyby nebylo sudů s pivem. Řada sudů však tíhu palet zachytila a pod nimi vznikl malý trojúhelníkovitý prostor. Alex slyšel, jak mu těsně nad hlavou praská dřevo. Na krk a záda se mu sypaly třísky, zahalil ho oblak prachu a suti, ale zůstal naživu. Zatímco se s kašláním a napůl oslepený plazil dopředu, vysokozdvížný vozík couvl a chystal se na něj znovu zaútočit.

Jak mohl být tak hloupý? Strážný si ho poprvé všiml v Complexu, když telefonoval. Alex tam stál, zíral na tetování na jeho paži a myslel si, že v uniformě sběrače míčků je dostatečně nenápadný. A pak, v budově Millennium, do něj Alex neohrabaně narazil, aby si mohl prohlédnout mobilní telefon. Strážný samozřejmě věděl, kdo je a o co mu jde. Nezáleželo na tom, že je teenager. Byl pro něj nebezpečný a musel být zlikvidován.

A tak nastražil past tak očividnou, že nemohla oklamat... no, ani děcko školou povinné. Alex se možná považoval za superšpiona, který dvakrát zachránil svět, ale to byl nesmysl. Strážný předstíral, že telefonuje, a vylákal Alexe, aby ho sledoval na tohle odlehlé místo. A teď se ho pokouší zabít. Až bude mrtvý, bude úplně jedno, kdo Alex byl a kolik toho odhalil.

Alex, kterého prach dráždil ke kašli, se nejistě vztyčil právě v okamžiku, kdy na něj vysokozdvížný vozík zaútočil podruhé. Bleskurychle se obrátil a dal se na útěk. Strážný, shrbený v těsné kabině, vypadal skoro legračně, ale stroj, který řídil, byl rychlý, silný a neuvěřitelně pohyblivý a dokázal se otočit téměř na místě. Alex se snažil kličkovat a sprintoval stranou. Vozík se obrátil a vyrazil za

ním. Stihne doběhnout zpátky k vyvýšené rampě? Nestihne. Alex věděl, že je příliš daleko.

Strážný natáhl ruku a stiskl tlačítko. Kovové vidlice se zachvěly a spustily se dolů, takže teď spíš než rohy připomínaly dvojité meče středověkého rytíře z nějakého zlého snu. Kam má skočit? Vlevo nebo vpravo? Rozhodl se těsně předtím, než ucítil vozík za zády. Vrhł se vpravo na zem a kutálel se po betonové podlaze. Strážný zatáhl za joystick a stroj se opět otočil. Alex se bleskurychle uhnul a těžká kola ho minula sotva o centimetr – pak vozík narazil do jednoho ze sloupů.

Rozhostilo se ticho. Alex vstal. Hlava se mu točila jako na kolotoči. Na zlomek vteřiny zadoufal, že náraz strážného zneškodnil, ale pak si se staženým žaludkem všiml, že muž vylezl z kabiny a ometá si z rukávu trochu prachu. Pohyboval se s pomalou jistotou člověka, který ví, že má situaci zcela pod kontrolou. A Alex už věděl proč. Strážný automaticky zaujal postoj mistra bojových umění; nohy lehce rozkročené, těžiště nízko na zemi. Ruce se mu vznášely ve vzduchu, připravené k útoku. Stále se usmíval. Viděl před sebou bezbranného chlapce – chlapce, kterého už oslabily dva střety s vysokozdvizným vozíkem.

S náhlým výkřikem se vymrštil dopředu a pravičkou se pokusil zasáhnout Alexe do krku. Kdyby se mu to podařilo, zabil by ho. Alex však v poslední vteřině zvedl pěsti a zkřížil paže, aby úder odrazil. Strážného to zaskočilo a Alex okamžitě využil výhodu k tomu, že vykopl pravou nohu a pokusil se ho zasáhnout do slabin. Ale strážný tam už nebyl. Uhnul stranou a v tu chvíli Alex pochopil, že stojí proti soupeři, který je silnější, rychlejší a zkušenější než on, a že skutečně nemá šanci.

Strážný se prudce otočil a tentokrát zasáhl Alexe z boku do hlavy. Alex uslyšel křupnutí. Na okamžik nic neviděl. Zavrával dozadu a narazil na kovovou desku. Byly to dveře jednoho chladicího boxu. Nějak se mu podařilo zachytit za madlo, a když klopýtl dopředu, dveře se otevřely. Na šíji ucítil závan ledového vzduchu, který ho zřejmě probral a dal mu sílu vrhnout se dopředu. Sehnul se pod dalším smrtelně nebezpečným kopem, který mu mířil na krk.

Byl na tom špatně a dobře to věděl. Krvácel z nosu a cítil, jak mu přes koutek úst stéká teplý pramínek krve. Hlava se mu točila a zdálo se mu, že mu elektrické žárovky blikají před očima, nicméně strážný se ani nezdýchá. Alexe poprvé za celou dobu napadlo, na jaké tajemství vlastně narazil. Co mohlo být pro strážného tak důležité, že byl ochoten chladnokrevně zavraždit čtrnáctiletého kluka, aniž se ho na cokoli zeptal? Alex si otřel krev z úst a proklel Crawleyho, že za ním přišel na fotbalové hřiště, a sám sebe, že ho poslouchal. Místo v přední řadě ve Wimbledonu? Možná na wimbledonském hřbitově.

Strážný se k němu blížil. Alex se napjal, pak se vrhl stranou a vyhnul se smrtelnému úderu nohy a pěsti. Přistál vedle popelnice, ze které přetékal odpadky. S vypětím všech sil ji zvedl a mrštil ji na muže. Když popelnice narazila do útočníka a vyletěly z ní rozkládající se zbytky jídla, se zaťatými zuby se ušklíbl. Strážný zaklel a zavrával dozadu. Alex se ukryl za chladicí box, a zatímco se snažil popadnout dech, hledal únikovou cestu.

Měl na to jen několik vteřin. Věděl, že se muž nevzdá a dokončí, co začal. Měl toho po krk. Zamyšleně se rozhlédl, a když spatřil bomby se stlačeným plynem, jednu z nich vytáhl z drátěného rámu. Připadalo mu, že bomba váží snad tunu, ale pohánělo ho zoufalství. Otevřel kohoutek a uslyšel, jak začal unikat plyn. Pak bombu oběma rukama zvedl před sebe a vykročil dopředu. V tu chvíli se zpoza boxu vynořil strážný. Alex se vymrštil dopředu, a ačkoli proti tomu svaly protestovaly, vrazil muži bombu do obličeje. Plyn explodoval strážnému do očí a na chvíli ho oslepil. Alex položil bombu na okamžik na zem, ale pak ji opět zvedl a kovovou hranou zasáhl muže do hlavy, přímo nad nos. Strážný se otočil kolem osy. Alex udělal další krok dopředu. Tentokrát máchl bombou jako kriketovou pálkou a neuvěřitelnou silou udeřil muže do ramen a šíje. Strážný neměl šanci. Ani nestačil vykřiknout, vyletěl do vzduchu a zřít se do otevřeného chladicího boxu.

Alex postavil bombu na zem a namáhavě oddychoval. Měl pocit, že má paže vymknuté z kloubů. Hlava se mu pořád točila a napadlo ho, jestli nemá zlomený nos. Dovlekl se k boxu a podíval se dovnitř.

Za plastovým závěsem se tyčila hora krabic z lepenky, každá po okraj naplněná jahodami. Alex se neubráníl úsměvu. Jahody se šlehačkou byly jednou z největších wimbledonských tradic a prodávaly se za šílené ceny u stánků a v restauracích na povrchu. Tady je skladovali. Strážný přistál přímo uprostřed beden a mnohé z nich rozdrtil. Byl v bezvědomí, napůl pohřbený pod vrstvou jahod, a jeho hlava spočívala na jasně červeném jahodovém polštáři. Alex stál ve dveřích, opíral se o zárubeň, aby neupadl, a nastavoval obličej studenému vzduchu. Hned vedle něho byl termostat. Venku panovalo příšerné vedro a jahody musely být v chladu.

Naposledy se podíval na muže, který se ho snažil zabít.

„Patříš do chládku,“ pronesl.

Pak natáhl ruku a otočil termostatem, aby teplota klesla pod nulu.

Připraví ho na to.

Zavřel dveře boxu a bolestivě se odšoural pryč.

CRIBBER

Údržbáři stačilo k rozebrání zásobníku na vodu jen několik minut. Teď sáhl dovnitř a opatrně ze spleti drátů a desek s obvody uvolnil tenkou skleněnou ampulku.

„Zabudovali ji do filtru,“ prohlásil. „Je tu ventil. Velice nápadité.“

Podal ampulku přísně vyhlížející ženě, která ji zvedla proti světlu a pozorně studovala její obsah. Ampulka byla do poloviny naplněná bezbarvou tekutinou. Žena ji otočila dnem vzhůru, kápala si trochu roztoku na ukazovák a přičichla k němu. Přimhouřila oči. „Librium,“ oznámila. Měla úsečný, věcný způsob vyjadřování. „Ošklivá droga. Stačí jedna lžička a jste v bezvědomí. Pár kapek... to vás jen dezorientuje. V podstatě vás rozhodí.“

Restauraci a vlastně celou budovu Millennium na noc uzavřeli. Byli tu ještě tři další muži. Jedním z nich byl John Crawley. Vedle něho stál policista v uniformě, očividně vyšší šarže. Třetí muž byl bělovlasý, vážný a na sobě měl wimbledonskou kravatu. Alex seděl stranou a najednou na něj padla únava a cítil se nepatřícně. Nikdo kromě Crawleyho nevěděl, že pracuje pro MI-6. Pro ně byl jen sběračem míčků, který náhodou objevil pravdu.

Měl už na sobě svoje oblečení. Zatelefonoval Crawleymu, pak se osprchoval, převlékl a uložil si uniformu sběrače míčků do skříňky. Nějak tušil, že ji měl na sobě naposledy. Napadlo ho, jestli mu dovolí, aby si ty šortky, tričko a sportovní boty Hi-Tec s logem – zkříženými raketami vyšitými na jazyku – nechal. Tohle oblečení je jediná odměna, kterou wimbledonští sběrači míčků dostávají.

„Teď je všechno naprosto jasné,“ říkal právě Crawley. „Vzpomínáte si, jak mi vrtalo hlavou to naše vloupání, sire Normane.“ To platilo muži s klubovou kravatou. „No, zdá se, že jsem měl pravdu. Nechtěli nic ukrást. Přišli sem upravit zásobníky na vodu. V restauraci, ve společenské místnosti a pravděpodobně v celé budově. Dálkové ovládání... nemám pravdu, Hendersone?“

Henderson byl muž, který zásobník na vodu rozebral. Další agent MI-6. „Přesně tak, pane,“ odpověděl. „Ten zásobník fungoval naprosto normálně. Když ale zachytil signál z vysílačky – ten, který

náš přítel vyslal z falešného mobilního telefonu –, vstříkl do vody několik mililitrů téhle drogy, libria. Natolik malé množství, aby se neprojevovalo při namátkové krevní zkoušce, kdyby někoho náhodou testovali, ale natolik velké, aby ovlivnilo hru.“

Alex si vzpomněl, v jakém stavu německý tenista Blitz opouštěl kurt po prohraném zápase. Vypadal omámeně, roztěkaně. Ale bylo v tom něco víc. Byl pod vlivem drogy.

„Tekutina je bezbarvá,“ dodala žena. „A navíc nemá žádnou chuť. V kelímku studené vody si jí nikdo nevšimne.“

„Ale stejně to nechápu!“ přerušil ji sir Norman. „Jaký to mělo smysl?“

„Myslím, že odpověď znám,“ pronesl policista. „Jak víte, strážný odmítá vypovídat, ale tetování na jeho paži naznačuje, že je – nebo byl – členem Velkého kruhu.“

„Co to proboha je?“ zadrmolil sir Norman.

„To je triáda, pane. Čínský gang. Triády se samozřejmě angažují v řadě trestných činností. Drogy, prostituce, pašování lidí a hazard. Řekl bych, že tahle akce souvisela s tím posledním. Wimbledon jako každá jiná sportovní událost přitahuje sázky v hodnotě milionů liber. Jak jsem pochopil, ten mladý Francouz – Lefevre – nastoupil do turnaje s pravděpodobností tři sta ku jedné, že skutečně vyhraje.“

„Ale pak porazil Blitze a Bryanta,“ poznamenal Crawley.

„Přesně tak. Jsem přesvědčený, že Lefevre osobně netušil, co se děje. Ale kdyby všechny jeho soupeře před nástupem na kurt zdrogovali... No, dvakrát se jim to podařilo. Mohl postoupit rovnou do finále. Velký kruh by udělal terno! Kdyby na toho Francouze vsadili sto tisíc liber, vyneslo by jim to třicet milionů.“

Sir Norman vstal. „Teď je důležité, aby se o tom nikdo nedozvěděl,“ prohlásil. „Byl by z toho národní skandál a katastrofa pro naši pověst. Vlastně budeme pravděpodobně muset celý turnaj opakovat!“ Zadíval se na Alexe, ale mluvil ke Crawleymu. „Můžeme se spolehnout, že ten hoch bude držet jazyk za zuby?“ zeptal se.

„Nikomu neřeknu, co se tu stalo,“ ozval se Alex.

„Dobře, dobře.“

Policista přikývl. „Odvedl jsi dobrou práci,“ dodal. „Že sis vůbec toho chlapíka všiml a potom ho sledoval a vůbec. Nicméně

musím říct, že podle mého názoru ses zachoval dost nezodpovědně, když jsi ho zamkl do chladicího boxu.“

„Snažil se mě zabít,“ hájil se Alex.

„I tak! Mohl zmrznout. Stejně nejspíš přijde kvůli omrzlinám o dva prsty.“

„Doufám, že v nich udrží raketu.“

„No, nevím...“ Policista si tiše odkašlal. Evidentně Alexovu poznámku nepochopil. „Přesto tě musím pochválit. Ale příště se snaž přemýšlet o tom, co děláš. Určitě bys přece nechtěl někomu ublížit!“

K čertu s nimi!

Alex pozoroval vlny, černé a stříbrné v měsíčním světle, jak se rozlévají do širokého oblouku Fistralské pláže. Snažil se na policistu, sira Normana i celý Wimbledon zapomenout. Víceméně zachránil celý tenisový turnaj, a přestože nečekal předplatné do královské lóže a čaj s vévodkyní z Kentu, nemyslel si také, že ho tak rychle vyšoupnou. Sledoval finálové zápasy v televizi. Alespoň že mu nechali oblečení sběrače míčků.

A vzešla z toho všeho ještě jedna dobrá věc. Sabina nezapomněla na své pozvání.

Stál na terase domu, který si její rodiče pronajali, domu, který by všude jinde na světě vypadal ošklivě, ale na kraj útesu s výhledem na cornwallské pobřeží se dokonale hodil. Byl starobylý, se čtvercovým půdorysem, postavený z cihel a bíle natřeného dřeva. Měl pět ložnic, tři schodiště a příliš mnoho dveří. Zahrada, bičovaná solí a vodní tříští, byla spíš mrtvá než živá. Dům se jmenoval Brookův skok, ačkoli nikdo netušil, kdo ten Brook byl, proč skočil, a dokonce ani to, zda skok přežil. Alex tu byl už tři dny. Pozvali ho na celý týden.

Za zády uslyšel pohyb. Dveře se otevřely a vyšla z nich Sabina Pleasurová, zabalená v tlustém županu. V ruce držela dvě skleničky. Venku bylo teplo. Přestože při jeho příjezdu pršelo – vypadalo to, že v Cornwallu prší skoro pořád –, obloha se vyjasnila a náhle byla letní noc. Sabina ho nechala na terase a šla se vykoupat. Vlasy měla ještě vlhké a župan jí volně splýval k nahým chodidlům. Alexe napadlo, že vypadá mnohem starší než na svých patnáct.

„Přinesla jsem ti kolu,“ oznámila.

„Díky –“

Terasa byla široká, s nízkým zábradlím, houpacíkou a stolem. Sabina postavila sklenice a posadila se. Alex si také sedl. Dřevěný rám houpacíky zaskřípal a pak se spolu houpali a dívali se na moře. Dlouhou dobu ani jeden z nich nepromluvil. Pak, zničehonic...

„Proč mi neřekneš pravdu?“ zeptala se Sabina.

„Jak to myslíš?“

„Právě jsem přemejšlela o Wimbledonu. Proč jsi hned po čtvrtfinále odešel? Byl jsi tam minutu. Dvorec číslo jedna! A pak –“

„Už jsem ti to vysvětlil,“ přerušil ji Alex se stísněným pocitem. „Nebylo mi dobře.“

„Já slyšela něco jiného. Říkalo se, že ses s někým popral. A to je další věc. Zahlídla jsem tě v plavkách. Ještě nikdy jsem neviděla nikoho, kdo by měl tolik modřin a škrábanců.“

„Ve škole mě šikanují.“

„Kecáš. Mám kámošku, která chodí do Brooklandu. Říká, že tam moc často nebejváš. Pořád někam mizíš. Poslední trimestr jsi dvakrát chyběl a v den, kdy ses vrátil, lehla polovina školy popelem.“

Alex se předklonil, zvedl kolu a převaloval studenou sklenici v rukou. Po obloze letělo blikající letadlo, maličké v obrovské temnotě.

„Tak jo, Sab,“ pronesl. „Ve skutečnosti nejsem student. Jsem špion, mladej James Bond. Nechodím do školy, abych mohl zachraňovat svět. Zatím jsem to udělal dvakrát. Poprvé jsem byl tady v Cornwallu, podruhy ve Francii. Co chceš ještě vědět?“

Sabina se usmála. „Tak dobře, Alexi. Na hloupou otázku...“ Vytáhla nohy na houpacíku a zachumlala se do teplého županu. „Ale seš jinej než ostatní. Žádnýho takovýho kluka, jako seš ty, neznám.“

„Děti?“ Z kuchyně se ozval hlas Sabininy matky. „Neměly byste si jít lehnout?“

Bylo deset hodin. Ráno chtěli vstávat v pět, aby stihli příboj.

„Pět minut!“ zavolala Sabina.

„Začínám počítat.“

Sabina si povzdychla. „Ty mámy!“

Ale Alex svoji maminku nikdy nepoznal.

O dvacet minut později, když ležel v posteli, myslel na Sabinu Pleasurovou a její rodiče; otec byl lehce intelektuální pán s dlouhými šedivými vlasy a brýlemi, matka zakulacená a veselá stejně jako Sabina. Byli jen tři. Možná proto k sobě měli tak blízko. Bydleli v západním Londýně a každé léto si na měsíc pronajímali tenhle dům.

Zhasnul a zíral do tmy. Jeho pokoj, který se nacházel těsně pod střechou, měl pouze jedno malé okno a Alex jím viděl bíle se lesknoucí měsíc, stejně dokonale kulatý jako jednopencová mince. Od chvíle, kdy sem přijel, se k němu chovali, jako by ho znali celý život. Každá rodina má vlastní způsob života a Alexe překvapilo, jak rychle do něj zapadl. Chodíval s nimi na dlouhé vycházky podél útesů, pomáhal jim nakupovat a vařit nebo s nimi jen mlčel – četl si a pozoroval moře.

Proč nemůže mít takovouhle rodinu? Alex cítil, že se ho zmocňuje starý, důvěrně známý smutek. Jeho rodiče zemřeli hned po jeho narození. Strýc, který ho vychoval a tolik ho naučil, pro něj byl přesto v mnoha směrech cizím člověkem. Sourozence neměl. Někdy si připadal stejně opuštěný jako letadlo, které viděl z terasy, jak letí neznámo kam po noční obloze, bez povšimnutí a samo.

Alex si přitiskl polštář na hlavu. Zlobil se sám na sebe. Má kamarády. Na světě se mu líbí. Podařilo se mu dohnat zameškanou látku ve škole a užívá si skvělé prázdniny. A s trochou štěstí ho po té úspěšně vyřešené wimbledonské záležitosti nechá MI-6 na pokoji. Tak proč si takové věci připouští?

Dveře se otevřely a do pokoje někdo vešel. Byla to Sabina. Naklonila se nad něj. Alex ucítil, jak ho na tváři zašimraly její vlasy, a zavanul k němu její lehký parfém; květiny a vanilka. Něžně ho políbila na rty.

„Seš mnohem milejší než James Bond,“ zašeptala.

A pak zmizela a tiše za sebou zavřela dveře.

Druhý den ráno, pět patnáct.

Kdyby byl školní den, Alex by ještě další dvě hodiny spal, a dokonce i pak by se jen neochotně vypotácel z postele. Ale dneska ráno se okamžitě probudil. Cítil, jak v něm proudí energie a napětí. A když kráčel pod naružovělou oblohou dolů na Fistralskou pláž, cítil to stále. Moře na něj volalo a lákalo ho, aby do něj vstoupil.

„Podívej na ty vlny!“ ukázala Sabina před sebe.

„Jsou velký,“ zamumlal Alex.

„Jsou obrovský. To je úžasný!“

Byla to pravda. Alex surfoval dvakrát v životě – jednou v Norfolku, podruhé se svým strýcem v Kalifornii –, ale něco takového ještě nikdy neviděl. Vítr nefoukal. Místní rozhlasová stanice varovala posluchače před silnými poryvy větru a neobvykle vysokým přílivem. Společně vytvořily vlny, které braly dech. Byly minimálně tři metry vysoké a pomalu se valily do vnitrozemí, jako by na ramenou nesly tíhu celého oceánu. S ohlušujícím, děsivým rachotem se rozbíjely o pobřeží. Alex cítil, jak mu buší srdce. Díval se na pohybující se vodní stěny, temně modré s bílou pěnou na hřebeni. Opravdu pojede na jednom z těch monster na chatrném prkně vyrobeném z kusu laminátu?

Sabina si všimla, že váhá. „Co myslíš?“ zeptala se.

„Já nevím...“, odpověděl Alex a uvědomil si, že křičí, aby ho přes rozbouřené vlny slyšela.

„Moře je moc silný!“ Sabina byla dobrý surfař. Předchozí den ji Alex sledoval, jak se zkušeně vyhýbá nebezpečným útesům u pobřeží. Ale teď vypadala nejistě. „Možná bysme se měli vrátit do postele!“ zakřičela.

Alex se rozhlédl. Na pláži bylo asi půl tuctu dalších surfařů a v dálce spatřil muže, jak si na mělčině připravuje vodní skútr. Uvědomil si, že jsou tu se Sabinou nejmladší. Stejně jako ona měl na sobě tři milimetry silnou neoprénovou kombinézu a boty, které je měly chránit před chladem. Tak proč se třese jako ratlík? Alex neměl vlastní prkno, ale půjčil si thruster Oceán Magie. Sabinino prkno bylo širší a silnější, orientované spíš na stabilitu než na rychlost, nicméně Alex dával kvůli přilnavosti a ovladatelnosti, kterou mu zajišťovaly jeho tři ploutve, přednost thrusteru. Byl také rád, že si

vybral prkno o délce dva a půl metru. Jestli pojede na takhle velkých vlnách, čím delší prkno, tím lépe.

Jestli...

Alex si nebyl jistý, zda do vody vleze. Vlny vypadaly dvakrát vyšší než on a Alex věděl, že jestli udělá chybu, snadno se utopí. Rodiče Sabině zakázali vyjet, když bude moře vyhlížet moc nebezpečně, a Alex musel připustit, že ještě nikdy nebezpečněji nevyhlíželo. Sledoval, jak další vlna s burácením naráží na pobřeží, a kdyby neslyšel, jak jeden surfař volá přes prázdnou pláž na druhého, byl by se otočil k odchodu.

„Cribber!“

To nemohla být pravda. K Fistralské pláži přišel Cribber. Alex to jméno už mockrát slyšel. Cribber byl legendou nejen v Cornwallu, ale v celém surfařském světě. První návštěvu více než šest metrů vysoké vlny, nejmocnější, jaká kdy k anglickému pobřeží dorazila, zaznamenali v září 1966. Od té doby se tu a tam objevila, ale vidělo ji jen málo lidí a ještě méně lidem se na ní podařilo svézt.

„Cribber! Cribber!“ volali, hulákali a ječeli ostatní surfaři. Alex sledoval, jak tancují na písku s prkny nad hlavou. Najednou pochopil, že do té vody musí jít. Byl příliš mladý, vlny byly příliš velké, ale nikdy by si neodpustil, že tu šanci prošvihl.

„Jdu na to!“ vykřikl a rozběhl se k moři. Prkno, jehož konec měl pomocí pevného lanka z polyuretanu připoutaný ke kotníku, držel před sebou jako štít. Koutkem oka si všiml, že Sabina zvedla ruku, aby mu popřála hodně štěstí, ale právě v tu chvíli dorazil na kraj moře a cítil, jak mu studená voda objala kotníky. Hodil prkno na hladinu a vrhl se na něj, takže ho hybná síla nesla dopředu. A pak ležel na břiše, nohy měl natažené za sebou a zuřivě pádloval rukama přes špičku prkna. Tohle byla nejvíc vyčerpávající část jízdy. Alex se soustředil na paže a ramena a zbytkem těla se snažil nehýbat. Má před sebou dlouhou cestu. Musí šetřit silami.

V burácení moře uslyšel jakýsi zvuk a všiml si, že od břehu vyjel vodní skútr. To ho zmátlo. Tenhle vodní dopravní prostředek byl v Cornwallu vzácností a Alex ho rozhodně ještě nikdy neviděl. Obvykle se používal k odtahu surfařů na větší vlny, ale tenhle skútr vyplul na moře zcela sám. Viděl jezdce s maskou a v černé

neoprénové kombinéze. Copak se chtěl – nebo chtěla – svézt na Cribberu na skútru?

Vzápětí na skútr zapomněl. Začaly ho bolet paže, a přitom neurazil ani polovinu vzdálenosti. Usilovně zabíral dlaněmi a cítil, že rychle klouže dopředu. Ostatní surfaři byli daleko před ním. Asi dvacet metrů před sebou spatřil místo, kde vlny vytvářely hřeben. Náhle před ním vyrostla vodní masa a Alex proplul skrz ni. Chvilí nic neviděl. V ústech cítil sůl, kůži na hlavě mu stahovala mrazivá voda, ale to už byl na opačné straně. Upřel oči na obzor a zdvojnásobil úsilí. Thruster ho nesl kupředu, jako by záhadně oživil.

Alex přestal pádlovat a nadechl se. Najednou mu připadalo, že všechno ztichlo. Stále ležel na břiše a pohupoval se na vlnách. Zadíval se zpátky k pobřeží. Překvapilo ho, jak daleko se dostal. Sabina, maličká tečka v dálce, seděla na písku a pozorovala ho. Nejbližší surfař byl asi třicet metrů od něho; příliš daleko, aby mu pomohl, kdyby se něco stalo. Žaludek se mu svíral strachem a blesko mu hlavou, jestli se nezachoval trochu zbrkle, když se vydal na širé moře sám. Ale už bylo pozdě.

Vycítil to dřív, než to spatřil. Jako by si svět vybral tu chvíli ke skonu a celá příroda se naposledy nadechla. Alex se otočil a uviděl to. Blížil se Cribber. Neodvratně se k němu valil. Ted' už bylo pozdě, aby změnil rozhodnutí.

Několik vteřin ohromeně zíral na přibližující se burácející masu, která se stáčela do oblouku. Měl pocit, jako by sledoval třípodlažní budovu, která se sama vyškubla ze země a řítí se na ulici. Byla postavená výhradně z vody, ale ta voda byla živá. Alex cítil její neuvěřitelnou sílu. Najednou se před ním děsivě vztyčila a rostla dál, až zakryla oblohu.

Zcela automaticky se mu vybavily techniky, které se kdysi dávno naučil. Sevřel hranu prkna a otočil se tak, že byl opět čelem k pobřeží. Přinutil se počkat do poslední vteřiny. Kdyby vyrazil moc pozdě, všechno by prošvihl. Kdyby ale zareagoval příliš brzy, vlna by ho jednoduše rozdrtila. Svaly měl napjaté nedočkavostí, zuby mu hlasitě cvakaly, celé tělo měl jako elektrizované.

Ted'!

Tohle byla nejobtížnější část, pohyb, který bylo nesmírně těžké se naučit, ale člověk ho pak už nikdy nezapomněl. Vztyčit se. Alex cítil, jak surf jede po vlně. Jeho rychlost a rychlost vody se sladily. Opřel se dlaněmi o prkno, vyklenul záda do oblouku a odstrčil se. Současně posunul pravou nohu dopředu. Jako kačer Donald. Když jezdil na snowboardu, vypadal úplně stejně. Ale bylo mu to fuk, hlavně když se dokázal postavit a neztratil při tom rovnováhu. A už to také dělal, a zatímco se thruster řítí šikmo po vlně, vyrovnával dvě hlavní síly – rychlost a přitažlivost.

Stál vzpřímeně, s roztaženými pažemi a vyceněnými zuby, přímo uprostřed prkna. Dokázal to! Jel na Cribberu. Zmocnilo se ho nadšení. Cítil sílu vlny. Byl její součástí. Byl propojený s okolním světem, a přestože se musel řítit rychlostí šedesát sedmdesát kilometrů v hodině, připadalo mu, že se čas téměř zastavil a on sám znehybněl v tomhle jediném, dokonalém okamžiku a zůstane v něm do konce života. Hlasitě vykřikl, byl to zvířecí zvuk, který dokonce ani neslyšel. Do tváře ho bičovala vodní tříšť, explodovala kolem něho. Thruster pod nohama téměř nevnímal. Letěl. Ještě nikdy v sobě necítil tolik života jako teď.

A pak to v burácení vln zaslechl. Rychle se to k němu ze strany blížilo – řev naftového motoru. Slyšet tady, v tuhle chvíli, nějaký stroj bylo tak nepravděpodobné, až mu blesklo hlavou, že se mu to musí zdát. Pak si ale vzpomněl na vodní skútr. Určitě se dostal na širé moře a pak se za vlnami otočil zpátky. Teď se rychle přibližoval.

Nejdřív ho napadlo, že jezdec přijíždí „na návštěvu“. Bylo to jedno z nepsaných pravidel surfování. Alex byl na vlně a jel. Byla to jeho vlna. Jezdec neměl právo plést se mu do cesty. Ale současně věděl, že je to nesmysl. Fistralská pláž byla téměř opuštěná. Nebylo třeba bojovat o místo. A navíc, vodní skútr pronásledující surfaře... o tom ještě nikdy neslyšel.

Řev motoru zesílil. Alex skútr neviděl. Soustředil se výhradně na Cribber, na to, aby udržel rovnováhu, a neodvážil se ohlédnout. Najednou si uvědomil řítící se vodu, tisíce litrů, které mu burácejí pod nohama. Jestli spadne, rozdrtí ho dřív, než se stačí utopit. Co to ten skútr provádí? Proč za ním jede tak blízko?

Alex zničehonic, s naprostou jistotou, pochopil, že mu hrozí nebezpečí. To, co se dělo, nemělo s Cornwalllem a jeho surfařskými prázdninami nic společného. Dostihl ho jeho druhý život, život spojený s MI-6. Vzpomněl si, jak ho nepřátelé pronásledovali po svahu v Point Blanc, a věděl, že totéž se odehrává i tady. Kdo nebo proč, na tom nezáleželo. Měl jen pár vteřin, aby něco podnikl dřív, než ho skútr srazí do vody.

Na okamžik otočil hlavu a spatřil to. Černá příd' připomínající torpédo. Lesknoucí se chrom a sklo. Muž ohnutý nad říditky, s očima upřenýma na Alexe. Z těch očí číselá nenávist. Byly necelý metr od něho.

Alex mohl udělat pouze jedinou věc a udělal ji okamžitě, bez přemýšlení. Aerial je pohyb, který vyžaduje načasování s přesností na zlomek vteřiny a naprostou sebedůvěru. Alex se otočil a vymrštil se z hřebenu vlny do vzduchu. Současně se přikrčil a z obou stran uchopil thruster rukama. Teď skutečně letěl ve vzduchu a pod ním se řítila vodní masa. Zahlédl skútr, jak projel místem, kde se ještě před několika vteřinami nacházel. Švihl tělem a opsal ve vzduchu téměř celý kruh. Na poslední chvíli si vzpomněl, že má přesunout nohu přesně do středu prkna. To po přistání absorbuje veškerou jeho váhu.

Uhánějící voda se ho už nemohla dočkat. Alex dokončil otočku a opět dopadl na stěnu vlny. Přistání vyšlo na jedničku. Kolem něho vystříkla voda, ale neupadl a ocitl se těsně za skútre. Jezdec se ohlédl a Alex spatřil na jeho tváři ohromený výraz. Ten muž byl Číňan. Bylo to neskutečné, neuvěřitelné, ale držel v ruce zbraň. Alex viděl, jak ji zvedá. Z hlavně jí kapala voda. Tentokrát nemohl nic dělat. Neměl sílu pokusit se o další aerial. S výkřikem se vrhl z prkna dopředu, přímo na vodní skútr. Ucítit prudké šubnutí. Prkno mu málem utrhlo nohu, jak se ho náhle zmocnila škodolibá voda.

Vzápětí se ozval výstřel. Muž vypálil, ale kulka Alexe minula. Měl dojem, že mu prolétla těsně nad ramenem. Současně chytil muže za krk a koleny narazil do boku skútru. A pak se celý svět propadl, protože muž ztratil nad skútre vládu a společně se zřítili do rozbourené vodní masy. Alexova noha sebou opět prudce šklubla a Alex ucítit, že lanko prasklo. Uslyšel výkřik. Muž zničehonic zmizel a Alex zůstal sám. Nemohl se nadechnout. Bušila do něj voda a cítil,

jako ho vtahuje do sebe. Nedokázal bojovat. Paže a nohy ho neposlouchaly. Veškerá síla z něho vyprchala. Otevřel ústa k výkřiku a okamžitě se mu do nich nahrnula voda.

Pak do něčeho tvrdě narazil ramenem a pochopil, že je na mořském dně a že se dno stane jeho hrobem. Opovážil se zahrávat si s Cribberem, a ten se mu teď pomstil. Někde vysoko nad ním se přes něj převalila další vlna, ale Alex ji neviděl. Vznášel se u dna, konečně klidný a smířený s osudem.

DVA TÝDNY NA SLUNCI

Alex si nebyl jistý, co ho překvapilo víc. To, že je pořád naživu, nebo že se opět ocitl v londýnském ústředí divize zvláštních operací MI-6.

To, že stále dýchal, bylo, jak věděl, výhradně Sabininou zásluhou. Seděla na pláži a nábožně sledovala, jak jede na Cribberu k ní. Jak se k němu zezadu blíží vodní skútr, spatřila dokonce ještě dřív než on a instinktivně vytušila, že něco není v pořádku. Rozběhla se v okamžiku, kdy Alex vyskočil do vzduchu, a když vedle skútru přistál a pak zmizel pod hladinou, byla už ve vodě. Později tvrdila, že došlo ke srážce... k ošklivé nehodě. Z té dálky nemohla vidět, co se skutečně přihodilo.

Sabina byla vynikající plavec a štěstí stálo na její straně. Přestože byla voda kalná a vlny stále obrovské, věděla, kde se Alex ponořil, a za necelou minutu byla na místě. Našla ho při třetím potopení. Nejdřív vynesla jeho bezvládné tělo na hladinu a pak je vytáhla ven na břeh. Ve škole se naučila dýchání z úst do úst a teď tu dovednost využila. Přitiskla mu rty na ústa a snažila se mu vehnat vzduch do plic. Ale i tak byla přesvědčená, že je mrtvý, protože nedýchal a měl zavřené oči. Udeřila ho do hrudníku – jednou, dvakrát – a konečně se Alex křečovitě zachvěl a v záchvatu kašle se probral z bezvědomí. Do té doby k nim přiběhlo několik dalších surfařů. Jeden z nich měl mobilní telefon a zavolal záchranku. Po muži na vodním skútru nebylo nikde ani stopy.

Alex měl víc štěstí než rozumu. Jak se ukázalo, ujel na Cribberu natolik daleko, že se ocitl téměř na jeho konci, kde byla vlna nejslabší. Zřítěla se na něj tuna vody, ale o pět vteřin dřív to mohlo být deset tun. Navíc, když ho Sabina objevila, byl celkem blízko u břehu. Kdyby se celá ta věc stala o několik desítek metrů dál, zřejmě by ho v hluboké vodě nikdy nenašla.

Od té doby uplynulo pět dní.

Bylo pondělí dopoledne, začátek nového týdne. Alex se nacházel v místnosti číslo 1605 v šestnáctém poschodí anonymní budovy na Liverpool Street. Zapřísahal se, že se sem už nikdy nevrátí. Muž a žena, kteří s ním v kanceláři seděli, byli poslední dva

lidé, s nimiž se chtěl setkat. A přesto byl tady. Dovlekli ho sem stejně snadno jako rybu v síti.

Jako obvykle nebyl Alan Blunt podle všeho příliš nadšený tím, že ho opět vidí, a raději zíral na materiály na stole před sebou než na chlapce. Alex se s mužem, který řídil tohle oddělení MI-6, setkal asi pětkrát nebo šestkrát, a stále o něm skoro nic nevěděl. Bluntovi bylo kolem padesáti a vypadal jako typický úředník. Zdálo se, že nekouří, a Alex si nedokázal ani představit, že by pil. Je ženatý? Má děti? Prochází se o víkendech v parku, chodí na ryby nebo navštěvuje fotbalové zápasy? To se Alexovi nezdálo. Vrtalo mu hlavou, jestli má mimo tyhle čtyři zdi vůbec nějaký soukromý život. Toho muže charakterizovala jeho práce. Celý svůj život věnoval záhadám a nakonec se záhadou stal i jeho vlastní život.

Zvedl hlavu od úhledně tištěného hlášení. „Crawley neměl právo tě do té záležitosti zatahovat,“ pronesl.

Alex neodpověděl. Pro jednu měl pocit, že s ním souhlasí.

„Do toho Wimbledonského tenisového turnaje. Málem jsi přišel o život.“ Tázavě Alexe pozoroval. „A ta věc v Cornwallu. Nemám rád, když se mí agenti věnují nebezpečným sportům.“

„Nejsem vašim agentem,“ namítl Alex.

„Ta práce je dost nebezpečná sama o sobě,“ pokračoval Blunt, jako by Alex nic neřekl. „Co se stalo s tím mužem na skútru?“ zeptal se.

„Právě ho vyslyšíme,“ odpověděla paní Jonesová.

Zástupkyně šéfa zvláštních operací na sobě měla šedivý kalhotový kostým a na klíně držela černou koženou kabelku, která jí ladila s barvou očí. Na klopě se jí blýskala stříbrná brož ve tvaru miniaturní dýky. Alexovi to připadalo příhodné.

Byla první, kdo navštívil Alexe, když se zotavoval v nemocnici v Newquay, a přinejmenším ji zajímalo, co se stalo. Samozřejmě dala najevo jen málo emocí, nebo vůbec žádné. Kdyby se jí na to někdo zeptal, řekla by, že nechtěla přijít o někoho, kdo pro ni byl užitečný a kdo by pro ni mohl být užitečný i nadále. Nicméně Alex ji podezíral, že to není tak úplně pravda. Byla to žena a jemu bylo čtrnáct let. Kdyby měla paní Jonesová syna, klidně by mohl být stejně starý jako

Alex. To mělo svůj význam – význam, který nedokázala tak úplně pominout.

„Na paži toho muže jsme objevili tetování,“ pokračovala. „Zdá se, že je také členem gangu Velký kruh.“ Obrátila se k Alexovi. „Velký kruh je relativně nová triáda,“ vysvětlila mu. „Bohužel, patří také k těm nejnásilnějším.“

„Řekl bych, že jsem si toho všiml,“ opáčil Alex.

„Muž, kterého jsi omráčil a zavřel do chladicího boxu ve Wimbledonu, byl *Saj-lo*. To znamená ‚Malý bratr‘. Měl bys vědět, jak tihle lidé pracují. Překazil jsi jim akci a ponížil je. To je poslední věc, kterou si mohou dovolit, a tak za tebou někoho poslali. Ten muž nám zatím nic neřekl, ale domníváme se, že je to *Taj-lo* neboli ‚Velký bratr‘. Na žebříčku bude mít číslo 438... to znamená, že je zástupcem Dračí hlavy, šéfa triády. A teď také neuspěl. Je to poněkud nepříjemné, Alexi. Nejenže se tvou vinou téměř utopil, ale navíc jsi mu přerazil nos. Triáda to bude považovat za další ponížení.“

„Nic jsem neudělal,“ namítl Alex. Měl pravdu. Vzpomněl si, jak se mu thruster nakonec utrhł z kotníku. Nebyla to jeho vina, že toho muže udeřil do obličeje.

„Oni to vidí jinak,“ pokračovala paní Jonesová. Mluvila jako učitelka. „Nyní máme co do činění s *kuan-š'*.“

Alex čekal, až mu to objasní.

„*Kuan-š'* je to, co dává Velkému kruhu jeho sílu,“ pronesla. „Je to systém vzájemné provázanosti. Spojuje všechny členy. V podstatě to znamená, že když některému z nich ublížíš, ublížíš jim všem. A když se jeden z nich stane tvým nepřítelem, stanou se tvými nepřáteli všichni.“

„Ve Wimbledonu jsi zaútočil na jednoho z jejich členů,“ vysvětlil Blunt, „tak poslali dalšího do Cornwallu.“

„Zlikvidoval jsi jejich muže v Cornwallu, takže povinnost tě zabít přechází na dalšího člena triády,“ dodala paní Jonesová.

„Kolik má ta triáda členů?“ chtěl vědět Alex.

„Podle posledních údajů asi devatenáct tisíc,“ odpověděl Blunt.

Rozhostilo se dlouhé ticho, které přerušoval pouze vzdálený hluk dopravy o šestnáct poschodí níž.

„Každou minutu, kterou zůstáváš v téhle zemi, ti hrozí nebezpečí,“ prohlásila paní Jonesová. „A my s tím nemůžeme téměř nic dělat. Samozřejmě, máme v triádách jistý vliv. Pokud dáme vědět správným lidem, že tě chráníme, mohlo by je to odradit. Ale to nějakou dobu potrvá a faktem je, že právě teď zřejmě připravují další plán na tvou likvidaci.“

„Domů jít nemůžeš,“ ujal se opět slova Blunt. „Do školy také ne. Nemůžeš jít nikam. Už jsme zařídili, aby ta žena, která se o tebe stará, hospodyně, odjela z Londýna. Nemůžeme riskovat.“

„Tak co mám podle vás dělat?“ zeptal se Alex.

Paní Jonesová se zadívala na Blunta a ten přikývl. Ani jeden z nich nevypadal obzvlášť znepokojeně a Alexovi náhle došlo, že se situace vyvinula přesně tak, jak chtěli. Nějak, aniž to tušil, jim nahrál přímo do ruky.

„Čirou náhodou, Alexi,“ začala paní Jonesová, „jsme před několika dny obdrželi žádost o tvé služby. Požádala nás o ně americká špionážní služba. Ústřední výzvědná služba – neboli CIA, jak ji pravděpodobně znáš. Potřebují nasadit do akce chlapce a napadlo je, že bys to mohl být ty.“

To Alexe zaskočilo. MI-6 ho využilo dvakrát a v obou případech mu zdůraznili, že se o tom nesmí nikdo dozvědět. Teď, jak se zdálo, se se svým pubertálním špiónem vytahovali. A ještě hůř, dokonce se ho chystali někomu půjčit jako knížku z knihovny.

Paní Jonesová, jako by četla jeho myšlenky, zvedla ruku. „Samozřejmě jsme jim sdělili, že nemáš chuť v téhle práci pokračovat,“ pronesla. „To jsi nám ostatně řekl. Jsi student, ne špión. Přesně tohle jsi řekl. Teď to ale vypadá, že se situace změnila. Je mi líto, Alexi, ale rozhodl ses – ať už z jakéhokoli důvodu – jít zpátky do akce a bohužel jsi v nebezpečí. Musíš zmizet. Tohle by byl zřejmě nejlepší způsob.“

„Vy chcete, abych odjel do Ameriky?“ zeptal se Alex.

„Ne přímo do Ameriky,“ přerušil ho Blunt. „Chceme, abys odjel na Kubu... nebo přinejmenším na ostrov, který od ní leží pár kilometrů na jih. Jmenuje se Cayo Esqueleto. To je španělsky. Znamená to –“

„Ostrov kostlivců,“ pronesl Alex.

„Přesně tak. U pobřeží Ameriky je spousta podlouhlých ostrovů, kterým se neříká anglicky ‚island‘, ale ‚key‘, španělsky ‚cayo‘. Určitě budeš znát Key Largo nebo Key West. Tenhle objevil sir Francis Drake. Říká se, že když tam přistál, ostrov byl neobydlený. Drake však našel na pláži jednu kostru – seděl tam konkvistador v brnění. Po něm dostal ostrov své jméno. Nicméně bez ohledu na jeho název jde ve skutečnosti o nesmírně krásné místo. Turistické letovisko. Luxusní hotely, potápění, plachtění... Nechceme, abys tam dělal něco nebezpečného, Alexi. Právě naopak. Můžeš to považovat za placené prázdniny. Dva týdny na slunci.“

„Pokračujte,“ pobídl ho Alex. Nemohl si pomoci, ale znělo to pochybovačně.

„CIA se o Cayo Esqueleto zajímá kvůli jednomu muži, který tam žije. Je to Rus. Má obrovský dům – někdo by ho možná nazval dokonce palácem –, který stojí na jakési šíji, tedy na úzkém pruhu země na nejsevernějším výběžku ostrova. Jmenuje se generál Alexej Sarov.“

Blunt vytáhl z desek fotografií a obrátil ji, aby na ni Alex viděl. Byl na ní zdravě vypadající muž ve vojenské uniformě. Ten snímek pocházel z Rudého náměstí v Moskvě. Alex za mužem poznal kremelské věže cibulovitého tvaru.

„Sarov patří do jiné doby,“ převzala slovo paní Jonesová. „V době, kdy bylo Rusko naším nepřítelem a součástí Sovětského svazu, byl velitelem ruské armády. To není tak dávno, Alexi. Pád komunismu. Berlínská zeď se zhroutila teprve v roce 1989.“ Odmělčela se. „Myslím, že ti to asi moc neříká.“

„Máte pravdu,“ přisvědčil Alex. „Tenkrát mi byly teprve dva roky.“

„Jistě, samozřejmě. Ale chci, abys pochopil, že Sarov byl hrdinou starého Ruska. V osmatřiceti ho jmenovali generálem – ve stejném roce, kdy jeho země napadla Afghánistán. Bojoval tam deset let a stal se druhým nejvýznamnějším mužem Rudé armády. Jeho syn v Afghánistánu zahynul. Sarov se dokonce ani nezúčastnil jeho pohřbu. Znamenalo by to, že by musel opustit své muže, a to nechtěl – ani na jediný den.“

Alex se opět zadíval na muže na fotografii. Oči měl tvrdé jako kámen. V jeho tváři nebyla ani stopa vřelosti.

„Válka v Afghánistánu skončila v roce 1989, kdy se Sověti stáhli,“ pokračovala paní Jonesová. „Současně se začala celá země rozpadat. Komunismus se zhroutil a Sarov odjel. Nikdy se netajil tím, že se mu nové Rusko s džínami, botami Nike a McDonaldy na každém rohu nelíbí. Přestože se stále nazývá generálem, opustil armádu a přestěhoval se –“

„Na Ostrov kostlivců,“ dokončil Alex větu.

„Ano. Žije tam už deset let – a teď jsme u toho, Alexi. Za dva týdny ho tam má navštívit ruský prezident. Na tom není nic překvapivého. Ti dva muži jsou starí přátelé. Dokonce vyrůstali ve stejné moskevské čtvrti. Ale CIA to dělá starosti. Chtějí vědět, co má Sarov za lubem. Proč se ti dva muži sejdou? Staré Rusko a nové Rusko. Co se děje?“

„CIA chce Sarova sledovat.“

„Ano. Je to čistě pozorovatelská mise. Chtějí vyslat na ostrov tajný tým, aby se tam před prezidentovým příjezdem porozhlédl.“

„Bezva.“ Alex pokrčil rameny. „Ale k čemu potřebujou mě?“

„Ostrov kostlivců je komunistický,“ vysvětlil Blunt. „Patří Kubě, jednomu z posledních míst západního světa, kde komunismus dosud existuje. Dostat se na Kubu nebo odtud je nesmírně obtížné. V Santiagu je letiště, ale každé letadlo sledují, každého pasažéra zkontrolují. Neustále hledají americké špiony a každého, kdo v nich vyvolá sebemenší podezření, zadrží a vrátí ho zpátky.“

„A proto se CIA obrátila na nás,“ pokračovala paní Jonesová. „Samotný muž by byl podezřelý. Muž a žena by mohli být tým. Ale muž, žena a dítě...? To musí být rodina!“

„To je všechno, co po tobě chtějí, Alexi,“ dodal Blunt. „Pojedeš s nimi. Budeš s nimi bydlet v hotelu. Budeš se koupat, šnorchlovat a povalovat se na sluníčku. Všechnu práci udělají oni. Budeš tam jen jako součást jejich maskování.“

„Proč si s sebou nevezmou nějakého amerického kluka?“ chtěl vědět Alex.

Blunt se rozkašlal. Ta otázka ho očividně přivedla do úzkých. „Američané by v podobném případě nikdy nepoužili své nedospělé občany,“ vysvětlil posléze. „Mají jiná pravidla než my.“

„Chcete říct, že by měli strach, aby ten kluk nepřišel o život.“

„Nežádali bychom to po tobě, Alexi.“ Paní Jonesová přerušila trapné ticho. „Ale musíš zmizet z Londýna. Vlastně musíš zmizet z Anglie. Nechceme, aby se ti něco stalo. Jen se tě snažíme chránit a tohle je nejlepší způsob. Pan Blunt má pravdu. Cayo Esqueleto je nádherný ostrov a ty máš vlastně velké štěstí, že tam pojedíš. Můžeš se na celou tu věc dívat jako na nečekané prázdniny.“

Alex o tom chvíli uvažoval. Podíval se z pana Blunta na paní Jonesovou, ale ti se samozřejmě tvářili lhostejně. Kolik agentů s nimi už sedělo v téhle místnosti a poslouchalo jejich sladké řečičky?

Je to snadná práce. Nic na tom není. Za čtrnáct dní budeš zpátky...

Jeho vlastní strýc byl jedním z nich. Poslali ho zkontrolovat bezpečnost továrny na počítače na jižním pobřeží. Ale Ian Rider se odtud už nevrátil.

Alex po ničem takovém netoužil. Pořád mu zbývalo několik týdnů letních prázdnin a chtěl znovu vidět Sabinu. Mluvili spolu o severní Francii a údolí Loiry, o ubytovnách pro mladé a turistických výletech. Měl kamarády v Londýně, Jack Starbrigtová, jeho hospodyně a nejbližší přítelkyně, mu nabídla, že ho vezme s sebou, až pojedou navštívit rodiče v Chicagu. Sedm normálních týdnů. Copak toho chce tolik?

A přesto, vzpomněl si, co se přihodilo na Cribberu, když ho dostihl muž na vodním skútru. Alex zahlédl jeho oči jen na pár vteřin, ale nepochybně byly plné krutosti a fanatismu. Ten člověk byl ochoten pronásledovat ho přes hřeben vlny vysoké šest metrů, jen aby ho zezadu sejmul – a skoro se mu to podařilo. Alex s jistotou, z níž se mu dělalo nanic, věděl, že se o to triáda pokusí znovu. Urazil je... ne jednou, ale už dvakrát. Blunt má pravdu. Šance na obyčejné prázdniny je v háji.

„Když pomůžu vašim přátelům v CIA, zařídíte, aby mě nechala triáda na pokoji?“ zeptal se.

Paní Jonesová přikývla. „Máme v čínském podsvětí kontakty. Ale bude to nějakou dobu trvat, Alexi. Ať se stane cokoli, budeš se muset schovávat – přinejmenším příštích čtrnáct dní.“

Tak proč ne na sluníčku?

Alex unaveně přikývl. „Tak dobře,“ pronesl. „Zdá se, že stejně nemám na vybranou. Kdy chcete, abych odjel?“

Blunt vytáhl z desek obálku. „Tady je tvoje letenka,“ pronesl. „Odlétáš dneska odpoledne.“

Samozřejmě, věděli, že to přijme.

„Až tam budeš, chceme, abys s námi udržoval spojení,“ dodala paní Jonesová.

„Pošlu vám pohled,“ poznamenal Alex.

„Ne, Alexi, měla jsem na mysli něco jiného. Co kdyby sis šel popovídat se Smithersem?“

Smithers měl kancelář v jedenáctém patře budovy a zpočátku si musel Alex přiznat, že ho zklamala.

To Smithers vymyslel nejružnější věcičky, které Alex použil při předchozích akcích, proto teď očekával, že ho najde někde v suterénu, obklopeného auty a motorkami, důmyslnými zbraněmi a muži a ženami v bílých pláštích. Ale tahle místnost byla nezajímavá; prostorná, čtvercová a anonymní. Mohla patřit řediteli téměř čehokoli; možná pojišťovací společnosti nebo banky. Byl v ní stůl z oceli a ze skla s telefonem, počítačem, přihrádkami na došlou a vyřízenou poštu a lampou na otočném rameni. U jedné stěny stála kožená pohovka a na opačné straně místnosti stříbrná kartotéka se šesti zásuvkami. Na zdi za stolem visel obraz; pohled na moře. Ale kupodivu tu nebyly žádné „vynálezy“. Dokonce ani elektrické ořezávátko na tužky.

Smithers seděl za stolem a ťukal do počítače prsty, které byly na klávesy téměř moc velké. Byl jedním z nejtlustších lidí, které Alex znal. Dnes měl na sobě černý oblek s vestou a přes velké břicho mu ochable viselo něco, co připomínalo starou školní kravatu. Když Alexe uviděl, přestal psát a otočil se v koženém křesle, které muselo být určitě vyztužené, aby ho vůbec uneslo.

„Ty můj kluku ušatá!“ vykřikl. „To jsem rád, že tě zase vidím. Jen pojď dál! Jak se ti vede? Slyšel jsem, žeš měl nějaké potíže, myslím, ve Francii. Musíš na sebe dávat pozor, Alexi. Propadl bych se hanbou, kdyby se ti něco stalo. Dveře!“

Alexe překvapilo, když se za ním dveře samy od sebe zavřely.

„Reaguji na hlas,“ vysvětlil mu Smithers. „Posaď se, prosím.“

Alex si sedl do druhého koženého křesla na opačné straně stolu. Když to udělal, uslyšel tiché hučení a lampa na rameni se otočila a sklonila se k němu jako nějaký kovový pták, který si ho chce důkladně prohlédnout. Současně zablikala počítačová obrazovka a objevila se na ní lidská kostra. Alex pohnul rukou. Ruka kostlivce se také pohnula. S mrazením v zádech si uvědomil, že se dívá sám na sebe – nebo spíš skrz sebe.

„Vypadáš slušně,“ oznámil mu Smithers. „Dobrá stavba kostry!“

„Cože...?“ začal Alex.

„Právě na tom pracuju. Je to jednoduchý rentgen. Užitečný, když má někdo zbraň.“ Smithers stiskl tlačítko a monitor potemněl. „Pan Blunt mi řekl, že odjíždíš za našimi přáteli ze CIA. Jsou to dobří špioni. Velice, velice dobří – samozřejmě až na to, že se jim nedá věřit a nemají smysl pro humor. Takže Cayo Esqueleto, jestli jsem to dobře pochopil...?“

Naklonil se dopředu a stiskl další tlačítko na stole. Alex zíral na obraz na zdi. Vlny se začaly pohybovat! Současně se obrázek změnil, zmizel a Alex si uvědomil, že sleduje plazmovou televizní obrazovku se snímkem, který přenášel satelit někde nad Atlantickým oceánem. Díval se na ostrov nepravidelného tvaru, obklopený tyrkysově modrou vodou. Obrázek byl opatřený časovým údajem a Alexovi došlo, že ho satelit vysílá v přímém přenosu.

„Tropické podnebí,“ zamumlal Smithers. „V tomhle ročním období tam hodně prší. Vyvím pončo, které současně funguje jako padák, ale myslím si, že ho nebudeš potřebovat. A mám skvělý odpuzovač moskytů. Popravdě řečeno, moskyti jsou to jediné, co odpuzovač nezneškodní. Ale ten taky nebudeš potřebovat! Vlastně mi řekli, že jediné, co budeš skutečně potřebovat, je přístroj, kterým s námi budeš udržovat spojení.“

„Tajná vysílačka,“ konstatoval Alex.

„Proč ji utajovat?“ Smithers otevřel zásuvku a vytáhl z ní předmět, který položil na stůl před Alexe.

Byl to mobilní telefon.

„Už jeden mám, díky,“ zamumlal Alex.

„Takovýhle ne,“ odsekl Smithers. „Spojí tě přímo s touhle kanceláří, dokonce i z Ameriky. Funguje pod vodou – i ve vesmíru. Tlačítka reagují na otisky prstů, takže ho můžeš použít pouze ty. Je to model číslo 5. Máme i model 7. Ten musíš držet při vytáčení čísla vzhůru nohama, jinak ti v ruce exploduje –“

„Proč nemůžu dostat tenhle model?“ zeptal se Alex.

„Pan Blunt to zakázal.“ Smithers se spiklenecky naklonil dopředu. „Ale zamontoval jsem ti do telefonu šikovnou věčičku. Vidíš tu anténu? Vytoč 999 a vystřelí jako jehla. Je samozřejmě napuštěná uspávací látkou. Do vzdálenosti dvaceti metrů každého spolehlivě zneškodní.“

„Bezva.“ Alex zvedl telefon. „Máte pro mě ještě něco?“

„Řekli mi, že nemáš mít žádné zbraně...“ Smithers si povzdychl, pak se předklonil a promluvil na rostlinu v květináči. „Mohla byste to přinést nahoru, slečno Pickeringová?“

Alex začínal o téhle kanceláři silně pochybovat – vzápětí se mu to potvrdilo, protože kožená pohovka se náhle uprostřed rozdělila a obě poloviny se od sebe začaly pomalu vzdalovat. Současně se odsunul kus podlahy a z otvoru tiše vyjela další část pohovky, takže místo původních dvou míst k sezení vznikla tři. Na nové pohovce seděla mladá žena. Nohy měla přehozené přes sebe, ruce položené na koleni. Vstala a došla ke Smithersovi.

„Tady jsou ty věci, které jste chtěl,“ pronesla a podala mu papírový sáček. Potom vytáhla list papíru a položila ho před Smitherse. „A tohle hlášení právě přišlo z Káhiry.“

„Děkuju, slečno Pickeringová.“

Smithers počkal, dokud žena nezmizela – tentokrát dveřmi –, a pak hlášení rychle přelétl očima. „Špatné zprávy,“ zamumlal. „Hodně špatné zprávy. No...“ Zasunul hlášení do přihrádky pro vyřízenou poštu. Zableskl v ní elektrický výboj a papír se sám od sebe zničil. O vteřinu později z něj zbyl jen popel. „Trochu tím porušuju pravidla,“ pokračoval, „ale vymyslel jsem pro tebe dvě

šikovné věcičky a nevidím důvod, proč by sis je nemohl vzít s sebou. Dvakrát měř, jednou řež.“

Obrátil sáček vzhůru nohama a na stůl vypadl jasně růžový plátek žvýkačky. „Na naší spolupráci, Alexi,“ pronesl Smithers, „se mi líbí to, že upravuju věci, které nosí každý kluk tvého věku po kapsách. A z tohohle mám obzvlášť velkou radost.“

„Ze žvýkačky?“

„Dají se z ní dělat velice zvláštní bubliny. Když ji budeš třicet vteřin žvýkat, chemické látky v tvých slinách s ní zareagují a žvýkačka začne nabývat na objemu. A jak se bude zvětšovat, rozbije všechno, co jí bude stát v cestě. Když ji například vtiskneš do pistole, roztrhne ji. Nebo zámek ve dveřích.“

Alex žvýkačku převrátil v ruce. Na boku bylo žlutými písmeny napsáno BUBLINA 0-7. „Jakou má příchut’?“ zeptal se.

„Jahodovou. A tohle další zařízení je dokonce ještě nebezpečnější, ale doufám, že ho nebudeš potřebovat. Říkám tomu Útočník a byl bych moc rád, kdybys mi to zase přivezl zpátky.“

Když Smithers zatřásl papírovým sáčkem, na stole vedle žvýkačky se objevila klíčenka. Byla na ní pověšená plastová figurka, fotbalista v bílých trenkách a červeném dresu. Alex se předklonil a otočil ji k sobě. Zjistil, že se dívá na tři centimetry vysokou postavičku Michaela Owena.

„Díky, pane Smithersi,“ pronesl. „Ale Liverpoolu jsem bohužel nikdy nefandil.“

„Tohle je prototyp. Příště můžeme klidně vyrobit jiného fotbalistu. Důležitá je na něm hlava. Zapamatuj si, Alexi. Když jí dvakrát otočíš ve směru hodinových ručiček a jednou proti, tak zařízení odjistíš.“

„Vybuchne?“

„Je to granát určený k ochromení nepřítele. Záblesk a prásk. Desetivteřinová roznětka. Nemůžeš jím nikoho zabít – ale v uzavřeném prostoru protivníka na pár minut zneškodní, což ti třeba umožní uniknout.“

Alex si zasunul figurku Michaela Owena, žvýkačku a mobilní telefon do kapsy. Potom vstal. Měl teď mnohem lepší pocit. Možná

půjde o nenáročnou sledovačku, placené prázdniny, jak to nazval Blunt, přesto nechtěl odjet s prázdnýma rukama.

„Hodně štěstí, Alexi,“ rozloučil se s ním Smithers. „Doufám, že si budeš s agenty CIA rozumět. Nejsou totiž jako my. A bůhví, co si o tobě budou myslet.“

„Uvidíme, pane Smithersi.“

„Jestli jdeš dolů, mám tu soukromý výtah.“ Při těch slovech se šest zásuvek kartotéky odsunulo, tři na jednu stranu, tři na druhou, a za nimi se objevila jasně osvětlená kabina.

Alex zavrtěl hlavou. „Díky, pane Smithersi,“ pronesl. „Půjdu pěšky.“

„Jak chceš, starý brachu. Hlavně na sebe dávej pozor. A v žádném případě nesmíš spolknout tu žvýkačku!“

NE TAK ZVLÁŠTNÍ AGENTI

Alex stál u okna a snažil se pochopit svět, v němž se teď nacházel. Sedmihodinový let z něho vysál energii, kterou mu nedokázalo vrátit ani překvapení ze sedadla v první třídě. Cítil lhostejnost, jako by se jeho tělu podařilo dorazit na místo, ale půlka mozku zůstala někde vzadu.

Zíral na Atlantský oceán. Nacházel se na opačné straně pruhu oslnivě bílého písku, který se s lehátky a slunečníky, rozmístěnými jako značky na pravítku, táhl téměř donekonečna. Miami leží na nejjižnějším výběžku Spojených států amerických a Alexovi připadalo, že polovina lidí, kteří sem přijeli, se vydala čistě za sluncem. Viděl jich stovky, jak leží na zádech v těch nejtitěrnějších plavkách a bermudách, se stehny a bicepsy vytrénovanými v posilovnách k dokonalosti a pak vystavenými paprskům. Uctíváči slunce? Ne. Tihle lidé tu byli, protože uctívali sami sebe.

Bylo pozdní odpoledne a stále panovalo příšerné horko. Ale v Anglii, osm tisíc kilometrů odtud, byla noc – a Alex se snažil zůstat vzhůru. Navíc mu byla zima. Klimatizace v budově pracovala na maximum. Na opačné straně skla možná svítilo slunce, ale jeho v téhle elegantní, drahé kanceláři mrazilo. Miami Ice, pomyslel si.

Uvítání bylo úplně jiné, než si představoval. Na letišti na něj čekal šofér, podsaditý muž v obleku a s Alexovým jménem na čtvrtce. Na obličeji měl sluneční brýle, které mu zakrývaly oči, a místo nich viděl Alex sám sebe ve dvojím provedení.

„Ty seš Rider?“

„Ano.“

„Auto je támhle.“

Ukázalo se, že auto je luxusní limuzína. Alex si připadal komicky, jak tak seděl sám v dlouhém, úzkém oddělení se dvěma koženými sedadly proti sobě, barem a televizí. Interiér automobil ničím nepřipomínal a Alex byl v duchu rád, že okna jsou stejně jako šoférovy brýle tmavá. Nikdo ho neuvidí. Pozoroval, jak kolem něho ubíhají obchody a doky poblíž letiště a pak náhle ujížděli po široké hrázi, která se táhla přes záliv směrem k Miami Beach. Tady byly budovy nízké, stěží vyšší než palmy, které je obklopovaly, a natřené

neuvěřitelnými odstíny růžové a světle modré. Silnice byly široké, ale vypadalo to, že víc lidí uhání vysvělených do půl těla po středové čáře na kolečkových bruslích, než řídí auto.

Limuzína zastavila před bílou desetipodlažní budovou s tak ostrými obrysy, že mohla být vystřižená z obrovského archu papíru. V přízemí se nacházela restaurace a ve vyšších patrech kanceláře. Nechali Alexova zavazadla v autě, prošli halou a vyjeli výtahem do desátého patra. Otevřel se přímo v recepci něčeho, co vypadalo jako obyčejný úřad se dvěma výkonnými dívkami za zaobleným mahagonovým stolem. Na ceduli stálo: CENTURIO – INZERTNÍ ASOCIACE. CIA, pomyslel si Alex. Skvělý!

„Alex Rider se má dostavit k panu Byrnovi,“ oznámil šofér.

„Tudy.“ Jedna z dívek ukázala na dveře na jedné straně. Alex by si jich byl jinak ani nevšiml.

Na druhé straně, za recepcí, bylo všechno jinak.

Alex stál proti dvěma skleněným válcům s dvojicí posuvných dveří – jedny vedly dovnitř, druhé ven. Šofér mu pokynul rukou a Alex vstoupil dovnitř. Dveře se automaticky zavřely a ozvalo se hučení, jak ho skener prohlížel – Alex usoudil, že hledá klasické a biologické zbraně. Pak se otevřely dveře na opačné straně a Alex následoval šoféra po jednotvárné, prázdné chodbě do kanceláře.

„Doufám, že se ti nestýská po domově, když jsi od Anglie tak daleko.“

Šofér odešel a Alex se ocitl o samotě s jiným mužem. Tomuhle bylo kolem šedesáti a měl prošedivělé vlasy a knír. Vypadal v dobré kondici, ale pohyboval se pomalu, jako by právě vstal z postele nebo si do ní potřeboval lehnout. Na sobě měl tmavý oblek, který působil v Miami nepatříčně, bílou košili a pletenou kravatu. Jmenoval se Joe Byrne a byl zástupcem ředitele operací v oddělení tajných akcí CIA.

„Ne,“ odpověděl Alex, „nestýská se mi.“ Nebyla to pravda. Už teď litoval, že se sem vydal. Strašně rád by byl zpátky v Londýně, i kdyby to znamenalo, že se bude muset schovávat před triádami. Ale o tom Byrnovi vykládat nehodlal.

„Máš vynikající pověst,“ poznamenal Byrne.

„Opravdu?“

„To si piš.“ Byrne se usmál. „Doktor Grief a ten chlapík v Anglii – Herod Sayle. Nedělej si starosti, Alexi! Neměli jsme se o tom dozvědět, ale v dnešní době... se ve světě nic neutají. Zakašleš v Kábulu a hned o tom ví někdo ve Washingtonu.“ Usmál se sám pro sebe. „To se musí vám Britům nechat. Tady v CIA používáme kočky a psy – na korejskou ambasádu jsme se pokusili propašovat kočku se štěnicí v obojku. Byla to vytríbená operace a vydařila by se, ale bohužel ji snědli. Ale ještě nikdy jsme nepoužili dítě. Rozhodně ne dítě, jako jsi ty...“

Alex pokrčil rameny. Věděl, že se k němu Byrne snaží chovat přátelsky, ale současně se ten chlapík necítil ve své kůži a bylo to na něm znát.

„Udělal jsi pro svou zemi skvělou práci,“ uzavřel své povídání Byrne.

„Nejsem si jistý, jestli jsem to dělal pro svou zemi,“ namítl Alex. „Moje země mi totiž nedala na vybranou.“

„No, jsme ti skutečně moc vděční, že jsi ochoten nám pomoci. Víš, Spojené státy a Velká Británie k sobě vždycky měly zvláštní vztah. Rádi si pomáháme.“ Rozhostila se rozpačitá pauza. „Kdysi jsem se setkal s tvým strýcem,“ poznamenal Byrne. „S Ianem Riderem.“

„On byl tady v Miami?“

„Ne. Potkali jsme se ve Washingtonu. Byl to skvělý chlap, Alexi. Špičkový agent. Bylo mi moc líto, když jsem se dozvěděl –“

„Díky,“ pronesl Alex.

Byrne si odkašlal. „Určitě jsi unavený. Zamluvili jsme ti hotel jen pár bloků odsud, ale nejdřív ti chci představit zvláštní agenty Taylora a Troyovou. Každou chvíli by měli dorazit.“

Taylor a Troyová. To budou jeho rodiče. Byl na ně moc zvědavý.

„V každém případě pozítří odlétáte na Cayo Esqueleto,“ dodal Byrne. Posadil se na opěradlo křesla. Ani na okamžik nespustil z Alexe zrak. „Potřebuješ trochu času, abys překonal pásmovou nemoc, a co je ještě důležitější, musíš se seznámit se svými novými rodiči.“ Zaváhal. „Asi bys měl vědět, Alexi, že nejsou z tvé účasti v

akci příliš nadšení. Nevysvětluj si to špatně. Vědí, že jsi velice úspěšný agent. Ale je ti čtrnáct.“

„Čtrnáct a tři měsíce,“ opravil ho Alex.

„Ano, jistě.“ Byrne si nebyl jistý, jestli to Alex myslí vážně. „Samozřejmě nejsou zvyklí, aby se kolem nich během akce motal někdo tak mladý, jako jsi ty. Štve je to. Ale zvyknou si. A hlavní je, že jakmile jim pomůžeš dostat se na ostrov, nebudeš se jim plést pod nohy. Alan Blunt ti to určitě řekl – zůstaneš prostě v hotelu a budeš si užívat. Celá ta záležitost by neměla trvat déle než týden. Nanejvýš dva.“

„Co přesně chtějí zjistit?“ zeptal se Alex.

„No, potřebují se dostat do Casa de Oro. To je španělsky. Znamená to ‚Zlatý dům‘. Je to staré plantážnické sídlo na konci ostrova, v něm generál Sarov bydlí. Ale nebude to snadné, Alexi. Ostrov se zužuje, dům je obehnaný zdí a vede k němu jediná silnice obklopená z obou stran vodou. Samotné sídlo připomíná spíš hrad než dům. Nicméně to není tvoje starost. Máme na ostrově lidi, kteří nám pomůžou dostat se dovnitř. A jakmile do domu pronikneme, můžeme v něm rozmístit štenice. Máme kamery o velikosti špendlíku!“

„Chcete vědět, co generál Sarov dělá.“

„Přesně tak.“ Byrne se zadíval na své oslnivě naleštěné boty a Alexovi náhle blesklo hlavou, jestli před ním ten muž něco netají. Všechno to znělo příliš jednoduše – a co řekl Smithers? Nedá se jim věřit. Byrne se k němu choval přátelsky, ale v Alexovi začaly hlodat pochybnosti.

Někdo zaklepal na dveře. Do místnosti, aniž počkali na vyzvání, vešli muž a žena. Byrne vstal. „Alexi,“ pronesl, „rád bych ti představil Toma Taylora a Belindu Troyovou. Lidičky... tohle je Alex Rider.“

Atmosféra v místnosti okamžitě ochladla. Alex ještě nikdy nepotkal dva lidi, kteří by mu dávali okatěji najevo, jak jsou z něho otrávení.

Tom Taylor byl pohledný muž kolem čtyřicítky, se světlými, krátce ostříhanými vlasy, modrýma očima a obličejem, kterému se dařilo vyhlížet drsně a chlapecky současně. Na sobě měl –

kupodivu – džíny, triko s rozhalenkou a volné sako z měkké kůže. Na tom oblečení nic špatného nebylo, jen se k němu vůbec nehodilo. Byl to muž, kterého jeho práce výrazně poznamenala. S hladce oholenou, téměř umělohmotnou tváří připomínal Alexovi figurínu ve výkladní skříni. Obrátte ho vzhůru nohama, pomyslel si Alex, a na podrážkách objevíte razítko CIA.

Belinda Troyová byla o pár let starší než on, štíhlá, s hnědými kudrnatými vlasy na ramena. Byla také ležérně oblečená, v sukni volného střihu a tričku, na rameni se jí pohupovala jasně barevná kabelka a na krku jí visely korále. Vypadalo to, že není namalovaná. Rty měla pevně sevřené. Ne že by se mračila, ale k úsměvu to mělo na hony daleko. Alexovi připomínala učitelku... možná z mateřské školy. Troyová zavřela dveře a posadila se. Od chvíle, kdy vešla do místnosti, se jí nějak dařilo vyhnout se pohledu na Alexe. Jako by se snažila předstírat, že tam není.

Alex se podíval z jednoho na druhého. Zvláštní bylo, že navzdory svému vzhledu měli Tom Taylor a Belinda Troyová něco společného. Vypadali, jako by oba přežili stejnou, ošklivou nehodu. Byli tvrdí, bezcitní, prázdní. Teď už věděl, proč ho CIA potřebuje. Kdyby se tihle dva pokusili dostat na Ostrov kostlivců sami, poznali by v nich špióny dřív, než by stačili vystoupit z letadla.

„Rád tě poznávám, Alexi,“ pronesl Taylor tak, že to znělo přesně opačně.

„Jaký jsi měl let?“ zeptala se Troyová. Pak, než stačil Alex odpovědět, dodala: „Určitě to muselo být strašné... cestovat takhle sám.“

„Při startu jsem musel zavřít oči,“ pronesl Alex. „Ale třást jsem se přestal, až když jsme vystoupali do výšky dvanácti kilometrů.“

„Ty máš z létání strach?“ Taylora to ohromilo.

„To je směšné!“ Troyová se otočila k Byrnovi. „Chcete to dítě nasadit do operace CIA a už teď zjistíme, že se bojíte létat!“

„Ne, ne, Belindo! Tome!“ Byrne tonul v rozpacích. „Myslím, že si Alex dělal legraci.“

„Legraci?“

„Přesně tak. Má jen jiný smysl pro humor.“

Troyová pevně stiskla rty. „No, mně to vtipné nepřipadá,“ prohlásila. „Popravdě řečeno, myslím si, že je celý ten nápad šílený. Promiňte, pane...,“ pokračovala rychle, než ji Byrne mohl přerušit. „Tvrdíte mi, že ten chlapec má skvělou pověst. Ale je to dítě! Co když pronese takovýhle hloupý vtip, až budeme v akci? Mohl by nás prozradit! A co ten jeho přízvuk? Přece mi nechcete tvrdit, že je Američan?“

„Nemluví jako Američan,“ podpořil ji Taylor.

„Alex nebude muset mluvit,“ namítl Byrne. „A pokud ano, určitě správný akcent použije.“

Taylor si odkašlal. „Smím něco říct, pane?“

„Jistě, Taylore.“

„Stoprocentně souhlasím se zvláštní agentkou Troyovou, pane. Proti Alexovi nic nemám, ale nemá odpovídající výcvik. Není prověřený. Není Američan!“

„Zatraceně!“ Najednou se Byrne rozčílil. „To už jsme probrali. Dobře víte, jak přísná jsou na ostrově bezpečnostní opatření – a když se tam chystá ruský prezident, bude to ještě horší než kdykoli jindy. Když poletíte do Santiaga sami, na ostrov se nedostanete. Jen si vzpomeňte, jak dopadl Johnson! Vydal se tam sám, převlečený za milovníka ptactva. Odjel před třemi měsíci a od té doby jsme o něm neslyšeli!“

„Tak nám najděte americké dítě!“

„To stačí, Taylore. Alex urazil tisíce kilometrů, aby nám pomohl, a podle mého názoru byste mu mohli projevit alespoň trochu vděčnosti. Oba. Alexi...“ Byrne Alexovi naznačil, aby se posadil. „Nedáš si něco? Nemáš žízeň? Nechceš třeba kolu?“

„Díky, nic nepotřebuju,“ pronesl Alex a posadil se.

Byrne otevřel zásuvku ve stole a vytáhl štos lejster a oficiálních dokladů. Alex poznal zelené desky amerického pasu. „Teď si tedy řekneme, jak to bude probíhat,“ začal Byrne. „Za prvé, všichni tři potřebujete na cestu na Cayo Esqueleto falešné pasy. Myslel jsem si, že by bylo jednodušší, kdybyste si nechali svoje křestní jména – takže tohle je Alex Gardiner, který cestuje se svými rodiči, Tomem a Belindou Gardinerovými. Na ty doklady si mimochodem dávejte pozor. CIA má zakázáno zhotovovat falešné pasy a musel jsem

využít všech svých kontaktů, abych je získal. Až bude po všem, chci je zpátky.“

Alex otevřel pas. Překvapilo ho, že už je v něm jeho fotografie. Jeho věk odpovídal skutečnosti, ale jako místo narození byla uvedena Kalifornie. Dupal, jak to dokázali. A kdy.

„Bydlíš v Los Angeles,“ vysvětlil mu Byrne. „Chodíš na střední školu v západním Hollywoodu. Tvůj otec pracuje ve filmové branži a vyrazili jste si na týden potápět se a prohlédnout si pamětihodnosti. Dám ti k prostudování nějaký materiál. Samozřejmě jsme všechno pojistili.“

„Co to znamená?“ zeptal se Alex.

„To znamená, že pokud se bude někdo vyptávat na rodinu Gardinerových, kteří žijí v Los Angeles, všechno bude odpovídat. Škola, sousedé, prostě všechno. Máme tam lidi, kteří potvrdí, že vás celý život znají.“ Byrne se odmlčel. „Poslechni, Alexi. Chci, abys tomu rozuměl. Spojené státy americké nejsou s Kubou ve válečném stavu. Jistě, máme rozdílné názory, ale většinou se nám daří žít mírumilovně vedle sebe. Jen prostě dělají některé věci jinak než my. Kuba – a to znamená Cayo Esqueleto – je země s vlastním právním řádem. Jakmile zjistí, že jsi špion, vsadí tě do vězení. Budou tě vyslýchat. Možná tě dokonce zabijí – a my jim v tom nedokážeme zabránit. Johnson se nám naposledy ozval před třemi měsíci a mám tušení, že ho už nikdy neuvidíme.“

Rozhostilo se dlouhé ticho.

Byrne si uvědomil, že zašel příliš daleko. „Ale tobě se nic nestane,“ snažil se okamžitě zachránit situaci. „Nejsi součástí téhle operace. Jen všemu přihlížíš.“ Otočil se na své agenty. „Důležité je, abyste se začali chovat jako tým. Do odjezdu vám zbývají dva dny. To znamená, že je strávíte společně. Myslím, že Alex bude dnes na večeři příliš unavený, ale hned zítra spolu můžete posnídat. A strávít společně den. Začněte myslet jako rodina. Tou se musíte stát.“

Bylo to zvláštní. Když Alex ležel v Cornwallu v posteli, přál si patřit do nějaké rodiny. A teď se to přání splnilo – i když ne tak, jak si představoval.

„Nějaké otázky?“ zeptal se Byrne.

„Ano, pane. Mám otázku,“ ozval se Taylor zamračeně. Jeho ústa v pohledném obličejí téměř připomínala tenkou čárku. „Chcete, abychom zítra předstírali šťastnou rodinku. Dobře, pane, pokud je to rozkaz, splním ho. Ale zřejmě zapomínáte, že se mám zítra setkat s Obchodníkem. Určitě nečeká, že se na schůzce objevím s manželkou a dítětem.“

„S Obchodníkem?“ To Byrne rozladilo.

„Máme se sejít v poledne.“

„Co Troyová?“

„Budu ho jistit,“ prohlásila Troyová. „Je to standardní postup –“

„Dobře!“ Byrne se na okamžik zamyslel. „Obchodník bude na moři, nemám pravdu? Taylore – vy půjdete na loď. Alex tedy zůstane s Troyovou na pevnině. Bezpečně uklizený z cesty.“

Byrne vstal. Porada skončila. Alexe zaplavila další vlna únavy a snažil se potlačit zívnutí. Byrne si toho musel všimnout. „Potřebuješ si trochu odpočinout, Alexi,“ pronesl. „Určitě se ještě uvidíme. A jsem ti opravdu velice vděčný, že jsi ochotný nám pomoci.“ Natáhl k němu ruku a Alex ji pevně stiskl.

Ale zvláštní agentka Troyová se stále mračila. „Snídaně bude v půl jedenácté,“ oznámila. „Do té doby musíš prostudovat všechny materiály. To znamená, že se asi stejně moc nevyspíš. Kde bydlíš?“

Alex pokrčil rameny.

„Ubytoval jsem ho v Delanu,“ sdělil jí Byrne.

„Dobře. Vyzvedneme tě tam.“

Taylor s Troyovou se otočili a vyšli z místnosti. Ani jeden z nich se neobtěžoval pozdravit.

„Vykašli se na ně,“ utrousil Byrne. „Ještě nikdy podobnou situaci nezažili. Ale jsou to dobří agenti. Taylor vstoupil do armády hned po vysoké škole a Troyová s ním už mnohokrát pracovala. Během akce na tebe dohlédnou. Jsem přesvědčený, že všechno dobře dopadne.“

Alex o tom však pochyboval. A pořád byl zmatený. Tahle operace vyžadovala spoustu práce, spoustu příprav. Falešné doklady – s jeho fotografií – měli připravené dávno předtím, než věděli, že nabídku přijme.

V Los Angeles mu zařídili novou totožnost. A jiný agent, Johnson, pravděpodobně zahynul.

Nenáročná sledovačka? Byrne byl nervózní. To bylo Alexovi naprosto jasné. A Taylor s Troyovou možná také.

Ať se děje na Ostrově kostlivců cokoli, neřekli mu celou pravdu. Bude ji muset odhalit sám.

Ten pokoj vlastně jako pokoj vůbec nevypadal. Byl příliš velký a měl příliš mnoho dveří – a nejen dveří, ale klenutých průchodů, výklenků a k tomu širokou slunečnou terasu. Podlaha byla mramorová, šachovnice ze zelených a bílých dlaždic, které jako by místnost zvětšovaly. Nábytek byl zdobený, starožitný – a byl všude. Oslnivě naleštěné stolky a židle. Podstavce s vázami a sochami. Obrovská zrcadla ve zlatých rámech. Honosné lustry. Ohromný vycpaný krokodýl před mohutným krbem. Muž, který ho zabil, seděl naproti.

Generál Sarov popíjel z titěrného porcelánového šálku černou kávu. Kofein je návykový a Sarov si dopřával pouze jednu kávu denně. Byl to jeho jediný zlozvyk a náležitě si ho vychutnával. Měl na sobě ležérní plátěný oblek bez jediného faldíku, ale na něm vypadal téměř formálně. Z košile s rozepnutým límečkem mu vyčníval krk, který vypadal jako vytesaný z šedivého kamene. Na stropě, pár metrů nad stolem, u kterého seděl, se lenivě otáčel větrák. Sarov dopil poslední doušek kávy a položil šálek s talířkem zpátky na stůl. Porcelán bez sebemenšího cinknutí spočinul na naleštěné desce.

Někdo zaklepal na dveře – na jedny z dveří – a do místnosti vešel muž. Vešel však nebylo to správné slovo. Neexistoval výraz, kterým by se dalo přesně popsat, jak se ten muž pohyboval.

Všechno na něm bylo divné. Hlava mu seděla na ramenou nakřivo a samotná ramena byla deformovaná a ohnutá. Pravou paži měl kratší než levou, avšak pravá dolní končetina byla o několik centimetrů delší než levá. Na nohou měl černé kožené boty, jednu mohutnější a větší než druhou. Byl oblečený v černé kožené bundě a džínách, a když se blížil k Sarovovi, svaly pod látkou se mu vlnily, jako by byly živé. Celé jeho tělo působilo nekoordinovaně, takže

ačkoli se pohyboval kupředu, zdálo se, jako by se snažil jít dozadu nebo do strany. Obličej byl nejhorší ze všeho. Jako by se roztránil na kousky a pak ho opět složilo dohromady dítě, které mělo jen matné tušení, jak lidská tvář vypadá. Na krku a tvářích měl asi deset jizev. Jedno oko bylo červené, neustále podlité krví. Na jedné půlce hlavy měl dlouhé vlasy neurčité barvy, druhá byla naprosto holá.

Přestože se to nedalo podle jeho vzhledu odhadnout, muži bylo pouze dvacet osm let a ještě před pár lety patřil k nejobávanějším teroristům v Evropě. Jmenoval se Conrad. Vědělo se o něm jen velice málo, i když se proslýchalo, že je Turek, že se narodil v Istanbulu jako syn řezníka, a že když mu bylo devět, vyhodil do povětří svoji školu bombou, kterou vyrobil při hodině chemie, aby se pomstil za to, že ho učitel nechal po škole za pozdní příchod.

Nikdo také netušil, kdo Conrada vycvičil ani kdo ho vlastně zaměstnával. Byl to chameleon. Neměl žádné politické přesvědčení a pracoval čistě za peníze. Říkalo se o něm, že má na svědomí bombové atentáty v Paříži, Madridu, Aténách a Londýně. Jedno bylo jisté. Šly po něm bezpečnostní služby devíti různých států, byl čtvrtým nejhledanějším zločincem na seznamu CIA a na jeho hlavu byla vypsána oficiální odměna ve výši dvou milionů dolarů.

Jeho kariéra náhle a nečekaně skončila v zimě 1998, když předčasně explodovala bomba, kterou měl u sebe – a kterou chtěl umístit na vojenskou základnu. Bomba ho doslova a do písmene roztrhala na kusy, ale nezabila ho. Tým albánských lékařů ve výzkumném centru nedaleko Elbasanu ho sešil dohromady. Jeho současná vizáž byla jejich dílem.

Nyní pracoval jeho Sarovův osobní asistent a tajemník. Sloužil mu už dva roky. Kdysi by byla taková práce pod jeho úroveň, ale teď neměl na vybranou. A navíc pochopil velikost Sarovovy vize. V novém světě, který ten Rus hodlal stvořit, by Conrad nepřišel zkrátka.

„Dobré ráno, soudruhu,“ pozdravil Sarov. Hovořil plynou angličtinou. „Doufám, že se nám podařilo z močálu zachránit zbytek bankovek.“

Conrad přikývl. Dával přednost mlčení.

„Skvělé. Ty peníze samozřejmě musíme očistit, abych je mohl uložit zpátky na účet.“ Sarov natáhl ruku a otevřel diář v kožených deskách. Měl v něm spoustu poznámek, každou pečlivě zapsanou dokonalým rukopisem. „Všechno probíhá podle plánu,“ pokračoval. „Výroba bomby...?“

„Ukončena.“ Vypadalo to, jako by Conrad dostal to slovo z úst jen s velkými obtížemi. Musel zkroutit obličej, aby se mu to vůbec podařilo.

„Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout. Ruský prezident přijede už za pouhých pět dní. Dnes mi to osobně potvrdil mailem. Prý se na svou dovolenou nesmírně těší.“ Sarov se kratičce usmál. „Bude to samozřejmě dovolená, na kterou pravděpodobně nikdy nezapomene. Dal jsi přichystat pokoje?“

Conrad přikývl.

„Kamery?“

„Ano, generále.“

„Dobře.“ Sarov přejel prstem po stránkách v diáři. U jednoho slova, které bylo označené otazníkem, se zastavil. „Pořád nemáme vyřešenou tu věc s uranem,“ pronesl. „Bylo mi jasné, že nákup a doručení radioaktivního materiálu bude nebezpečná a ožehavá záležitost. Ti muži v letadle mi vyhrožovali a zaplatili za to. Ale samozřejmě pracovali pro třetí stranu.“

„Pro Obchodníka,“ prohlásil Conrad.

„Přesně tak. Teď už bude Obchodník vědět, co se jeho poslíčkům stalo. Když ode mě nepřijde další splátka, možná se rozhodne svoji hrozbu splnit a upozornit úřady. Není to pravděpodobné, ale přesto si podobné riziko nemůžu dovolit. Máme necelé dva týdny na to, aby bomba vybuchla a svět se změnil podle mých představ. Nemůžeme nic riskovat. A tak, milý Conrade, musíš jet do Miami a vymazat Obchodníka z našeho života – což bude, jak se obávám, znamenat jeho likvidaci.“

„Kde je?“

„Zdržuje se na výletní jachtě jménem Mayfair Lady. Obvykle kotví v Bayside MarketPLACE. Obchodník se na vodě cítí bezpečněji. Pokud jde o mě, já se budu cítit bezpečněji, až zmizí pod hladinou.“ Sarov zavřel diář.

Schůzka skončila. „Můžeš okamžitě odjet. Až bude po všem, dej mi vědět.“

Conrad potřetí přikývl. Když se hlava pohnula nahoru a dolů, kovové šrouby v krku se mu krátce zavlnily. Pak se otočil a odešel, odpajdal, *odšoural* se z místnosti.

OBCHODNÍKOVA SMRT

Dali si pozdní snídani v Bayside Marketplace, přímo na nábřeží, kde kolem nich kotvily lodě a projížděly jasně žlutozelené vodní taxíky. Ráno zaklepali v deset hodin na dveře Alexova pokoje Tom Taylor s Belindou Troyovou. Alex byl už ve skutečnosti několik hodin vzhůru. Okamžitě usnul, spal jako dřevo a probudil se příliš brzy – klasický vzorec transatlantické pásmové nemoci. Nicméně měl alespoň dost času projít si materiály, které mu dal Joe Byrne. Věděl teď o své nové totožnosti úplně všechno – znal nejlepší přátele, s kterými se nikdy nesetkal, oblíbeného psa, kterého nikdy neviděl, dokonce i známky na střední škole, které nikdy nedostal.

A teď seděl se svými novými rodiči a pozoroval turisty na promenádě, jak vcházejí do půvabných butiků s bílými průčelími, kterých tu byly snad desítky, a zase z nich vycházejí. Slunce stálo už vysoko na obloze a záře, která se odrážela od hladiny, Alexe téměř oslepovala. Nasadil si brýle Oakley Eye Jackets a svět na opačné straně černých iridiových čoček mu pak připadal měkčí a zvládnutelnější. Ty brýle dostal jako dárek od Jack. Nečekal, že je bude tak brzy potřebovat.

Na stole ležela krabička zápalek, které měly na svrchní straně nápis SNACKYARD. Alex ji zvedl a otáčel ji v prstech. Zápalky byly teplé. Překvapilo ho, že se na slunci nevznítily. Když k nim přistoupil číšník v obleku, bílé košili a motýlku, Alex se zadíval na jídelní lístek. Netušil, že je možné vybírat si snídani z tolika jídel. U sousedního stolu seděl muž a statečně zdolával hromadu omelet se slaninou, hranolky a míchanými vajíčky. Alex měl hlad, ale při pohledu na něj okamžitě ztratil chuť.

„Dám si jen pomerančový džus a toust,“ pronesl.

„Celozmný nebo tmavý?“

„Tmavý, s máslem a marmeládou –“

„Myslíš džem!“ Troyová počkala, až číšník odejde. „Žádné americké dítě si neobjedná marmeládu.“ Zamračila se. „Když si ji objednáš na letišti v Santiagu, ocitneme se ve vězení dřív, než stačíš mrknout – nebo se stane ještě něco horšího.“

„Nepřemýšlel jsem o tom,“ začal Alex.

„Když nebudeš přemýšlet, zabijou tě. Nebo ještě hůř, zabiješ nás.“ Potrásla hlavou. „Pořád tvrdím, že je to špatný nápad.“

„Jak se má Štístko?“ zeptal se Taylor.

Alex otočil hlavu. O čem to mluví? Pak si vzpomněl. Štístko byl labrador, kterého měli mít Gardinerovi v Los Angeles. „Dobře,“ odpověděl Alex. „Stará se o něj paní Beachová.“ To byla jejich sousedka.

Ale na Taylora to dojem neudělalo „Nebylo to dost rychlé,“ utrousil. „Když nad tím budeš přemýšlet, nepřítel pozná, že lžeš. Musíš o svém psovi a sousedech mluvit, jako bys je znal celý život.“

To samozřejmě nebylo fér. Taylor s Troyovou ho na to neupozornili. Nedošlo mu, že ho už začali zkoušet. Vlastně to bylo potřetí, kdy měl Alex novou totožnost. Když ho MI-6 poslalo do Cornwallu, byl Felixem Lesterem a ve francouzských Alpách Alexem Friendem, synem miliardáře. Vždy se mu dařilo hrát svou roli úspěšně a věděl, že to dokáže i teď jako Alex Gardiner.

„Heleďte, jak dlouho jste u CIA?“ zeptal se Alex.

„To je tajná informace,“ odpověděl Taylor. Když viděl Alexův výraz, trochu roztál. „Celý život,“ pronesl. „Byl jsem u mariňáků. Vždycky jsem po tom toužil, už když jsem byl malý... mladší než ty. Chtěl jsem položit život za vlast. To byl můj sen.“

„Neměli bychom mluvit o sobě,“ namítla rozzlobeně Belinda. „Máme se chovat jako rodina, takže se bavme o rodině!“

„Dobře, mami!“ zamumlal Alex.

Zatímco čekali na jídlo, položili mu několik dalších otázek ohledně Los Angeles. Alex odpovídal jako řízený autopilotem. Sledoval, jak kolem projela dvojice pubertáků na skateboardu, a litoval, že se k nim nemůže připojit. Přesně tohle by měl čtrnáctiletý kluk v prosluněném Miami dělat. Ne hrát špionážní hry se dvěma kyselými dospěláky, kteří se už předem rozhodli, že mu nedají šanci.

Konečně jim přinesli jídlo. Taylor s Troyovou si objednali ovocný salát a cappuccino – bez kofeinu s odstředěným mlékem. Alex usoudil, že si hlídají váhu. Před něj postavili talíř s toustem – a hroznový džem. Máslo bylo našlehané a bílé, a když si jím toust namazal, měl dojem, že mu mizí před očima.

„Kdo je ten Obchodník?“ zeptal se Alex.

„Do toho ti nic není,“ odpověděl Taylor.

Alex dospěl k závěru, že toho má plné zuby. Položil nůž na stůl. „Tak fajn,“ pronesl. „Dáváte mi jasně najevo, že se mnou nechcete spolupracovat. No, nevádí, protože já zase nechci spolupracovat s vámi. A nikdo ani na okamžik neuvěří, že jste moji rodiče, protože žádní rodiče by se nechovali jako vy!“

„Alexi –“ začala Troyová.

„Zapomeňte na to! Vracím se do Londýna. A až se vás pan Byrne zeptá proč, můžete mu říct, že mi nechutnal ten džem, takže jsem jel domů, abych si mohl namazat toust marmeládou.“

Zvedl se. Troyová už také stála. Alex se zadíval na Taylora. Tvářil se nejistě. Alex usoudil, že by byli šťastní, kdyby se ho zbavili. Ale současně měli vítr ze svého šéfa.

„Sedni si, Alexi,“ pronesla Troyová a pokrčila rameny. „Tak dobře. Trochu jsme to přehnali, ale nemysleli jsme to tak.“

Alex se jí zadíval do očí a pomalu se posadil.

„Jen nám bude chvílku trvat, než si na tu situaci zvykneme,“ pokračovala Troyová. „Taylor a já... se dobře známe... ale ty jsi pro nás velká neznámá.“

Taylor přikývl. „Kdyby tě zabili, víš, jak by nám bylo?“

„Řekli mi, že žádné nebezpečí nehrozí,“ namítl Alex. „Navíc se o sebe dokážu postarat.“

„Tomu nevěřím.“

Alex otevřel ústa, aby se ohradil, ale pak se zarazil. Nemělo smysl se s nimi hádat. Už si na něj vytvořili názor, a navíc to byli lidé, kteří měli vždycky pravdu. Znal učitele, kteří byli přesně jako oni. Nicméně dosáhl alespoň něčeho. Zvláštní agenti se rozhodli promluvit.

„Chceš vědět něco o Obchodníkovi?“ začala Troyová. „Je to darebák. Má základnu tady v Miami. Živí se špinavými kšefty.“

„Je to Mexičan,“ dodal Taylor. „Z Mexico City.“

„A co vlastně dělá?“

„Dělá přesně to, co říká jeho jméno. Prodává různé věci. Drogy, zbraně, falešné dokumenty, informace,“ vypočítávala Troyová na prstech. „Když člověk něco potřebuje a je to protizákonné, Obchodník mu to sežene. Za patřičné peníze, samozřejmě.“

„Myslel jsem, že sledujete Sarova.“

„Sledujeme.“ Taylor zaváhal. „Obchodník Sarovovi možná něco prodal. To je to spojení.“

„Co mu prodal?“

„To zatím nevíme.“ Taylor vypadal stále nervózněji. „Víme jen, že nedávno navštívili Ostrov kostlivců dva Obchodníkovi agenti. Odletěli, ale nazpátek nedorazili. Snažíme se zjistit, co Sarov kupoval.“

„Co má tohle všechno společného s ruským prezidentem?“ Alex si stále nebyl jistý, jestli mu říkají pravdu.

„To se dozvíme, až zjistíme, co Sarov koupil,“ pronesla Troyová, jako by něco vysvětlovala šestiletému dítěti.

„Už nějakou dobu s Obchodníkem spolupracuju – v přestrojení, samozřejmě,“ pokračoval Taylor. „Kupuju drogy. Z Kolumbie sem dorazí kokain za půl milionu dolarů. Přinejmenším si to Obchodník myslí.“ Taylor se usmál. „Docela jsme se skamarádili. Důvěřuje mi. A právě dneska má narozeniny, takže mě pozval k sobě na loď na panáka.“

Alex se zadíval na moře. „Která to je?“

„Támhle.“ Taylor ukázal na loď zakotvenou na konci mola asi padesát metrů od nich. Alex se zhluboka nadechl.

Byla to jedna z nejkrásnějších lodí, jaké kdy viděl. Ne elegantní, būa a laminátová jako tolik jiných jachet, které v Miami kotvily. Dokonce ani ne moderní. Jmenovala se *Mayfair Lady* a šlo o klasickou edvardovskou motorovou jachtu, osmdesát let starou, která jako by pocházela z černobílého filmu. Loď byla sto dvacet stop dlouhá a uprostřed se tyčil jediný komín. Hlavní kajuta se nacházela na první palubě, hned za můstkem. Dlouhá řada patnácti nebo ještě více oken naznačovala, že v podpalubí se skrývají kajuty a jídelní prostory. Loď měla smetanovou barvu, obklady z přírodního dřeva a dřevěnou palubu s mosaznými lampami schovanými pod plátěnými stříškami. Na přídi se vypínal vysoký, štíhlý stožár s radarem, jejím jediným viditelným spojením s jednadvacátým stoletím. *Mayfair Lady* se do Miami nehodila. Patřila do muzea. A každá loď, která se k ní přiblížila, vypadala ve srovnání s ní ošklivá.

„To je nádherná loď,“ vydechl Alex obdivně. „Obchodník musí být při penězích.“

„Obchodník by měl sedět za katrem,“ utrousila Troyová. Zahlédla v Alexových očích obdivný výraz a nesouhlasila s ním. „Jednou ho tam dostaneme.“

„Čeká ho třicet let až doživotí,“ přisvědčil Taylor.

Troyová ponořila lžíci do ovocného salátu. „Tak dobře, Alexi,“ pronesla, „začneme znovu. Tvoje učitelka dějepisu. Jak se jmenuje?“

Alex se rozhlédl. „Jmenuje se Hazeldenová. A... dobrý pokus, jak mě splést, ale dějepis se učíme v Anglii. Američani se učí *historii*.“

Troyová přikývla, ale neusmála se. „Zlepšuješ se,“ poznamenala.

Konečně dojedli. Agenti CIA vyzkoušeli Alexe ještě z několika dalších podrobností a pak se odmlčeli. Nezeptali se ho na jeho život v Anglii, na jeho kamarády ani na to, jak se k MI-6 vůbec dostal. Vypadalo to, jako by o něm nechtěli nic vědět.

Skateboardáči se přestali prohánět kolem, posadili se na promenádu a popíjeli kolu. Taylor se podíval na hodinky. „Musím jít,“ zamumlal.

„Zůstanu tu s Alexem,“ pronesla Troyová.

„Neměl bych tam být déle než dvacet minut.“ Taylor vstal a pak se pleskl rukou do hlavy. „Sakra! Nemám pro Obchodníka dárek k narozeninám.“

„To nevadí,“ uklidnila ho Troyová. „Řekni mu, že jsi zapomněl.“

„Myslíš, že se nenaštve?“

„Toho se neboj, Taylore. Pozvi ho někdy na večeři. Určitě mu tím uděláš radost.“

Taylor se usmál. „Bezva nápad.“

„Hodně štěstí,“ popřál mu Alex.

Taylor se otočil a odešel. Zatímco kráčet pryč, Alex si všiml, jak z opačného směru přichází muž v pestrobarevné květované košili a bílých kalhotách. Jeho tvář neviděl, protože muž měl sluneční brýle a slamák. Ale musel být obětí nějakého strašlivého neštěstí – obě nohy vlekl nemotorně za sebou a paže vypadaly jako ochrnuté. Chvilku

stál na promenádě vedle Taylora. Ten si ho nevšiml. Pak muž s překvapivou rychlostí zmizel.

Alex s Troyovou sledovali, jak Taylor kráčí po promenádě k *Mayfair Lady*. Na konci mola byla rampa, která vedla na palubu. Sloužila k nakládání zásob na loď. Taylor k ní dorazil právě v okamžiku, kdy se po ní pohybovala dvojice mužů. Prohodil s nimi pár slov. Jeden z nich ukázal k hlavní kajutě. Taylor vyšel po rampě a zmizel na palubě.

„Co teď budeme dělat?“ zeptal se Alex.

„Počkáme.“

Asi patnáct minut všude panoval klid. Alex se snažil s Troyovou konverzovat, ale ta upírala pohled na loď a mlčela. Přemýšlel, jaký je mezi agenty vztah. Očividně se dobře znali a Byrne mu řekl, že spolu mnohokrát pracovali. Ani jeden z nich nedával najevo emoce, nicméně Alexe napadlo, jestli jejich přátelství není víc než jen profesionální.

Pak Alex spatřil, že se Troyová zvedla ze židle. Sledoval její pohled zpátky na loď. Z komína vycházel kouř, motory pracovaly. Dva členové posádky, se kterými Taylor hovořil, stáli na molu. Jeden z nich odvázel loď a pak se vyšplhal na palubu. Druhý odešel. *Mayfair Lady* se začala pomalu vzdalovat od kotviště.

„Něco se podělal,“ sykla Troyová. Nemluvila s Alexem. Mluvila sama pro sebe.

„Jak to myslíte?“

Když si uvědomila jeho přítomnost, prudce otočila hlavu. „Měli se sejít na deset minut. Tom určitě neměl v úmyslu někam jet.“

Tom. To bylo poprvé, kdy použila jeho křestní jméno.

„Třeba si to rozmyslel,“ poznamenal Alex. „Třeba ho Obchodník pozval na projížďku.“

„Nejel by. Beze mě ne. Ne bez jištění. Je to proti předpisům.“

„Pak...“

„Odhalili ho.“ Troyová byla náhle bledá jako stěna. „Museli zjistit, že je agent. Odvážejí ho na moře...“

Stála, ale nehýbala se. Byla ochromená nerozhodností. Loď se stále půvabně pohybovala. Za molo už vyčnívala celá její polovina. I kdyby se Troyová rozběhla, nestačila by k ní dorazit včas.

„Co chcete dělat?“ zeptal se Alex.

„Nevím.“

„Myslíte, že...?“

„Jestli vědí, kdo je, zabijou ho.“ Vyštěkla ta slova, jako by to snad byla Alexova vina, jako by tu hloupou otázku neměl nikdy vyslovit. A možná právě proto se rozhodl. Najednou, dřív než si vůbec uvědomil, co dělá, vstal a rozběhl se. Byl naštvaný. Ukáže jim, že je víc než hloupé anglické dítě, za které ho evidentně považují.

„Alexi!“ zavolala za ním Troyová.

Nevšímal si jí. Byl už na promenádě. Dva teenageři, které před chvilkou pozoroval, seděli na sluníčku, dopíjeli kolu a nevšimli si, že jim sebral jeden skateboard a naskočil na něj. Teprve když se odstrčil a řítil se po dřevěném povrchu k odplouvající lodi, za ním jeden z nich něco vykřikl, ale to už bylo pozdě.

Alex dokonale držel rovnováhu. Snowboard, skateboard, surf, bylo mu to jedno. A tenhle skateboard byl krásný, Flexdex Downhill Racer se závodními ložisky ABEC5 a kryptonovými kolečky. To je pro miamskou mládež typické, že si kupuje jen to nejlepší. Přenesl váhu, protože si náhle uvědomil, že nemá přílbu ani chrániče na kolena. Kdyby teď spadl, určitě by to bolelo. Ale toho se bál ze všeho nejméně. Loď odplouvala. Alex se na ni zadíval právě v okamžiku, kdy zád' se šrouby čeřícími vodu klouzala kolem konce mola. Ted' už byla jachta na volném moři. Vzdalovala se, název *Mayfair Lady* se postupně zmenšoval. Během několik vteřin bude nenávratně mimo dosah.

Alex skočil na rampu, která sloužila k nakládání a vykládání věcí. Odrazil se a náhle se ocitl ve vzduchu – letěl. Cítil, jak se mu skateboard propadl pod nohama, a slyšel, jak se šplouchnutím dopadl do moře. Jeho však hybná síla nesla dopředu. Nedokáže to! Loď se pohybovala příliš rychle. Alex teď klesal dolů v oblouku, který o pár centimetrů mine zád'. Zřítí se do vody – a pak co? Lodní šrouby! Rozsekají ho na kusy. Alex natáhl paže před sebe a konečky prstů se mu podařilo zachytit zábradlí, které se táhlo kolem zadní části lodě. Tělem udeřil do železné zádě a nohy měl ve vodě těsně nad vrtulemi.

Cítil, že si vyrazil dech. Někdo na lodi ho určitě zaslechl. Ale s tím si teď starosti dělat nemohl. Nezbyvalo mu než doufat, že řev

motorů ránu přehlušil. Napjal všechny síly, vytáhl se nahoru a přehoupl se přes zábradlí. A pak, konečně, se ocitl na palubě, po kolena mokrý, tělo po nárazu jako rozlámané. Ale byl na lodi. A jako zázrakem si ho nikdo nevšiml.

Přikrčil se a pozorně se rozhlédl. Palubu na zádi tvořila malá, částečně uzavřená plocha ve tvaru koňské podkovy. Přímo před ním se nacházela hlavní kajuta s jediným oknem otočeným dozadu a dveřmi po straně. Pod plachtou ležela hromada zásob a dva velké kovové kanystry. Alex z jednoho z nich odšrouboval víko a přičichl k němu. Byl plný nafty. Obchodník měl očividně v plánu delší cestu.

Celou palubu, jak levobok, tak pravobok, chránila plátěná stříška, která visela po obou stranách hlavní kajuty, a na dvou kladkách nad Alexem se houpal dřevěný záchranný člun. Chvilku si u zábradlí odpočinul, protože věděl, že pokud se nikdo nevydá na zád', nic mu nehrozí. Kolik členů posádky na lodi je? Za kormidlem stojí pravděpodobně kapitán. Ten u sebe bude mít zřejmě pomocníka. Alex zvedl hlavu a spatřil dvě nohy, jak přecházejí po horní palubě na střeše hlavní kajuty. To jsou tři. Dva nebo tři další budou uvnitř. Takže dohromady šest lidí?

Ohlédl se. Za zády mu už mizel miamský přístav. Alex vstal a sundal si boty a ponožky. Pak se začal co nejtíšeji plížit dopředu, protože byl stále nervózní, že ho někdo zahlédne z horní paluby. První dvě okna kajuty byla zavřená, ale třetí našťastí ne, a když se pod ně přikrčil, uslyšel hlas. Mluvil nějaký muž. Měl silný mexický přízvuk a pokaždé, když vyslovil hlásku S, tiše hvízdal.

„Jste hlupák. Jmenujete se Tom Taylor. Pracujete pro CIA a já vás zabiju.“

Jiný muž úsečně odpověděl: „Mýlíte se. Nechápu, o čem to mluvíte.“ Alex poznal Taylorův hlas. Podíval se vlevo a pak vpravo. Potom, s rameny přitisknutými ke stěně kajuty, se vytáhl nahoru, až měl hlavu na úrovni okna a viděl dovnitř.

Kajuta měla tvar obdélníku a dřevěnou podlahu částečně zakrýval koberec, který byl teď srolovaný – zřejmě aby ho nepotřísnila krev. Nábytek byl na rozdíl od lodi moderní a připomínal zařízení kanceláře. Nebylo ho tu moc. Taylor seděl na židli s rukama za zády. Alex si všiml, že mu spoutali paže a nohy

lepící páskou na balíky. Už ho ztloukli. Plavé vlasy měl vlhké a z koutku úst mu vytékal pramínek krve.

V kajutě s ním byli dva muži – lodník v džínách a černém triku, kterému přes opasek přetévalo vyvalené břicho, a snědý elegán. To bude jistě Obchodník. Měl kulatý obličej a vlasy a knírek černé jako uhel. Na sobě měl bílý oblek s vestou dokonalého střihu a oslnivě nablýskané kožené boty. Lodník svíral zbraň, velký, těžký samopal. Obchodník seděl v ratanovém křesle a držel v ruce sklenici červeného vína. Chvilí s ním kroužil před nosem, opájel se jeho vůní a pak se napil.

„Vynikající víno!“ zamumlal. „Chilské. Cabernet Sauvignon z mé vlastní vinice. Jsem totiž úspěšný, příteli. Obchoduji po celém světě. Chtějí lidé pít víno? Prodávám víno. Chtějí lidé brát drogy? Jsou blázni, ale to není moje věc. Prodávám drogy. Co je na tom špatného? Prodávám všechno, co si kdo přeje koupit. Ale jsem velice opatrný člověk. Nikdy jsem té vaší povídačce nevěřil. Trochu jsem se na vás poptal. Prý máte blízko k CIA. A proto jste tady.“

„Co chcete vědět?“ zasípal Taylor.

„Chci vědět, kdy budeme hodinu plavby od Miami, protože v tu chvíli vás hodlám zastřelit a hodit přes palubu.“ Obchodník se usmál. „To je všechno.“

Alex se opět spustil dolů. Nemělo smysl dál poslouchat. Do kajuty jít nemohl. Byli dva a on sám. A přestože měl zbraň, nestačila by. Ne proti samopalu. Musí odvést jejich pozornost.

Pak si vzpomněl na naftu. Rychle přelétl pohledem horní palubu a chystal se vrátit na zád'. V tu chvíli ztuhl. Dveře na kapitánském můstku se otevřely a vyšel z nich muž. Alex nemohl nic dělat; nebylo kam se schovat. Ale měl štěstí. Ten muž, oblečený ve vybledlé kapitánské uniformě, kouřil. Zdržel se jen natolik dlouho, aby odhodil nedopalek do moře, a pak, aniž otočil hlavu, se vrátil tam, odkud se vynořil. Alex unikl jen o vlásek a věděl, že je jen otázkou času, kdy si ho někdo všimne. Musí jednat rychle.

Po špičkách se rozběhl ke kanystrům s naftou. Pokusil se jeden z nich naklonit, ale byl příliš těžký. Rozhlédl se po nějakém hadru, a protože žádný nespátl, sundal si tričko a roztrhal ho na kusy. Chvatně nacpal rukáv do kanystru a nechal ho nasáknout hořlavou

tekutinou. Pak ho povytáhl a nechal v něm jen jeho konec; provizorní zápalnou šňůru. Co se stane, až naftu zapálí? Alex usoudil, že výbuch bude dost silný na to, aby přitáhl pozornost všech lidí na palubě, ale zase ne natolik, aby někoho zabil nebo loď potopil. A protože bude v okamžiku exploze stále na jachtě, nezbývalo mu než doufat, že má pravdu.

Sáhl do kapsy a vytáhl z ní krabičku zápalek, se kterou si hrál v restauraci. Udělal z dlaní misku, aby ochránil plamen před větrem, zapálil jednu sirku a pak celou krabičku. Potom přiložil plamínek k hadru, který býval jeho tričkem. Cár se ve vteřině vzňal.

Opět se rozběhl a vrátil se k hlavní kajutě. Slyšel, že Obchodník uvnitř stále hovoří.

„Dám si ještě jednu sklenku. Ano. Ale pak vás budu muset bohužel opustit. Mám nějakou práci.“

Alex nahlédl dovnitř. Obchodník stál u stolu a naléval si druhou sklenici vína. Alex se ohlédl. Nikde nikdo. Nic se nestalo. Proč nafta nevzplanula? Copak vítr jeho provizorní zápalnou šňůru uhasil?

A pak to bouchlo. Na zádi lodě se objevil obrovský hříbovitý oblak ohně a černého kouře, který okamžitě uchvátil vítr. Někdo vykřikl. Alex viděl, jak se nafta rozstříkla po obou palubách. Všude zuřil požár. Plátěná stříška přímo nad ním byla v jednom ohni. Všechno, co se skrývalo pod plachtou, také hořelo. Další výkřiky. K zádi se s dusotem blížily rychlé kroky. Nastal čas jednat.

„Zjisti, co se děje!“

Alex slyšel, jak Obchodník vyštěkl rozkaz, a vzápětí se ven vyřítit lodník. Zmizel na opačné straně kajuty a nechal Obchodníka samotného, jen s Taylorem. Alex několik vteřin počkal, pak vběhl do dveří a opět sáhl do kapsy u kalhot. Taylor ho spatřil dřív než Obchodník. Jakmile vyřeštil oči, Obchodník se otočil. Alex si všiml, že si sundal brýle a drží samopal. Chvilí se ani jeden z nich nepohnul. Obchodník překvapeně zíral na čtrnáctiletého chlapce, bosého a do pasu nahého. Očividně ho nenapadlo, že by pro něj mohl znamenat nějakou hrozbu, že právě tenhle chlapec založil na lodi požár. A během jeho okamžiku zaváhání se Alex pohnul.

Když zvedl ruku, svíral v ní mobilní telefon. Dvě devítky vytočil už předtím, než vběhl do kajuty. Teď, zatímco na Obchodníka mířil telefonem, stiskl tlačítko potřetí.

„To je pro vás!“ pronesl.

Ucítil, jak se mu telefon v ruce zachvěl, nahoře neslyšně vyjela anténa, a když se odloupla umělá hmota, objevila se pod ní lesklá jehla. Jako blesk proletěla kajutou a zasáhla Obchodníka přímo doprostřed hrudníku. Obchodník zareagoval rychle a už zvedal zbraň nahoru, ale vzápětí obrátil oči v sloup a zhroutil se na podlahu. Alex ho přeskočil, sebral ze stolu nůž a přistoupil k Taylorovi.

„Co se to sakra...“, začal agent CIA. Alex okamžitě poznal, že není vážně zraněný. Současně to vypadalo, že má pořád špatnou náladu. Taylor se podíval z telefonu na Obchodníkovo nehybné tělo. „Cos mu udělal?“ zeptal se.

„Měl špatné číslo“, odpověděl Alex, zatímco přerezával lepicí pásku.

Taylor vstal, zvedl samopal, který Obchodníkovi vypadl z ruky, a zkontroloval zásobník. Byl plný. „Co se stalo?“ chtěl vědět. „Slyšel jsem výbuch!“

„Jo. To byla moje práce. Zapálil jsem loď.“

„Cože?“

„Zapálil jsem loď.“

„Ale my jsme na ní!“

„Já vím.“

Než stačil Alex něco dodat, Taylor se otočil a zaujal bojový postoj s pažemi nahoře a nohama od sebe. Na konci kajuty bylo schodiště. Alex si ho předtím nevšiml. Když se na něm objevila postava, dvakrát vypálil. Jakmile se postava zřítíla dolů, Taylor přestal střílet. Do kajuty pronikal černý kouř. V tu chvíli zaduněl druhý výbuch a celá loď se rozhoupala, jako by se jí zmocnil náhlý poryv větru. Na palubě se rozléhaly výkřiky. Když se Alex podíval z okna, viděl plameny.

„To musel být ten druhý kanystr s naftou“, poznamenal.

„Kolik jich tam je?“

„Jen dva.“

Taylor vypadal téměř omráčeně. Přinutil se k rozhodnutí. „Moře...“ pronesl. „Budeme muset do vody.“

Agent CIA šel první a bokem vyklouzl z kajuty. Paluba byla zničená plná lidí. Bylo jich přinejmenším sedm. Alex přemítal, odkud se vzali. Dva z nich, mladíci ve špinavých bílých tričkách a džínách, bojovali s plameny za pomoci hasicích přístrojů. Dva další stáli na střeše, další na palubě. Všichni křičeli.

Za lodí stoupal k obloze kouř. Záchranný člun byl v plamenech. Hořela i část plátěné stříšky. Nicméně nikdo přesně nevěděl, co se stalo. Nikdo netušil, že se Alex dostal na palubu. Výbuchy je zaskočily a šlo jim především o to, aby dostali požár pod kontrolu. Avšak když Taylor vyšel z kajuty, spatřil ho jeden z mužů na horní palubě. Španělsky něco zavolal.

„Dělej!“ vykřikl Taylor na Alexe.

Rozběhl se na bok lodi a Alex okamžitě vyrazil za ním. V tu chvíli zarachotil samopal a to, co zbylo z plátěné stříšky nad jeho hlavou, se proměnilo v cáry. Kulky se zaryly do paluby a do vzduchu vyletěly úlomky dřeva. Skleněná žárovka se rozprskla. Alex si nestačil všimnout, kdo střílí. Věděl jen, že je uvězněn uprostřed kouře, plamenů, kulek a spousty mužů, kteří ho chtějí zabít. Viděl Taylora, jak se vrhl do moře. Uslyšel další zarachocení samopalu a ucítil, že se paluba vyštípla pár centimetrů od jeho bosých nohou. Vykřikl. Do kotníku a pat ho zasáhly třísky. Spurtem se rozběhl dopředu a přehoupl se přes zábradlí. Nekonečně dlouhou dobu panoval všude chaos. Na nahých ramenou cítil chladný vítr. Vzadu se ozvaly další výstřely. Pak se po hlavě ponořil do Atlantského oceánu a zmizel pod hladinou.

Oceán ho vlídně přijal do své náruče. Po bitevním poli, kterým se *Mayfair Lady* stala, mu voda připadala teplá a uklidňující. Mocnými tempy, která ho nesla stále níž a níž, plaval směrem dolů. Něco mu prosvištělo kolem hlavy a Alexovi došlo, že na něj stále střílejí. Čím hlouběji se ponoří, tím menší nebezpečí mu hrozí. Otevřel oči. Slaná voda ho v nich páčila jako čert, ale musí zjistit, jak daleko doplaval. Zvedl hlavu. Na hladině se mihotalo světlo, ale loď nikde nespatrił. Začínaly ho bolet plíce. Musí se nadechnout. Stále

však vyčkával. Nejšťastnější by byl, kdyby mohl zůstat pod vodou hodinu.

To nemohl. Jeho tělo zoufale toužilo po kyslíku a Alex začal neochotně stoupat k hladině. Když se vynořil, namáhavě lapal po dechu a po obličejí mu crčely pramínky vody. Taylor byl vedle něho. Vypadal víc mrtvý než živý. Alexovi blesklo hlavou, jestli ho nepostřehli, ale krev nikde neviděl. Možná byl v šoku.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Alex.

„Zbláznil ses?“ Taylor byl tak namíchnutý, že se při těch slovech nalokal vody. Rozkašlal se a snažil se udržet nad hladinou. „Málem jsi nás zabil!“

„Právě jsem vám zachránil život!“ Teď se začínal zlobit i Alex. Nemohl uvěřit vlastním uším.

„Myslíš? Tak se podívej!“

Alex se s nepříjemnou předtuchou otočil. *Mayfair Lady* vypadala v pořádku, požár uhasl – a loď se vracela.

Byl pod vodou snad devadesát vteřin. Jachta celou tu dobu pokračovala v plavbě, protože všichni bojovali s plameny a nechali kormidlo osudu. Motor pracoval na plné obrátky a loď teď byla asi pět set metrů od nich, ale kapitán se už očividně vrátil na můstek. *Mayfair Lady* se otáčela. Alex rozeznal, že na přídi stojí čtyři nebo pět mužů. Všichni byli ozbrojení. Zhlédli ho. Jeden z nich namířil a vystřelil. Alex s Taylorem byli bezmocní a vznášeli se ve vodě necelý půlmetr od sebe. Loď k nim brzy dopluje. Byli stejně snadným cílem jako kachny v lunaparku.

Co může udělat? Podíval se na Taylora a doufal, že starší muž něco vytáhne, nějakého králíka z klobouku. Copak CIA nemá žádná důmyslná zařízení? Kde je nafukovací motorový člun nebo ukrytý potápěčský přístroj? Ale Taylor nic nevytáhl. Dokonce se mu podařilo ztratit samopal.

Mayfair Lady dokončila obrat.

Taylor zaklel.

Loď se pomalu, ale vytrvale přibližovala.

A pak explodovala. Tentokrát byly výbuchy obrovské, definitivní – a tři. Došlo k nim současně: na přídi, uprostřed lodi a na zádi. *Mayfair Lady* se rozlétla na tři kusy a komín a hlavní kajuta se

zvedly z oceánu, jako by se snažily ze zbytku lodi uniknout. Alex cítil, jak se vodou žene rázová vlna. Ta detonace ho ohlušila. Pak do něho narazila masa vody a téměř ho omráčila. Na hladinu kolem nich dopadaly úlomky dřeva, některé v plamenech. Okamžitě mu došlo, že explozi nemohl nikdo přežít. A vzápětí mu blesklo hlavou něco strašného.

Je to jeho vina? Copak je všechny zabil on?

Taylora muselo napadnout totéž. Mlčel. Sledovali, jak se tři kusy toho, co bývalo motorovou jachtou, potápějí a mizí pod hladinou.

Alex zaslechl zvuk přívěsného motoru a otočil se. Mířil k nim motorový člun. U kormidla spatřil Belindu Troyovou. Musela ho zrekvírovat a vydat se za nimi. Byla sama.

Nejdřív pomohla z vody Taylorovi, potom Alexovi. Poprvé si Alex uvědomil, že nevidí pevninu. Měl pocit, že se všechno seběhlo nesmírně rychle. A přesto se *Mayfair Lady* do chvíle, než se potopila, podařilo dostat několik kilometrů od pobřeží.

„Co se stalo?“ zeptala se Troyová. Vítr jí zvedl dlouhé vlasy a rozprostřel je kolem ní. Vypadala, jako by měla hysterický záchvat. „Viděla jsem, jak loď explodovala. Myslela jsem, že jste –“ Zarazila se a zhluboka se nadechla. „Co se stalo?“ opakovala.

„To ten kluk,“ pronesl Taylor neutrálním tónem. Stále se snažil vyrovnat s událostmi, k nimž během posledních několika minut došlo. „Přeřízl mi...“

„Tys byl svázaný?“

„Jo. Obchodník se dozvěděl, že pracuju pro CIA. Chtěl mě zabít. Alex ho zneškodnil. Měl nějaký mobilní telefon...“ Konstatoval fakta, ale nebyla v tom ani stopa vděčnosti. Člun se lehce pohupoval na hladině. Nikdo se nehýbal. „Vyhodil loď do povětří. Všechny je zabil.“

„Ne.“ Alex zavrtěl hlavou. „Ten požár uhasili. Viděl jsem to. Měli loď pod kontrolou. Obraceli se, chtěli se vrátit –“

„Proboha!“ Agent CIA byl příliš unavený, aby se dohadoval. „Co myslíš, že se stalo? Myslíš si, že jim zkratovaly pojistky a *Mayfair Lady* čirou náhodou explodovala? Udělal jsi to ty, Alexi. To tys zapálil diesel a všechno tohle způsobil.“

Diesel. Americký výraz pro naftu. Bylo to jedno ze slov, ze kterých ho dopoledne zkoušeli v Snackyardu. Nekonečně dávno.

„Zachránil jsem vám život,“ namítl Alex.

„Jo. Díky, Alexi,“ pronesl Taylor, ale hlas měl chladný.

Troyová se uvelebila za kormidlem a nastartovala. Potom člun otočila a zamířili zpátky k pobřeží.

PASOVÁ KONTROLA

Alex měl sedadlo u okna v přední části letadla. Vedle něho seděla Troyová, Taylor byl na druhé straně, hned vedle uličky. Rodina na prázdninách (*na dovolené*, připomněl si). Troyová četla časopis. Taylor měl v ruce filmový scénář. Měl představovat producenta a celou cestu si dělal na okraj poznámky čistě pro případ, že by se na něj někdo náhodou díval. Alex si hrál s Game Boyem Advance a přemýšlel. Taylor mu ho dal těsně předtím, než odletěli z Miami. Proběhlo to naprosto normálně, když stáli v odletové hale. „Na, Alexi. Tady máš něco, aby ses v letadle nenudil.“ Alexe se okamžitě zmocnilo podezření. Vzpomněl si, že když měl Game Boye naposledy, byl plný šikovných zařízení, která vymyslel Smithers z MI-6. Ale pokud mohl říct, na tomhle nic zvláštního nebylo. V každém případě se dostal v Raymanovi na úroveň pět a zatím mu v ruce nevybuchl.

Podíval se z okna. Byli ve vzduchu už asi hodinu. Ten den to byl už jejich druhý let. Letěli z Miami do jamajského Kingstonu a tam přestoupili. Dostali občerstvení, s kterým cestující počítají, ale nikdy si je v letadle nevychutnají. Sendvič, malý kousek dortu a plastový kelímek s vodou. Teď se letuška vrátila a chvatně sbírala tácky.

„Hovoří kapitán letadla. Připoutejte se, prosím, a vraťte sedadla do svislé polohy. Za pár minut budeme přistávat.“

Alex se opět podíval z okna. Moře mělo temně tyrkysový odstín a vůbec nevypadalo jako voda. Pak letadlo kleslo a najednou spatřil ostrov. Oba ostrovy. Kuba ležela na severu, Cayo Esqueleto pod ní. Obloha byla bez mráčku a pevnina byla na okamžik naprosto zřetelná, jakoby položená na povrchu světa – dvě smaragdově zelené skvrny s pobřežím, které se modře mihotalo. Letadlo se naklonilo. Ostrovy zmizely, a když je Alex opět spatřil, letěli nízko nad zemí a rychle se blížili k přistávací dráze lemované kanceláři, hotely, silnicemi a palmami, která vypadala téměř nedosažitelně. Uviděl řídicí věž, ošklivou a pokřivenou, nízkou letištní budovu z betonových panelů a skla a další dvě letadla obklopená nákladními vozy, která už stála na zemi. Když se zadní kola dotkla ranveje, letadlo se otřásl. Přistáli.

Alex si rozepnul bezpečnostní pás.

„Počkej pořád, Alexi,“ pronesla Troyová. „Kontrolky ještě svítí.“

Chovala se k němu jako matka. Ale rozhodla se být matkou panovačnou a náročnou. Alex musel přiznat, že se to k ní hodí. Kdyby je někdo pozoroval, ihned by uvěřil, že jsou rodina, ale musel by dodat, že rodina nešťastná. Od událostí v Miami ho oba agenti prakticky ignorovali. Alex to nedokázal pochopit. Kdyby nebylo jeho, Taylor by byl mrtvý, ale ani jeden z nich to nepřiznal – jako by se svým způsobem dotkl jejich profesionální cti. A stále trvali na tom, že vyhodil *Mayfair Lady* do povětří a všechny na palubě zabil. Dokonce ani Alex se nedokázal zbavit pocitu zodpovědnosti. Ano, zapálil naftu. A co jiného by mohlo způsobit výbuch, k němuž pak došlo?

Snažil se na to nemyslet. Jakmile letadlo zastavilo, všichni vstali a ve stísněném prostoru zápolili s přihrádkami nad hlavou. Když se Alex natáhl, aby si sundal zavazadlo, Game Boy mu téměř vypadl. Taylor se k němu prudce otočil. Alex spatřil v jeho očích záblesk paniky. „Dávej na to pozor!“ sykl podrážděně.

Takže měl pravdu. Uvnitř Game Boye něco je. Agenti CIA ho jako vždy nechávali v nevědomosti, ale to jim nebránilo požádat ho, aby zařízení pronesl na palubu.

Bylo poledne, nejhorší doba k příletu. Když vystoupili z letadla, Alex ucítil žár odrážející se od makadamu. Špatně se mu dýchalo. Vzduch byl těžký a páchl po naftě. Zpotil se dřív, než sešel ze schodů, a ani příletová hala mu neposkytla úlevu. Klimatizace nefungovala a Alex se ocítl se dvěma nebo třemi stovkami dalších lidí v uzavřeném prostoru bez oken. Terminál připomínal spíš velký hangár než moderní letištní budovu. Stěny byly natřené monotónní olivově zelenou barvou a ozdobené asi dvacet let starými plakáty ostrova. Cestující z Alexova letu dostihli cestující z letu předchozího, kteří nebyli dosud odbaveni, takže vznikl obrovský, beztvářý dav lidí a příručních zavazadel, který se pomalu sunul ke třem uniformovaným úředníkům pasové kontroly ve skleněných budkách. Fronty neexistovaly. Když úředník pas orazítkoval a k okénku mohl

přistoupit další člověk, dav se jednoduše natlačil dopředu a některý šťastlivec pronikl skrz bezpečnostní zábrany.

Uplynula hodina a Alex se stále nacházel v hale. Byl špinavý a zmačkaný a měl příšernou žízeň. Zadíval se stranou a spatřil dvoje staré, otlučené dveře, které vedly na pánské a dámské toalety. Tam by mohl být kohoutek, ale dá se ta voda i pít? Vedle zrcadla, které sahalo od země ke stropu, se opíral o zeď strážný v hnědé košili a kalhotách se samopalem v ruce. Alex si chtěl protáhnout paže, ale v davu se nemohl téměř pohnout. Hned vedle něho stála stará paní s šedivými vlasy a povadlým obličejem. Cítil její levný parfém. Když se pootočil a zjistil, že ho žena skoro objímá, okamžitě ucukl, protože nedokázal zakrýt odpor. Zvedl hlavu a všiml si, že na stropě je připevněná jediná bezpečnostní kamera. Vzpomněl si, jaké starosti si Joe Byrne s bezpečnostními opatřeními na letišti v Santiagu dělal. Alexovi naopak připadalo, že by sem mohl vejít kdokoli a nikdo by si toho nevšiml. Strážný vypadal znuděně a ospale a kamera pravděpodobně nefungovala.

Konečně dorazili k pasové kontrole. Úředník za sklem byl mladý, s černými napomádovanými vlasy a brýlemi. Taylor prostrčil otvorem tři pasy a tři kompletně vyplněné příjezdové formuláře. Úředník je otevřel.

„Nevrť se, Alexi,“ pronesla Troyová. „Za chvílku budeme hotoví.“

„Jasně, mami.“ Mladík za přepážkou se na ně podíval. V očích měl nepřátelský pohled. „Pane Gardinere? Jaký je účel vaší návštěvy?“ zajímal se.

„Dovolená,“ odpověděl Taylor.

Muž letmo zkontroloval každý pas a pak osobu, které patřil. Nakonec je vložil pod skener a současně zívł. Strážný, kterého si Alex všiml, opustil své předchozí stanoviště. Stál teď u okna a pozoroval letadla.

„Kde bydlíte?“ zeptal se úředník.

„V Los Angeles.“ Taylor měl na tváři kamenný výraz. „Dělám ve filmovém průmyslu.“

„A vaše žena?“

„Já nepracuju,“ odpověděla Troyová. Úředník se dostal k Alexovu pasu. Otevřel ho a porovnal fotografii s chlapcem, který stál před ním. „Alex Gardiner,“ pronesl.

„Dobrý den,“ pozdravil Alex a usmál se na něj.

„Jsi na Cayo Esqueleto poprvé?“

„Jo. Ale doufám, že ne naposled.“ Úředník na něj zíral očima zvětšenýma dioptrickými skly. Tvářil se naprosto lhostejně. „V jakém hotelu budete bydlet?“ zeptal se.

„V hotelu Valencia,“ odpověděl Taylor klidně. To jméno už napsal do všech příletových formulářů.

Úředník se opět odmlčel, pak zvedl razítko a třikrát ho energicky použil – tři výstřely z pistole v uzavřeném prostoru budky. Poté jim pasy vrátil. „Příjemný pobyt na Cayo Esqueleto.“

Alex prošel s agenty CIA pasovou kontrolou do haly, kde na ně už čekala zavazadla, která donekonečna kroužila na starém skřípajícím běžícím pásu. A je to, pomyslel si Alex. Jednodušší to být nemohlo! Taková nervozita a vlastně ho ani nepotřebovali.

Zvedl z pásu svůj kufr.

Ve stejné době, i když o tom neměl tušení, už jeho snímek a údaje z pasu odcházely spolu s Taylorovými a Troyové na policejní ústředí v Havaně. Ve skutečnosti si bezpečnostní služba „rodinu“ třikrát vyfotografovala. Jednou kamerou, které si Alex všiml v příletové hale a která byla mnohem kvalitnější, než se domníval. Přestože vypadala zastarale, dokázala zaostřit na díрку v knoflíku nebo na jediné slovo zapsané v diáři a snímek v případě potřeby padesátkrát zvětšit. Podruhé je vyfotili kamerou za zrcadlem vedle toalet. A nakonec je z profilu zachytila kamera ukrytá v broži, kterou měla na sobě stará dáma páchnoucí levným parfémem. Ve skutečnosti totiž právě nepřiletěla, ale byla stále na letišti. Pohybovala se mezi novými příchozími a snažila se přiblížit ke každému, kdo vzbudil podezření lidí, pro které pracovala. Příletové formuláře, které Taylor vyplnil, byly také na cestě, zapečetěné v igelitovém sáčku. Na jeho odpovědích na standardní otázky záleželo úřadům méně než na samotných formulářích. Šlo totiž o speciální druh papíru, který dokonale uchovával otisky, a za necelou hodinu je

místní odborníci digitálně sejmou a porovnají s rozsáhlou databází ve stejné policejní budově.

Neviditelná mašinerie, která fungovala na letišti v Santiagu, se na Taylora s Troyovou zaměřila dávno před jejich příletem. Byli to Američané. Tvrdili, že jedou na dovolenou, a jejich zavazadla (která byla samozřejmě ihned po příletu prohledána) obsahovala krémy na opalování, ručníky na pláž a základní léky, které by si na dovolenou u moře zabalila každá obyčejná americká rodina. Cedulky na jejich oblečení svědčily o tom, že všechny věci pocházejí z losangeleských butiků. Ale účtenka vykukující z kapsičky jedné Taylorovy košile říkala něco jiného. Nedávno si zakoupil knihu v obchodě v Langley ve Virginii. V Langley sídlí ústředí CIA. Ten kousek papíru stačil k tomu, aby se spustil poplach. Tohle byl výsledek.

Šéf letištní bezpečnostní služby je pozorně sledoval. Seděl v malé kanceláři bez oken a viděl je na řadě televizních obrazovek přímo před sebou. Díval se, jak vcházejí se zavazadly do příletové haly. Jeho ukazovák se pár vteřin vznášel nad červeným tlačítkem na ovládacím panelu. Ještě není pozdě. Může je mít zpátky na letišti dřív, než stačí dorazit na stanoviště taxíků. Hluboko v suterénu se skrývala spousta cel. A když běžný výslech selhal, vždycky byly po ruce drogy. A přesto...

Šéf bezpečnostní služby se jmenoval Rodriguez a ve svém oboru byl skutečným profesionálem. Vyslýchal tolik amerických špiónů, že jednou prohlásil, že je dokáže poznat na stometrovou vzdálenost. Zaregistroval „pana a paní Gardinerovy“ dřív, než stačili přejít ranvej, a poslal svého zástupce, aby se na ně podíval důkladněji. To byl ten znuděný strážný, kterého si Alex všiml.

Ale tentokrát si Rodriguez nebyl jistý – a nemohl si dovolit dělat chyby. Koneckonců, Cayo Esqueleto turisty potřebuje. Potřebuje peníze, které mu turismus přináší. Možná mu byli ti dva dospělí podezřelí, ale přece jen cestovali s dítětem. Vyslechl krátkou konverzaci mezi Alexem a úředníkem pasové kontroly. Po celé hale byly ukryté mikrofony. Kolik tomu chlapci je? Čtrnáct? Patnáct? Prostě americký kluk, který se těší na dva týdny na pláži.

Rodriguez si to rozmyslel. Odtáhl ruku od nouzového tlačítka. Špatné publicitě je lepší se vyhnout. Pochybovačně sledoval, jak rodina mizí v davu.

I tak je budou úřady sledovat. Později, čistě pro jistotu, sepiše hlášení, které odešle spolu s fotografiemi a otisky prstů místní policii v Cayo Esqueleto. Kopii zašle také nesmírně významnému džentlmenovi, který žije v Casa de Oro. A možná někoho pošle do hotelu Valencia, aby na nové hosty dohlédl.

Rodriguez se opřel a zapálil si cigaretu. Přistálo další letadlo. Předklonil se a začal zkoumat přicházející dav.

Valencia byl jeden z těch úžasných hotelů, které Alex obvykle vídal v televizních soutěžích, kde můžete vyhrát dovolenou snů. Ukrýval se v malé zátoce srpkovitého tvaru a tvořily ho maličké vilky rozptýlené podél pláže a nízká recepce, která se téměř ztrácela v miniaturní džungli exotických keřů a květů. Nechyběl ani kruhový plavecký bazén s barem ve vnitřním prstenci a vysokými stoličkami, které vyčnívaly těsně nad hladinu vody. Alexovi připadalo, že celý hotel spí. Rozhodně to platilo o těch několika hostech, které viděl nehybně natažené na lehátkách.

Alex s „rodiči“ bydleli ve vilce se dvěma ložnicemi a verandou, kterou chránila před sluncem šikmá slaměná střecha. Před vilkou byl shluk palm, bílý písek a pak neuvěřitelně modrý Karibik. Alex se na chvíli posadil na postel. Pokrývalo ji jediné bílé prostěradlo a na stropě se lenivě otáčel větrák. Na parapetu se na okamžik uvelebil zářivě zelenožlutý ptáček a pak, jako by ho vábil za sebou, odletěl k moři.

„Můžu si jít zaplavat?“ zeptal se Alex. Normálně by se jich na dovolení neptal, ale usoudil, že se to pravděpodobně hodí k roli, kterou hraje.

„Jistě, miláčku!“ Troyová vybalovala věci. Ještě před příjezdem do hotelu Alexe varovala, že ani ve vile nesmí z role vypadnout. Hotel mohl být odposloucháván. „Ale dávej na sebe pozor!“ Alex se převlékl do plavek a rozběhl se po písku k moři. Voda byla dokonalá; teplá a průzračně čistá. Nikde nespátl jediný oblázek, jen měkoučký písečný koberec. Všude kolem něho plavaly ryby, a když natáhl

ruku, okamžitě se rozprchly. Poprvé v životě byl Alex rád, že Alana Blunta potkal. Tohle bylo rozhodně lepší než trčet v západním Londýně. Tentokrát se zdálo, že se všechno vyvíjí podle jeho představ.

Když si zaplavával, vyšplhal se do sítě zavěšené mezi dvěma stromy a odpočíval. Bylo asi půl páté a slunce páliło stejně, jako když přijeli. Přišel k němu číšník a Alex ho požádal o limonádu na účet jeho vilky. Rodiče to zaplatí.

Rodiče.

Lehce se pohupoval ze strany na stranu, z vlasů mu stékaly pramínky vody a usychaly mu na hrudníku; přemítal, jací by byli jeho skuteční rodiče, kdyby nezahynuli při leteckém neštěstí tak brzy po jeho narození. A jaké by to pro něj bylo, kdyby vyrůstal v normální rodině, s maminkou, ke které by běžel, kdyby si ublížil, a tatínkem, se kterým by si hrál, od kterého by si půjčoval peníze, anebo by se mu někdy vyhýbal? Byl by obyčejný student, který by měl strach ze zkoušek – žádní špioni, obchodníci ani vybuchující lodě. Možná by nebyl tak odolný. Pravděpodobně by měl víc kamarádů. A rozhodně by neležel v síti v areálu hotelu Valencia.

Zůstal v síti, dokud mu vlasy neuschly, a věděl, že nastal čas vrátit se do vilky. Taylor s Troyovou za ním nepřišli a Alex usoudil, že se věnují vlastním záležitostem. Stále byl přesvědčený, že existuje spousta věcí, které mu neříkají. Vzpomněl si na Game Boye Advance. Zmínili se o něm na poslední chvíli, těsně před nástupem do letadla. Chtěli snad, aby ho pronesl na ostrov, protože věděli, že čtrnáctiletého kluka pravděpodobně nikdo prohledávat nebude?

Alex se vykulil ze sítě a dopadl na písek. Kolem procházel domorodec, který prodával turistům na pláži korále. Zadíval se na Alexe a zvedl náhrdelník; deset různých mušlí na kožené šňůrce. Alex zavrtěl hlavou a přešel pár desítek metrů, které ho dělily od vilky. Game Boye měl pořád v příručním zavazadle. Taylor ho zapomněl chtít zpátky. Tiše vklouzl do pokoje, vytáhl ho a znovu ho prozkoumal. Připadalo mu, že je úplně obyčejný. Byl jasně modrý a obsahoval jedinou hru, Raymana. Alex ho potěžkal v rukou. Pokud mohl soudit, nebyl těžší ani lehčí, než měl být.

Potom si vzpomněl. Game Boy, který mu kdysi dalo MI-6, se aktivoval trojím stisknutím tlačítka PLAY. Třeba tenhle model funguje stejně. Alex ho obrátil a zmáčkl tlačítko. Jednou, podruhé... potřetí. Nic se nestalo. Chvilí zíral na prázdný displej. Zlobil se sám na sebe. Spletl se. Dali mu jen hru, aby se v letadle zabavil. Byl čas se převléct. Položil Game Boye na noční stolek a vstal. Game Boy zapískal.

Alex se prudce otočil, protože ten zvuk znal, i když zatím nevěděl, co to je. Game Boy pořád pískal; vydával zvláštní kovové drnčení. Displej se náhle probral k životu a začal zelenobíle pulzovat. Co to znamená? Alex vzal přístroj znovu do ruky. Pískání okamžitě utichlo a světla na displeji zmizela. Když přiblížil Game Boye zpátky k nočnímu stolku, opět ožil.

Alex se zadíval na stolek. Kromě staromódního hotelového budíku na něm nic nebylo. Otevřel zásuvku. Uvnitř ležela bible s textem ve španělštině a angličtině. Nic jiného. Proč se tedy Game Boy takhle chová? Vzdálil ho od stolku a přístroj okamžitě zmlkl. Když ho k němu přiblížil, začal opět vyvádět. Ten budík...

Alex se pozorně zadíval na ciferník. Světélkoval. Přiložil Game Boye přímo na sklo a pískání okamžitě zesílilo. Konečně to pochopil. Číslice na ciferníku byly lehce radioaktivní. Právě na tohle Game Boy reagoval.

V Game Boyi se skrýval Geigerův počítač. Alex se sklíčeně usmál. Rayman – Paprskáč – byl pro tenhle přístroj rozhodně tou správnou hrou. Až na to, že paprsky, které hledal Geigerův počítač, byly radioaktivní.

Co to znamená? Taylor s Troyovou nebyli na ostrově na nenáročnou pozorovací misi. Měl pravdu. Jak Blunt v Londýně, tak Byrne v Miami mu od začátku lhali. Alex věděl, že se nachází jen pár kilometrů jižně od Kuby. Vybavil si pár informací, které se dozvěděl v hodinách dějepisu. Kuba. Šedesátá léta. Karibská krize. Atomové zbraně namířené na Ameriku...

Pořád si nebyl jistý. Možná dělá předčasné závěry. Faktem ale je, že CIA propašovala na Ostrov kostlivců Geigerův počítač, a ať to znělo jakkoli šíleně, existoval pouze jediný důvod, proč ho tu potřebovali.

Hledali atomovou bombu.

NÁMĚSTÍ BRATRSTVÍ

Ten večer Alex při jídle skoro nemluvil. Ačkoli mu hotel připadal po příjezdu prázdný, překvapilo ho, kolik opálených hostů ve volných sukních a košilích dorazilo na večeři, a pochopil, že si nebudou moct otevřeně popovídat.

Seděli na terase restaurace s výhledem na moře a jedli ryby – nejčerstvější, jaké kdy Alex ochutnal – podávané s rýží, salátem a černými fazolemi. Vzduch se po úmorném odpoledním vedru příjemně ochladil, dvojice kytaristů hrála ve svitu svíček lehkou latinskou hudbu a venku vrzaly a chřestily tisíce cikád ukrytých v podrostu.

Všichni tři si povídali jako každá jiná rodina. O městech, která hodlají navštívit, o plážích, kde se chtějí vykoupat. Taylor řekl vtip a Troyová se rozesmála tak hlasitě, až se všichni otáčeli. Ale všechno to byla přetvářka. Nepojedou nikam a ten vtip nebyl zábavný. Alex navzdory vynikajícímu jídlu a nádhernému okolí zjistil, že nenávidí každou vteřinu role, kterou musí hrát. Když seděl s rodinou u stolu posledně, bylo to se Sabinou a jejími rodiči v Cornwallu. Připadalo mu to nesmírně dávno a při tomhle jídle s těmihle lidmi mu ta vzpomínka zhořkla.

Ale konečně všichni dojedli a Alex se mohl omluvit a jít si lehnout. Vrátil se do svého pokoje a zavřel za sebou dveře. Zatímco se o ně opíral zády, rozhlédl se kolem. Něco nebylo v pořádku. S nervy napjatými k prasknutí udělal krok dopředu. V pokoji někdo byl. Kufr, který před odchodem zavřel, byl teď otevřený. Přišel sem někdo z hotelu, a zatímco Alex večeřel, prohledal mu pokoj? Je ten člověk pořád tady? Nahlédl do koupelny a za závěsy. Nikde nikdo. Vrátil se ke kufru. Teprve po chvíli mu došlo, že zmizel pouze Game Boy. Takže o tohle šlo! Zatímco byl pryč, Taylor nebo Troyová museli vklouznout do pokoje. Game Boy s Geigerovým počítačem měl pro jejich misi zásadní význam, proto si ho vzali zpátky.

Alex se rychle svlékl a vlezl si do postele, ale najednou z něho únava spadla. Ležel ve tmě a poslouchal, jak vlny narážejí na písek. Otevřeným oknem viděl tisíce hvězd. Nikdy si neuvědomil, že je jich

tolik a že svítí tak jasně. Taylor s Troyovou se vrátili do svého pokoje asi o půl hodiny později. Slyšel, jak spolu tiše mluví, ale nerozuměl, co říkají. Přetáhl si prostěradlo přes hlavu a donutil se usnout.

První věc, kterou druhý den ráno po probuzení uviděl, byl lístek zastrčený pod dveřmi. Vstal a zvedl ho. Tiskacími písmeny tam stálo:

ŠLI JSME NA PROCHÁZKU. MYSLELI JSME SI, ŽE SE
POTŘEBUJEŠ VYSPAT. BRZY SE VRÁTÍME. MÁMA

Alex přetrhl papír napůl – a pak ještě jednou. Vyhodil útržky do odpadkového koše a vydal se na snídani. Napadlo ho, že jsou to divní rodiče, když odejdou a nechají svého syna samotného, ale usoudil, že existuje spousta rodin s chůvami a au-pairs, které často dělají totéž. Celé dopoledne si četl na pláži. Několik dalších chlapců jeho věku si hrálo v moři a Alex chvíli uvažoval, že se k nim přidá. Nicméně nemluvili anglicky a jemu navíc připadalo, že si spolu vystačí. Bylo jedenáct hodin a jeho „rodiče“ se dosud nevrátili. Alex toho měl najednou plné zuby – sedět tady sám v hotelu. Je na ostrově na opačné straně zeměkoule. Může si ho klidně prohlédnout sám! Oblékl se a vydal se do města.

V okamžiku, kdy vyšel z hotelového areálu, ho omráčila výheň. Od moře se do vnitrozemí klikatila silnice, kterou na jedné straně lemovala buš a na straně druhé něco, co vypadalo jako tabáková plantáž – záplava tlustých zelených listů sahajících do výše pasu. Před ním se rozkládala plochá krajina, ale od moře nefoukal vítr, takže vzduch byl těžký a nehybný. Alex se začal brzy potit a musel odhánět mouchy, které se ho zřejmě rozhodly provázet na každém kroku. Kolem sebe spatřil několik budov ze sluncem vyběleného dřeva a vlnitého plechu. V uchu mu zabzučela moucha. Alex ji odehnal.

Za dvacet minut dorazil do Puerto Madre, rybářské vesnice, která se proměnila v přeplněné, neuspořádané město. Budovy představovaly neuvěřitelnou směsici nejrozumnějších stylů; vratké dřevěné krámky, domy z cihel a mramoru, obrovské kamenné

kostely. Na všechno pražilo nemilosrdné slunce – a bylo všude; v prachu, v jasných barvách, ve vůni koření a přezrálého ovoce.

Ve městě panoval ohlušující rámus. Z otevřených oken vyřvávala hudba z rádia – jazz a salsa. Ulice byly přeplněné neobvyklými americkými auty, starobylými chevrolety a studebakery, které připomínaly křiklavě barevné hračky, snažily se projet kolem koní s vozíky, motorizovaných rikš, prodavačů cigaret a leštičů bot a zuřivě u toho troubily. Před kavárnami posedávali staříci ve vestách a ospale mžourali v oslepujících slunečních paprscích. Na zápraží lenivě postávaly ženy v přiléhavých šatech. Alex ještě nikdy nebyl na hlučnějším, špinavějším nebo rušnějším místě, než bylo tohle.

Nějak se ocitl na hlavním náměstí s velkou sochou uprostřed; byl to revoluční voják s puškou u boku a granátem, který mu visel z opasku. Na náměstí se úsnilo přinejmenším sto stánků, v nichž se prodávalo ovoce a zelenina, kávová zrna, suvenýry, staré knihy a trička. A všude byly davy lidí, kteří vcházeli do dolarových obchodů a cukráren a zase z nich vycházeli, seděli u stolků pod klenutými kolonádami a stáli fronty ve fast-foodech a *paladares* – malých občerstveních umístěných v soukromých domech.

Na zdi visela cedule. Stálo na ní: PLAZA DE FRATERNIDAD. Alex uměl španělsky natolik, aby si to přeložil. Náměstí Bratrství. Tak trochu pochyboval, že právě tady by nějaké bratrství našel. Najednou se k němu naklonil tlust'och ve starém, špinavém plátěném obleku.

„Chceš doutníky? Nejlepší havanský doutníky. Ale levný, moc levný.“

„Hej, *amigo*, prodám ti tričko...“

„*Muchacho!* Přiveď ke mně do baru rodiče...“

Než se vzpamatoval, obklíčili ho ze všech stran. Teprve teď mu došlo, jako moc musí být nápadný v tom davu snědých lidí z tropů, kteří se kolem proplétali v zářivě barevných košilích a slamácích. Bylo mu horko a měl žízeň. Rozhlédl se, kde by si mohl koupit něco k pití.

A v tu chvíli spatřil Taylora s Troyovou. Zvláštní agenti seděli ve stínu bujné popínavé rostliny, která se plazila po hrubé zdi a jako

opona přes ni spadala dolů, u stolku z tepaného železa před jednou elegantnější restaurací. Nad nimi visel neonový nápis, který propagoval doutníky Montecristo. Byli s jakýmsi mužem, ostrovanem, očividně zabraní do rozhovoru. Všichni tři měli před sebou sklenice. Alex k nim nenápadně zamířil, protože doufal, že uslyší, o čem si povídají.

Muži, se kterým mluvili, bylo asi sedmdesát a měl na sobě tmavou košili, volné kalhoty a barety. Kouřil cigaretu, která mezi jeho rty vypadala, jako by do nich byla vrostlá. Obličej, paže a výstřih měl spálené od slunce a scvrklé. Ale když přišel Alex blíž, všiml si světla a síly v jeho očích. Troyová něco řekla a muž se rozesmál, kostnatou rukou zvedl sklenici a jedním douškem ji vyprázdnil. Pak si hřbetem ruky otřel ústa, něco prohodil a odešel. Alex dorazil příliš pozdě, aby jejich rozhovor vyslechl. Rozhodl se, že o sobě dá vědět.

„Alexi!“ Troyová se jako obvykle netvářila nadšeně, že ho vidí.

„Ahoj, mami.“ Alex se posadil, aniž by ho pozvali. „Můžu si dát něco k pití?“

„Co tady děláš?“ zeptal se Taylor. Jeho rty opět připomínaly tenkou čárku. Oči měl prázdné. „Řekli jsme ti, abys zůstal v hotelu.“

„Myslel jsem si, že to má být rodinná dovolená,“ namítl Alex. „A navíc jsem dneska ráno celý hotel prozkoumal. Zádně atomové zbraně tam nejsou, pro případ, že by vás to zajímalo...“

Taylor na něj beze slova zíral. Troyová se nervózně ohlédla. „Tiše!“ vyštěkla, jako by ho někdo mohl v pouličním rámusu slyšet.

„Lhali jste mi,“ pokračoval Alex. „Ať tu máte jakýkoli úkol, netýká se jen sledování generála Sarova. Proč mi neřeknete, o co doopravdy jde?“

Rozhostilo se dlouhé ticho.

„Co si dáš k pití?“ zeptala se Troyová.

Alex se zadíval na její sklenici. Byla v ní světle žlutá tekutina, která vypadala lákavě. „Co máte vy?“ zeptal se.

„*Mojito*. To je místní specialita. Směs rumu, čerstvého citrónového džusu, drceného ledu, sody a mátových lístků.“

„To zní skvěle. Dám si to taky. Bez rumu.“

Taylor přivolal číšníka a něco mu řekl španělsky. Číšník přikývl a spěšně odkrácel.

Troyová zatím dospěla k rozhodnutí. „Dobře, Alexi,“ kývla. „Řekneme ti, co chceš vědět –“

„To je proti rozkazům!“ přerušil ji Taylor.

Troyová se na něj rozzlobeně podívala. „Máme na vybranou? Alex o tom Game Boyi evidentně ví.“

„Geigerův počítač,“ potvrdil Alex.

Troyová přikývla. „Přesně tak, Alexi. A to je ten důvod, proč jsme tady.“ Zvedla sklenici a napila se. „Nechtěli jsme, abys to věděl, protože jsme tě nechťeli vyděsit.“

„To je od vás ohleduplné.“

„Zakázali nám to!“ Zamračila se. „Ale... tak dobře, protože toho víš už tolik, měl bys znát i zbytek. Jsme přesvědčení, že je na tomhle ostrově ukryté nukleární zařízení.“

„Generál Sarov...? Myslíte si, že má atomovou bombu?“

„To bysme neměli,“ ucedil Taylor.

Ale tentokrát ho Troyová ignorovala. „Něco se děje, tady, na Ostrově kostlivců,“ pokračovala. „Nevíme co, ale jestli chceš slyšet pravdu, skutečně nás to děsí. Za několik dní sem přijede ruský prezident Boris Kirijenko na dvoutýdenní dovolenou. Na tom není nic zvláštního. Zná se se Sarovem už dlouho. Vyrůstali spolu. Ani nejde o to, že by Rusové byli stále našimi nepřáteli.“

Alex už tohle všechno věděl. Řekl mu to Blunt v Londýně.

„Ale nedávno Sarov čirou náhodou upoutal naši pozornost. Šli jsme s Taylorem po Obchodníkovi a zjistili jsme, že kromě jiných věcí, které prodává, se mu dostal do rukou kilogram vysoce obohaceného uranu, propašovaného z východní Evropy. Prodej uranu je jednou z nejděsivějších nočních můr, které dnes bezpečnostní služby čelí. Ale on to dokázal – a jako by to už samo o sobě nestačilo, prodal to –“

„– generálu Sarovovi,“ dokončil Alex větu.

„Ano. Na Ostrov kostlivců odletělo letadlo a už se nevrátilo. Měl tam na ně čekat Sarov.“ Odmlčela se. „A teď se zničehonic dozvíme, že se mají sejít tihle dva muži – starý generál a nový prezident – a ve hře může být atomová bomba. Takže tě asi nepřekvapí, že si spousta lidí ve Washingtonu dělá starosti. Proto jsme tady.“

Alex vstřebal, co mu Troyová právě řekla. Uvnitř zuřil. Blunt mu slíbil dva týdny na slunci, ale vypadalo to, že ho poslali do přední linie třetí světové války.

„Jestli je to bomba, co s ní chce Sarov dělat?“ zeptal se Alex.

„Kdybychom to věděli, nebyli bychom tady!“ vyštěkla Troyová. Alex se na ni pozorně zadíval. Překvapilo ho, že je skutečně vyděšená. Snažila se nedat to najevo, ale bylo to tam, v jejích očích a napjatých svalech na bradě.

„Naším úkolem je ten nukleární materiál najít,“ pronesl Taylor.

„Pomocí Geigerova počítáče.“

„Ano. Musíme se dostat do Casa de Oro a porozhlédnout se tam. Právě jsme se o tom bavili.“

„Kdo to byl? Ten chlapík, co jste s ním před chvílí mluvili?“

Taylor si povzdychl. Prozradil už mnohem víc, než chtěl. „Jmenuje se Garcia. Je jedním z našich zdrojů.“

„Zdrojů?“

„To znamená, že pro nás pracuje,“ vysvětlila Troyová. „Dlouhá léta ho platíme za to, že nám dodává informace a pomáhá nám, když jsme tady.“

„Má loď,“ pokračoval Taylor, „a my ji budeme potřebovat, protože existuje pouze jediný způsob, jak se do Casa de Oro dostat – a to po moři. Dům stojí na jakési náhorní plošině přímo na výběžku ostrova. Je to stará cukrová plantáž. Kdysi se tam pěstovala cukrová třtina a pořád tam funguje starý cukrovar. Nicméně k domu vede pouze jediná silnice a ta je úzká, s příkrými svahy, které na obou stranách klesají do moře. Na konci silnice je brána s ochrankou. Tudy se dovnitř nikdy nedostaneme.“

„Ale na lodi –“ začal Alex.

„Na lodi ne...“ Taylor zaváhal a přemítal, jestli má pokračovat. Zadíval se na Troyovou, která přikývla. „Použijeme akvalung. Víme totiž něco, co Sarov zřejmě neví. Na pozemek Casa de Oro se lze dostat způsobem, který jeho bezpečnostní opatření obchází. Jde o přirozený geologický zlom, šachtu v útesu, která se táhne po celé jeho délce.“

„Chcete tudy vyšplhat nahoru?“

„Jsou tam kovové přičky. Garciova rodina žije na ostrově celá staletí a zná každíčký kousek pobřeží. Přisahal nám, že ten žebřík je pořád tam. Před třemi sty lety ho používali pašeráci, aby se nenápadně dostali z domu na pobřeží. Dole byla jeskyně. Šachta – říká se jí Ďáblův komín – vede až nahoru a ústí někde na zahradě. Tudy se tam dostaneme.“

„Počkat.“ Alex byl zmatený. „Říkali jste, že chcete použít akvalung.“

Troyová přikývla. „Hladina vody kolem celého ostrova se zvedla a vstup do jeskyně je teď zatopený. Nachází se dvacet metrů pod vodou. Ale to nám skvěle vyhovuje. Většina lidí zapomněla, že tam ta jeskyně vůbec je. Určitě ji nebudou střežit. Potopíme se tam, vylezeme po žebříku a dostaneme se na pozemek. Pak dům prohledáme.“

„A když najdete bombu?“

„To není náš problém, Alexi. Tím úkol splníme.“

Číšník přinesl objednaný nápoj. Alex zvedl sklenici. Už jen pouhý dotek, chlad na pokožce, mu přinesl úlevu. Trochu se napil. Drink byl sladký a překvapivě osvěžující. Spokojeně sklenici položil.

„Chci jít s vámi,“ pronesl.

„Na to zapomeň. V žádném případě!“ prohlásila Troyová, jako by tomu nemohla uvěřit. „Proč myslíš, že jsem ti tohle všechno vykládala? Jen proto, že toho víš už moc, a chci, abys pochopil, že to myslíme vážně. Nesmíš se do toho plést. Tohle není hra pro děti. Nestřílíme lumpy na počítačové obrazovce! Je to naostro, Alexi. A ty zůstaneš v hotelu a počkáš na nás, než se vrátíme!“

„Půjdu s vámi,“ trval na svém Alex. „Možná jste na to zapomněli, ale tohle má být rodinná dovolená. Když mě zase necháte samotného v hotelu, možná si toho někdo všimne. A možná jim začne připadat divné, kde pořád jste.“

Taylor si pohrával s límcem košile. Troyová se dívala jinam.

„Nebudu se vám plést pod nohy,“ povzdychl si Alex. „Nechci se s vámi potopit. Ani šplhat nahoru. Jen chci být na té lodi. Přemýšlejte o tom. Jestli tam pojedeme společně, bude to víc připomínat rodinnou výletní plavbu.“

Taylor pomalu přikývl: „Hele, Troyová, ten kluk má pravdu.“

Troyová zvedla sklenici s pitím a rozladěně se do ní zadívala, jako by se v ní snažila najít odpověď. „Tak dobře,“ rezignovala nakonec. „Jestli opravdu chceš, můžeš jet s námi. Ale budeš se držet stranou, Alexi. Tvým úkolem bylo, abys nám pomohl dostat se na ostrov, a podle mě bychom tě k tomu ani nepotřebovali. Viděl jsi tu ochranku na letišti? K smíchu! Ale dobře, protože jsi tady, můžeš jet na ten výlet s námi. Ale nechci o tobě slyšet. Nechci tě vidět. Nechci vědět, že jsi tam.“

„Jak je libo,“ utrousil Alex. Dostal, co chtěl, ale sám vlastně nechápal, proč na tom vůbec trval. Kdyby měl na vybranou, nasedl by do prvního letadla, které odlétá z ostrova, a snažil se dostat od agentů CIA, Sarova a celé té cházky co nejdál.

Ale to udělat nemohl. Věděl jen, že nechce zůstat v hotelu a trnout strachy. Jestli je někde na ostrově doopravdy bomba, chtěl být první, kdo se o ní dozví. A bylo tu ještě něco. Vypadalo to, že Taylor s Troyovou jsou si tím Ďáblovým komínem naprosto jistí. Předpokládali, že ho nikdo nehlídá a že se jím dostanou až nahoru. Ale stejně tak si byli jistí, když jeli na Obchodníkův narozeninový večírek, při kterém Taylor málem zahynul.

Alex dopil limonádu. „Bezva,“ pronesl. „Takže kdy vyrážíme?“

Troyová mlčela. Taylor vytáhl peněženku a zaplatil pití. „Hned,“ oznámil. „Provedeme to dneska v noci.“

ĎÁBLŮV KOMÍN

Když vyrazili z Puerto Madre a nechali přístav s rybím trhem a půvabnými jachtami za sebou, bylo pozdní odpoledne. Taylor s Troyovou se chtěli potopit ještě za světla. Najdou jeskyni, počkají v ní do západu slunce a pak se pod rouškou tmy vyšplhají do Casa de Oro. Takový byl plán.

Muž jménem Garcia měl loď, která už plula po moři hodně dlouho. Dýchavičně se vykodrcala z přístavu a nechala za sebou mrak ohavně páchnoucího černého kouře. Napadla ji rez a časem pokryla každý povrch jako nějaká ohavná kožní nemoc. Loď neměla žádné viditelné jméno. Na stožáru se třepotalo několik vlajek, ale připomínaly spíš cáry a jejich původní barvy už dávno vybledly. K lavici pod plátěnou stříškou bylo přivázáno šest kyslíkových bomb – jediné nové vybavení na celé lodi.

Garcia přivítal Alexe se směsicí nepřátelství a podezřívavosti. Potom dlouze španělsky hovořil s Taylorem. Alex strávil se svým strýcem téměř celý rok v Barceloně a rozuměl jazyku natolik, že dokázal sledovat, o čem se baví.

„O chlapci jste nikdy nemluvili. Kde si myslíte, že jsme? Na turistickým výletu? Kdo to je? Proč jste ho sem přivedli?“

„Do toho vám nic není, Garcio. Jedeme.“

„Zaplatil jste mi za dva pasažéry.“ Garcia zvedl dva scvrklé prsty, samou kost a šlachy. „Dva pasažéři... na tom jsme se dohodli.“

„Slušně vás platíme. Nehodlám se o tom dohadovat. Ten kluk pojede. To je moje poslední slovo!“

Po té výměně názorů Garcia uraženě zmlkl. Stejně nemělo smysl mluvit. Motor řval tak, že nebylo slyšet vlastního slova.

Alex sledoval, jak kolem ubíhá pobřeží Cayo Esqueleto. Musel Bluntovi přiznat, že měl pravdu – ostrov byl se svými mimořádně sytými barvami podivuhodně krásný, temně zelené hloučky palem oddělené od moře třpytivou stuhou bílého písku. Nad obzorem se jako dokonalý zlatý kotouč vznášelo slunce. Ze sosny vyletěl hnědý pelikán, na zemi neohrabaný a komický, a půvabně se jim vznášel

nad hlavou. Alexe se zmocnil zvláštní klid. Dokonce i řev motoru jako by ztichl.

Asi po půl hodině se začala pevnina zvedat a Alexovi došlo, že dorazili k severnímu výběžku ostrova. Vegetace ustoupila a najednou se díval na holou skalnatou stěnu, která strmě, bez přerušení padala do moře. To musela být šíje, o které mu řekli, po níž vedla silnice do Casa de Oro. Po samotném domě nebylo nikde ani stopy, ale když natáhl krk, rozeznal vrcholek bílé, elegantní věže se špičatou střechou z červené břidlice. Strážní věž. V klenutém průchodu stála jediná postava, stěží větší než pouhá tečka. Alex vytušil, že je to ozbrojená stráž.

Garcia teď vypnul motor a přesunul se na zád'. Na tak starého muže působil velice čile. Zvedl kotvu a přehodil ji přes bok lodi, pak vztyčil vlajku – tahle byla identifikovatelnější než ostatní. Tvořil ji diagonální bílý pruh na červeném pozadí. Alex poznal mezinárodní znak potápěčů.

Vzápětí k němu přistoupila Troyová. „Tady se potopíme a doplaveme k pobřeží,“ oznámila mu.

Alex se zadíval na postavu ve věži. Všiml si záblesku, jak se od něčeho odrazilo sluneční světlo. Dalekohled? „Myslím, že nás sledují,“ poznamenal.

Troyová přikývla. „Ano. Ale to je jedno. Lodě s potápěči do těchto míst nesmějí, ale čas od času sem připlují. Jsou na to zvyklí. Vstup na pobřeží je přísně zakázán, ale je tu někde vrak lodi... a lidé se k němu potápějí. Když na sebe neupoutáme pozornost, nic se nám nestane. Hlavně neudělej nějakou hloupost, Alexi.“

Ani teď si nedokázala odpustit poučování. Alex přemítal, co by asi musel vykonat, aby na ty lidi zapůsobil. Neodpověděl.

Taylor si svlékl košili, a odhalil tak svalnatý hrudník bez jediného chloupku. Alex pozoroval, jak si sundává kalhoty a souká se do neoprénu, který si přinesl z malé kajuty v podpalubí. Agenti CIA se rychle přichystali k akci; k žaketu – vztlakovému kompenzátoru – připojili kyslíkové bomby, potom si připnuli opasek se zátěží a nasadili si masku se šnorchlem. Garcia seděl stranou, pokušoval a s tichým pobavením je sledoval, jako by s tím neměl vůbec nic společného.

Konečně byli hotoví. Taylor si s sebou přinesl nepromokavý batoh. Když ho rozepnul, Alex si všiml, že v něm má Game Boye zapečetěného v igelitovém sáčku. Byly tam také mapy, baterky, nože a harpuna.

„Nech to všechno tady, Taylore,“ pronesla Troyová.

„Ale ten Game Boy...?“

„Vrátíme se pro to.“ Troyová se otočila k Alexovi. „Tak fajn, Alexi,“ prohlásila. „Poslouchej! Nejdřív provedeme průzkumný ponor. Asi za dvacet minut jsme zpátky. Maximálně. Musíme najít vstup do jeskyně a ujistit se, že v ní nejsou žádná funkční bezpečnostní zařízení.“ Podívala se na hodinky. Bylo teprve půl sedmé. „Slunce zapadne až za hodinu,“ pokračovala. „Nechceme sedět v jeskyni tak dlouho, a tak se vrátíme na loď pro zbytek věcí, vyměníme si bomby a poplaveme zpátky. Ničeho se nemusíš bát. Pokud jde o ty lidi v domě, jsme pro ně jen turisté, kteří se potápějí při západu slunce.“

„Mám potápěčské zkoušky,“ poznamenal Alex.

„Na to zapomeň!“ vyštěkl Taylor.

Troyová s ním souhlasila. „Přemluvil jsi nás, abychom tě vzali na loď,“ pronesla. „Fajn. Pokud jde o mě, přála bych si, abys zůstal v hotelu. Ale možná máš pravdu v tom, že by to mohlo vzbudit podezření.“

„S námi prostě nepůjdeš,“ prohlásil Taylor a chladně si Alexe změřil. „Nechceme, aby umřeli další lidé. Zůstaneš tady s Garciou a zbytek necháš na nás.“

Agenti se chovali jako profesionální potápěči a navzájem si zkontrolovali výstroj. V bombách je vzduch. Žádná hadička není překroucená. Závaží je v pořádku, ventily fungují. Konečně se přesunuli na bok lodi a sedli si zády k moři. Když si nasadili ploutve, Taylor dal Troyové jednoznačné znamení; z ukazováku a palce vytvořil O a ostatní prsty zvedl. Potom si stáhli masky přes obličej, překulili se dozadu a okamžitě zmizeli v mořských hlubinách.

To bylo naposledy, kdy je Alex viděl živé.

Seděl s Garciou na lehce se pohupující lodi. Slunce se téměř dotýkalo horizontu a na obloze se objevilo několik temně rudých

mraků. Vzduch byl teplý a příjemný. Garcia potáhl z cigarety a její konec rudě zazářil.

„Ty ses Američan?“ zeptal se zničehonic anglicky.

„Ne. Angličan.“

„Proč jsi tady?“ Garcia se usmál, jako by ho pobavilo, že je na moři s anglickým klukem.

„Nevím.“ Alex pokrčil rameny. „Co vy?“

„Prachy.“ Ta jednoslovná odpověď stačila.

Garcia došel k Alexovi, posadil se vedle něho a zkoumavě se na něj zadíval tmavýma očima, které byly náhle velice vážné. „Nemají tě rádi,“ poznamenal.

„Taky si myslím,“ přisvědčil Alex.

„Víš proč?“

Alex neodpověděl.

„Jsou to dospělí lidé. Myslí si, že jsou ve své práci dobří. A pak se objeví dítě, které je lepší. A nejen to. Je to anglické dítě. Ne Americano!“ Garcia se tiše zasmál a Alexe napadlo, kolik toho asi ví. „Jsou z toho nesví. Na celém světě je to stejné.“

„Nechtěl jsem sem jet,“ pronesl Alex.

„Ale přesto jsi tady. Raději by tu byli bez tebe.“ Lod' zavržala. Zvedl se lehký větřík a rozvlnil vlajky. Slunce teď klesalo rychleji a celá obloha postupně rudla. Alex se podíval na hodinky. Za deset sedm. Těch dvacet minut uteklo jako voda. Zadíval se na hladinu oceánu, ale Taylora ani Troyovou nikde nespatriil.

Uplynulo dalších pět minut. Alexe se začala zmocňovat nervozita. Neznal ty agenty moc dobře, ale usoudil, že jsou to lidé, kteří dělají všechno podle předpisů. Mají svůj pracovní postup, a když řeknou dvacet minut, znamená to dvacet minut. Byli pod vodou už o pět minut déle. Samozřejmě, kyslík měli na hodinu, ale i tak se Alexovi honilo hlavou, proč jim to trvá tak dlouho.

Uběhlo dalších patnáct minut a agenti se dosud neukázali. Alex už nedokázal skrýt obavy. Přecházel po palubě, rozhlížel se napravo a nalevo, pátral po uklidňujících bublinách, které by znamenaly, že se vracejí, a doufal, že uvidí, jak se jejich paže a hlavy vynořují nad hladinu. Garcia se nehýbal. Alexe napadlo, jestli je stařec vůbec

vzhůru. Od chvíle, kdy se Taylor s Troyovou potopili, uplynulo celých čtyřicet minut.

„Něco se stalo,“ prohlásil Alex. Garcia neodpověděl. „Co budeme dělat?“ Garcia stále mlčel a Alex začínal dostávat vztek. „Copak neměli náhradní plán pro případ, že by něco nevyšlo? Copak vám neřekli, co máte dělat?“

„Řekli mi, abych na ně počkal.“ Garcia otevřel oči. „Budu čekat hodinu. Budu čekat dvě hodiny. Budu čekat celou noc...“

„Ale za nějakých deset patnáct minut jim dojde vzduch.“

„Možná jsou v Ďáblově komíně. Možná šplhají nahoru!“

„Ne. To v plánu neměli. A navíc tu nechali všechny věci.“ Najednou se Alex rozhodl. „Máte ještě jedno potápěčské vybavení? Další žaket?“

Garcia se na Alexe překvapeně podíval a pak pomalu přikývl.

O pět minut později stál Alex na palubě jen v šortkách a tričku, na zádech měl připevněnou kyslíkovou bombu a u boku se mu pohupovaly dva respirátory – jeden na dýchání, druhý náhradní. Litoval, že nemá neoprén, ale nenašel svoji velikost. Nezbyvalo mu než doufat, že voda nebude moc studená. Žaket, který měl na sobě, byl starý a pro něj příliš velký, ale když ho rychle zkontroloval, zjistil, že přinejmenším funguje. Pohlédl na panel s přístroji; tlakoměr, hloubkoměr a kompas. V kyslíkové bombě byl tlak 3 000 liber na palec. Víc, než bude potřebovat. A konečně měl k noze přivázaný nůž. Pravděpodobně ho nepoužije a normálně by si ho nevzal. Ale potřebuje pojistku. Došel na bok lodi a posadil se.

Garcia nesouhlasně zavrtěl hlavou. Alex věděl, že má pravdu. Porušoval nejzásadnější pravidlo potápění. Nikdo se nikdy nepotápí sám. Potápět se ho naučil jeho strýc, když mu bylo jedenáct, a kdyby tu teď Ian Rider byl, vztekem a ohromením by oněměl. Když se dostaneš do potíží – roztrhne se ti dýchací trubice nebo poškodí ventil – a nemáš s sebou kamaráda, zemřeš. Nic míň, nic víc. Ale tohle byla naléhavá situace. Taylor s Troyovou byli pryč už pětachtýřicet minut. Alex jim musí pomoci.

„Vezmi si tohle,“ pronesl náhle Garcia. Držel v ruce zastaralý potápěčský počítač, který Alexovi ukáže, jak je hluboko a jak je pod vodou dlouho.

„Díky,“ pronesl Alex a vzal si ho.

Pak si stáhl masku přes obličej, mezi rty si vsunul náustek a nadechl se. Cítil, jak se mu do krku žene směs kyslíku a dusíku. Měla lehkou pachut', ale určitě nebyla kontaminovaná. Alex zkrřížil ruce, přidržel si masku s dýchacím přístrojem a pak se pozadu překulil do moře. Jakmile se svět obrátil vzhůru nohama, ucítil, že se na boku lodi udeřil o něco do paže. Voda se řítí nahoru, aby ho přivítala, ale sotva se ocitl v moři, vidění se mu roztáhlo jako otevírající se opona.

Nechal v žaketu dost vzduchu na to, aby ho udržel na hladině, a naposledy se rozhlédl. Potřeboval se zorientovat vůči pobřeží, aby věděl, kam má plavat a – což bylo mnohem důležitější – jak se dostat zpátky. Moře bylo naštěstí stále teplé, nicméně Alex věděl, že vzhledem k rychle zapadajícímu slunci to nepotrvá dlouho. Zima je pro potápěče nebezpečný nepřítel, který oslabuje jeho sílu a soustředění. V čím větší hloubce poplave, tím chladnější voda bude. Nemohl si dovolit ztrácet čas. Jakmile vypustil z žaketu vzduch, zátěž ho okamžitě začala táhnout dolů. Moře se zvedlo a pohltilo ho.

Zatímco plaval dolů, stiskl si nos a prudce vydechl – vyrovnal tlak –, aby ho přestalo bolet v uších. Poprvé se mohl rozhlédnout. Venku bylo stále dost slunečního světla na to, aby moře nasvítilo, a Alex se zatajeným dechem obdivoval neskutečnou krásu podmořského světa.

Voda byla temně modrá a naprosto průzračná. Kolem něho se nacházelo několik korálových útesů a jejich tvary a barvy se ani vzdáleně nepodobaly ničemu, co je možné spatřit na souši. Byl naprosto klidný, v uších mu rezonoval vlastní dech a při každém vydechnutí se uvolnila záplava stříbrných bublinek. S pažemi volně složenými na hrudníku úsporně pohyboval ploutvemi a mířil k pobřeží. Plaval patnáct metrů pod hladinou, asi pět metrů nad mořským dnem. Kolem něho proplulo hejno jasně barevných kaniců; tlusté rty, vypouklé oči a podivné, zdeformované tělo. Oškliví a nádherní současně. Alex se naposledy potápěl před rokem a litoval, že nemá čas si to tentokrát vychutnat. Prudce kopl nohama a vyděšení kanicové se bleskurychle rozprchli.

Netrvalo dlouho a dorazil na kraj útesu. Stěna v moři byla samozřejmě mnohem víc než stěna; neklidná masa ze skály, korálů,

rostlin a ryb. Živá věc. Obrovské vějíře rohovitek – s listy tvořenými tisícem droboučkových kůstek – se pomalu vlnily ze strany na stranu. Všude kolem něho zářily pestrobarevné trsy korálů. Okolo se přehnalo hejno asi tisícovky stříbrných rybiček. Pak zahlédl klouzavý pohyb, jak za skalnatým výstupkem zmizela muréna. Alex se podíval na počítač. Naštěstí se zdálo, že funguje. Podle něj byl dole sedm minut.

Musí najít vchod do jeskyně. Proto je tady. Přinutil se nevnímat barvy a pozoruhodnosti podmořského království a soustředit se na skalnatou stěnu. Čas, který věnoval před potopením tomu, aby se zorientoval, se mu teď vyplatil. Víceméně věděl, kde se nachází věž v Casa de Oro oproti lodi, a plaval tím směrem tak, aby měl skalnatou stěnu po levici. Vysoko nad ním se mihlo něco dlouhého a tmavého. Alex to zahlédl koutkem oka, ale než stačil otočit hlavu, stín zmizel. Není na hladině loď? Alex sestoupil o dalších pár metrů níž a pátral po jeskyni.

Nakonec ji nebylo těžké objevit. Vstup byl kruhový a připomínal otevřená ústa. Ten dojem ještě zesílil, když připlaval blíž a nahlédl dovnitř. Jeskyně nebyla vždy pod vodou a za dlouhé časové období – miliony let – v ní vyrostly stalaktity a stalagmity s hroty ostrými jako jehla, které visely ze stropu a trčely z podlahy vzhůru. Alex si jako vždycky nedokázal vzpomenout, které z nich jsou které. Ale dokonce i z dálky bylo na tom místě něco děsivého. Jako by se díval do otevřených úst nějakého obra, podmořského netvora. Téměř si dokázal představit, jak se stalaktity a stalagmity k sobě přibližují a celá ta věc ho polkává.

Ale musel dovnitř. Jeskyně nebyla moc hluboká a na rozdíl od skalnatých útesů měla hladké stěny a široké, pískem pokryté dno. Byl jí za to vděčný. Plavat příliš daleko v podmořské jeskyni, při západu slunce, sám, by bylo skutečně šílené. Od vchodu viděl její zadní stěnu – a na ní spatřil první kovové příčky! Byly temně červené a pokryté zeleným slizem a koraly, ale očividně je vyrobil člověk. Ztrácely se u stropu zadní stěny a zřejmě pokračovaly až na vršek Ďáblova komína. Po Taylorovi s Troyovou nespatrił jedinou stopu. Copak se agenti přece jen rozhodli vyšplhat nahoru? Neměl by se Alex pokusit vylézt za nimi?

Právě když chtěl vklouznout do jeskyně, zachytil koutkem oka další pohyb. Ať už bylo to, co předtím zahlédl, cokoli, vrátilo se to a plavalo to zpátky. Zmateně zvedl hlavu – a strnul. Cítil, jak se mu dech zadrhl někde v krku. K hladině stoupaly poslední bubliny a Alex tam jen trčel a snažil se vzpamatovat. Chtělo se mu ječet, ale pod vodou to nešlo.

Zíral na velkého bílého žraloka, přinejmenším tři metry dlouhého, jak pomalu krouží kolem něho. Ten pohled byl tak neskutečný, tak naprosto šokující, že Alex skoro nevěřil vlastním očím. Musel to být zrakový klam, nějaký trik. Už jen to, že byl tak blízko něho, mu připadalo nemožné. Paralyzované upíral zrak na bílé břicho, dva páry ploutví a srpkovitou tlamu s rozeklanými, jako břitva ostrými zuby. A pak spatřil vražedné, kulaté oči, černé a děsivé jako nic na téhle planetě. Už ho žralok zahlédl?

Alex se přinutil dýchat. Srdce mu zběsile bušilo. Nejen srdce – celé jeho tělo se otřásalo. V hlavě, jako by zesíleně, slyšel svůj dech. Nohy mu ochable visely a odmítaly se pohnout. Byl vyděšený, to si musel přiznat. Ještě nikdy v životě neměl takový strach.

Co o žralocích ví? Zaútočí na něj tenhle velký bílý žralok? Jak má zareagovat? Zoufale se snažil vylovit z paměti těch pár znalostí, které v ní měl uložené.

Na světě je tři sta padesát druhů žraloků, ale jen velice málo z nich útočí na lidi. Velký bílý žralok – *Carcharodon carcharias* – k nim rozhodně patří. To není dobré. Ale žralok útočí velice vzácně. Každý rok zabije asi jen stovku lidí. Víc lidí zemře při automobilových nehodách. Na druhé straně bylo všeobecně známo, že vody kolem Kuby jsou nebezpečné. Tohle byl žralok – samotář...

...a stále kroužil kolem něho, jako by si vybíral vhodný okamžik...

...a možná ho neviděl. Ne. To není možné. Žralok má zrak desetkrát lepší než člověk. Dokonce i v naprosté tmě vidí osm metrů před sebe. A navíc oči nepotřebuje. Má v nose receptory, kterými dokáže zaregistrovat i ten nejmenší elektrický proud. Například bušící srdce.

Alex se snažil uklidnit. Jeho srdce vyrábí nepatrné množství elektrické energie. Jeho strach navede tu stvůru k němu. Musí se ovládnout!

Co dál? Necákej, nedělej náhlé pohyby, vybavoval si dávné rady Iana Ridera. Žraloka vábí lesklé kovové předměty, zářivě barevné oblečení a čerstvá krev. Alex pomalu otočil hlavu. Kyslíková bomba byla černá. Tričko měl bílé. Nikde žádná krev. Nebo ano?

Obrátil ruce dlaněmi vzhůru a prohlédl si je. A pak to uviděl. Těsně nad zápěstím levé paže. Měl tam malou ranku. Vůbec ji necítil, ale teď si vzpomněl, že při seskoku z lodi zavadil zápěstím o její bok. Z ranky stoupalo vzhůru malé množství krve, která byla spíš hnědá než červená.

Malé, ale stačilo. Žralok ucítí jednu kapku krve ve stovkách litrů vody. Kdo mu to řekl? To už zapomněl, ale věděl, že je to pravda. Ten žralok ho ucítil...

...a cítil ho stále a pomalu se přibližoval...

Kruhy se zmenšovaly. Žralok měl ploutve dole, záda vyklenutá do oblouku a pohyboval se zvláštním, trhavým způsobem. Tři učebnicové příklady bezprostředně hrozícího útoku. Alex věděl, že ho od smrti dělí jen pár vteřin. Pomalu, tak, aby nezvířil vodu, sáhl dolů. Nůž byl stále na svém místě, přivázaný k noze. Opatrně ho vytáhl. Zbraň byla vůči obrovskému žraloku titěrná a ostří působilo ve srovnání s jeho zlověstnými tesáky téměř směšně. Alex se nicméně cítil lépe, když ji držel v ruce. Alespoň něco.

Rozhlédl se. Kromě samotné jeskyně nebylo kam se schovat – a jeskyně mu byla k ničemu. Otvor byl příliš široký. Kdyby vklouzl dovnitř, žralok by ho jednoduše následoval. A přesto, kdyby se mu podařilo dostat k žebříku, možná by mu dokázal uniknout. Vyšplhal by se po něm z vody – nahoru Ďáblovým komínem na pevnou zem. Pravda, ocítl by se uprostřed Casa de Oro. Ale bez ohledu na to, jak je generál Sarov zřejmě zlý, nemohl být horší než tenhle žralok.

Rozhodl se. Pomalu, tak, aby neztratil žraloka z očí, se začal sunout ke vchodu do jeskyně. Chvilku mu připadalo, že o něj žralok ztratil zájem. Zdálo se, že plave pryč. Ale pak mu došlo, že je to trik. Stvůra se otočila a jako blesk se řítila vodou přímo na něj. Alex se vrhl dolů a z plic mu vyrazil vzduch. Na jedné straně jeskyně zahlédl

balvan a pokusil se vklínit do rohu tak, aby ho dostal mezi sebe a útočníka. Podařilo se. Žralok ho minul. V tu chvíli máchl Alex nožem. V okamžiku, kdy ostří zajelo do tlusté kůže těsně pod dvěma předními ploutvemi, cítil, jak se mu paže otřásla. Když žralok proplouval kolem něho, Alex si všiml, že za sebou nechává stopu, která připomíná hnědý kouř. Krev. Věděl však, že žralokovi jeho bodnutí neublížilo. Byla to jen kapka krve, nic víc. A pravděpodobně ho tím rozzuřil, takže bude ještě urputnější.

A co hůř, on sám začal víc krváčet. Když se snažil před žralokem schovat, narazil do korálu a poranil si paže a nohy. Necítil bolest. Ta přijde později. Ale teď tomu nasadil korunu. Sám se mu nabídl: večere, čerstvá a krvácející. Jen zázrakem velkého bílého žraloka nedoprovázel tucet kamarádů.

Musí se dostat do jeskyně. Žralok teď odplaval kousek dál do moře. Vchod do jeskyně byl jen pár metrů od Alexe, po jeho levici. Dva nebo tři pohyby ploutví a je v ní – pak prokličkuje mezi stalaktity a stalagmity k žebříku. Stihne to?

Alex vši silou kopl nohama a současně zabral rukama. Pak ale v duchu zaklel, protože nešťastnou náhodou upustil nůž. No, stejně mu nebyl k ničemu. Kopl podruhé. Přímo proti sobě spatřil vchod do jeskyně. Byl teď před ním, ale ne uvnitř...

...A byl příliš pomalý! Žralok se řítí přímo k němu. Oči jako by se mu zvětšily, tlamu měl roztaženou v úšklebku, který obsahoval veškerou nenávist na světě. Alex zíral do rozevřených čelistí, na děsivé zuby prořezávající vodu. Ucukl dozadu a zaklonil se. Žralok ho minul o pár centimetrů. Alex cítil, jak ho náraz vody odnáší pryč. Teď byl žralok v jeskyni, ale on ne. Právě se obracel, aby znovu zaútočil, a tentokrát ho nezmate skalní stěna a balvany. Tentokrát měl Alexe přímo před sebou.

A pak se to stalo. Alex uslyšel mechanické hučení a přímo před jeho očima se stalagmity zvedly z podlahy a stalaktity sjely ze stropu – zuby, které žraloka probodly ne jednou, ale pětkrát nebo šestkrát. Do vody se valila krev. Žralok zmítal hlavou ze strany na stranu a Alex viděl jeho strašlivé oči. Téměř si dokázal představit, jak vyje bolestí. Byl uvězněn v pasti, jakoby v čelistech netvora ještě strašnějšího než on sám. Co se vlastně stalo? Alex se vznášel ve

vodě, ohromený, nechápající. Krev se pomalu rozptýlila. A v tu chvíli mu všechno došlo.

Taylor s Troyovou se spletli podruhé. Sarov o Ďáblově komínu věděl a pojistil se, aby se k němu nikdo jeskyní nedostal. Stalagmity a stalaktity nebyly kamenné, ale napodobeniny vyrobené ze železa a přimontované na nějakou hydraulickou pružinu. Když žralok vplul do jeskyně, aktivoval infračervený paprsek, který následně spustil připravenou past. Po chvíli se daly vražedné hroty opět do pohybu a zasunuly se zpátky do podlahy a do stropu. Ozvalo se hučení, pak tělo žraloka cosi vtáhlo do jeskyně a shodilo ho do propadliště. Takže jeskyně má dokonce vlastní likvidační systém! Alex začínal rozumět povaze muže, který v Casa de Oro bydlí. Ať je Sarov jakýkoli, nikdy nenechá nic náhodě.

A už také věděl, co se stalo s agenty CIA. Zvedl se mu žaludek. Měl jediné přání – být odsud pryč. Nejen z moře, ale z celé téhle země. Litoval, že sem kdy jezdil.

Ve vodě byla stále spousta krve. Alex rychle plaval vzhůru, protože se bál, že její vůně přiláká další žraloky. Nicméně si kontroloval rychlost výstupu a pečlivě dodržoval přestávky. Když se potápěč vynoří příliš rychle, dusík zůstane v krevním oběhu a způsobí bolestivou a někdy i smrtelnou nemoc známou jako aeroembolie. To bylo to poslední, co teď Alex potřeboval. Strávil pět minut v pětimetrové hloubce – poslední bezpečnostní zastávka – a pak konečně vyplul nad hladinu. Zatímco byl pod vodou, celý svět se změnil. Slunce zapadlo za obzor a oblohu, moře, pevninu i samotný vzduch zaplavila temně rudá barva. Asi dvacet metrů od sebe spatřil Garciovu loď, která připomínala tmavý stín, a vydal se k ní. Najednou mu byla zima. Zuby mu hlasitě cvakaly – ačkoli mu pravděpodobně cvakaly od chvíle, kdy spatřil žraloka.

Když doplaval k lodi, Garcia stále seděl na palubě s cigaretou mezi rty, ale nenabídl se, že mu pomůže.

„Moc děkuju,“ zamumlal Alex.

Stáhl ze sebe žaket – spolu s kyslíkovou bombou –, přehodil ho na loď a pak se vytáhl z vody. Bolestivě sebou škubl. Sotva se ocitl venku z vody, začaly ho pálit oděrky, které mu způsobil koral na končetinách. Ale teď neměl čas se tím zabývat. Jakmile stál na

palubě, odepnul si opasek se zátěží a spolu s maskou a šnorchlem ho položil na zem. Taylor měl v batohu ručník. Vytáhl ho a utřel se jím dosucha. Pak přistoupil ke Garciovi.

„Musíme jet,“ pronesl. „Taylor s Troyovou jsou mrtví. Ta jeskyně je past. Chápete? Musíte mě odvézt zpátky do hotelu.“

Garcia stále mlčel. Alex si poprvé všiml, že na cigaretě v jeho ústech je něco zvláštního. Nehořela. Alex, kterého se náhle zmocnil nepříjemný pocit, se Garcii dotkl. Stařec se svalil dopředu. Ze zad mu trčel nůž.

V tu chvíli Alex ucítil mezi lopatkami dotyk čehosi tvrdého a odněkud zezadu uslyšel hlas, který jako by měl problémy s výslovností.

„Řekl bych, že na koupání je trochu pozdě. Radím ti, abys nedělal prudké pohyby.“

Vzápětí se probral k životu motorový člun, který se skrýval ve stínu na opačné straně potápěčské lodi, a rozsvítil světla. Alex stál nehnutě na místě. Na palubu vylezli další dva muži. Oba mluvili španělsky. Stačil ještě ve tmě zahlédnout záblesk, usmívající se obličej jednoho ze Sarovových macheteros, a pak mu výhled zakryl pytel, který mu přehodili přes hlavu. Něco se dotklo jeho paže, a když ucítil štípnutí, pochopil, že ho právě bodla injekční jehla. Téměř okamžitě se mu podlomily nohy, a kdyby ho nezachytily neviditelné ruce, zhroutil by se. A pak ho někdo zvedl a nesl. Alex začal přemítat, jestli by nebylo nakonec jedno, kdyby ho dostal ten žralok. Muži, kteří ho přenášeli z lodi na člun, s ním zacházeli, jako by byl už po smrti.

DRTIČ

Alex se nemohl pohnout.

Ležel na zádech na tvrdém, lepkavém povrchu. Když se pokusil zvednout ramena, cítil, že tričko je přichycené k tomu, co má pod sebou. Jako by byl přilepený na místě. Ať už mu píchli cokoli, naprosto ho to ochromilo. Pytel měl dosud na hlavě, takže nic neviděl. Věděl, že ho naložili do motorového člunu a odvezli na pobřeží. Tam na ně čekala dodávka, která je dopravila sem. Uslyšel kroky a pak ho uchopily hrubé ruce, které si ho přehodily přes rameno jako pytel brambor. Alex odhadl, že se výpravy účastní tři čtyři muži, ale nepronesli téměř jediné slovo. Jednou zaslechl stejného muže, který k němu mluvil na lodi. Zamumlal několik španělských slov, ale měl hlas tak nezřetelný a ta slova byla tak zkomolená, že mu Alex nerozuměl.

Náhle ucítil na krku prsty a pytel byl pryč. Alex zamrkal. Ležel v jasně osvětleném skladišti nebo továrně; první, co viděl, byla železná konstrukce, která podpírala střechu, z níž visely obloukové lampy. Stěny tvořily holé, bíle natřené cihly a na podlaze ležely terakotové dlaždice. Všude kolem něho stály stroje. Většina vypadala jako stroje používané v zemědělství a sto let staré. Potom zahlédl řetězy, lopatky vodního kola a složitý systém kladek vedoucí k řadě železných kol, která mohla pocházet z nějakých obrovských starodávných hodin, a vedle nich kameninové kotle. Když Alex otočil hlavu, na druhé straně spatřil další kotle a v dálce nějaký filtrační systém se spleť trubek. Došlo mu, že leží na dlouhém dopravním pásu. Znovu se pokusil nadzvednout nebo se z pásu i skulit, ale tělo ho neposlouchalo.

V tu chvíli vstoupil do jeho zorného pole muž.

Alex se zadíval do očí, které ani moc jako oči nevypadaly. Neměly v obličejí správné umístění a jedno z nich bylo podlité krví. Alexe napadlo, jestli oko vůbec slouží svému účelu. Muž byl kdysi ošklivě zraněný. Jednu strany hlavy měl holou, druhou však ne. Jeho ústa byla zkřivená a pokožku měl mrtvolně bledou. V soutěži krásy by obsadil hned druhou příčku odzdola za velkým bílým žralokem.

Za jeho zády stála dvojice snědých, zamračených dělníků. Měli otrhané oblečení, kníry a šátky kolem hlavy. Oba mlčeli. Vypadalo to, že dychtivě čekají, co se stane.

„Jak se jmenuješ?“ Pohyby mužových úst neodpovídaly slovům, která pronášel, takže vidět ho mluvit bylo tak trochu jako sledovat špatně nadabovaný film.

„Alex Gardiner,“ odpověděl Alex.

„Jak se doopravdy jmenuješ?“

„Právě jsem vám to řekl.“

„Lhal jsi. Ve skutečnosti se jmenuješ Alex Rider.“

„Proč se ptáte, když si myslíte, že to víte?“

Muž přikývl, jako by mu Alex položil správnou otázku. „Já jsem Conrad,“ představil se. „Už jsme se viděli.“

„Opravdu?“ Alex se snažil přemýšlet. Pak si vzpomněl. Ten muž ve slunečních brýlích a slamáku, který se šoural po promenádě v Miami! To byl on.

Conrad se předklonil. „Proč jsi tady?“ zeptal se.

„Jsem tu na dovolené s rodiči.“ Alex usoudil, že by měl předstírat, že je jen obyčejný čtrnáctiletý kluk. „Kde jsou?“ chtěl vědět. „Proč jste mě sem přivezli? Co se stalo s tím pánem na lodi? Chci domů!“

„Kde bydlíš?“ pokračoval Conrad ve výslechu.

„V Los Angeles. De Flores Street, západní Hollywood.“

„Ne.“ Conrad neměl v hlase ani špetku pochybností. „Máš velice přesvědčivý přízvuk, ale nejsi Američan. Jsi Angličan. Ti lidé, se kterými jsi přijel, se jmenovali Tom Taylor a Belinda Troyová. Byli to agenti CIA. Teď jsou mrtví.“

„Nevím, o čem to mluvíte. S někým si mě pletete.“

Conrad se usmál. Přinejmenším jedna část jeho úst se usmála. Ta druhá se jen lehce zkrivila. „Lhát mi je hloupost a zbytečně tím ztrácíš čas. Musím se dozvědět, proč jsi tady,“ prohlásil. „Ještě nikdy jsem dítě nevyslychal, ale určitě se mi to bude líbit. Nikdo jiný nezbyl. Takže mi řekni, Alexi Ridere, proč jste přijeli na Cayo Esqueleto? Co jste tu chtěli dělat?“

„Já nechtěl dělat nic!“ Navzdory všemu dospěl Alex k závěru, že za jeden pokus to ještě stojí. Stále mluvil s americkým přízvukem.

„Táta je filmový producent. Se CIA nemá nic společného. Kdo jste? A proč jste mě sem přivezli?“

„Už mi dochází trpělivost!“ Conrad se odmlčel, jako by ho mluvení vyčerpalo. „Odpověz mi, na co jsem se tě ptal.“

„Jsem na dovolené!“ opakoval Alex. „Už jsem vám to řekl!“

„Říkal jsi mi lži a teď mi povíš pravdu.“

Conrad se sehnul a zvedl velkou kovovou skříňku se dvěma tlačítky – jedním červeným a druhým zeleným –, připojenou k tlustému kabelu. Stiskl zelené tlačítko. Alex pod sebou okamžitě ucítil škubnutí. V hlavě se mu rozblikal poplašný signál. Jak se přístroj zapnul, někde v dálce se ozvalo hlasité zakvívání. O pár vteřin později se dal dopravní pás do pohybu.

Alex zoufale bojoval s drogou ve svém těle. S námahou zvedl hlavu, aby se podíval přes nohy. Z toho, co spatřil, se celý rozklepal. Hlava se mu zatočila a myslel si, že omdlí. Dopravní pás ho unášel ke dvěma obrovským otáčejícím se mlýnským kamenům asi sedm metrů od něho. Byly u sebe tak blízko, že se téměř dotýkaly. Jeden byl dole a druhý nahoře. Pás končil právě v místě, kde se setkávaly. Alex se bezmocně zhroutil zpátky na pás. Nemohl nic dělat. Blížil se k nim rychlostí asi deset centimetrů za vteřinu. Za necelou minutu bude u nich. Až se mezi mlýnské kameny dostane, rozdrtí ho. Takovou smrt mu ten muž připravil.

„Víš, jak se vyráběl cukr?“ zeptal se Conrad. „Tohle místo, kde teď jsi, je cukrovar. Kdysi poháněla stroje pára, ale teď jsou na elektřinu. *Colonos* – farmáři – sem přivezli cukrovou třtinu. Tu rozsekali a pak ji vyklopili na pás, aby ji rozdrtily mlýnské kameny. Potom následovala filtrace. Když se voda odpařila, zbylá hmota se umístila do kotlů a zahřívala, až vznikly krystalky.“ Conrad se odmlčel, aby se nadechl. „Ty, Alexi, jsi na začátku tohoto procesu. Teď míříš do drtiče. Jen si představ bolest, která tě čeká. Nejdřív se ti mezi kameny dostanou prsty u nohou a drtič tě postupně, centimetr po centimetru, vtáhne mezi sebe. Po prstech u nohou přijdou na řadu chodidla, potom lýtka a kolena. Jak velkou část těla ti rozdrtí, než konečně umřeš? Přemýšlej o tom! Ať bude ta smrt jakákoli, můžu ti slíbit, že sladká rozhodně nebude!“

Conrad zvedl skříňku se dvěma tlačítky. „Řekni mi, na co jsem se tě ptal, a zmáčknu červené tlačítko. Tak se pás zastaví.“

„Spletl jste se!“ vykřikl Alex. „To nemůžete udělat!“

„Udělám to. A nikdy se nepletu. Neplýtvej už časem, prosím. Máš ho tak málo...“

Alex opět zvedl hlavu. Mlýnské kameny se každou vteřinu přibližovaly. Cítil jejich vibrace, které se přenášely na dopravní pás.

„Kolik toho ti agenti věděli?“ chtěl vědět Conrad.

„Proč tu byli?“

Alex se zhroutil zpátky na pás. Obklopilo ho dunění kamenů. Zadíval se přes Conrada na další dva muže. Copak to připustí? Ale jejich tváře byly lhostejné. „Prosím...!“ vykřikl. Pak zmlkl. V tom muži nebyla špetka slitování. Poznal to na první pohled. Zaťal zuby, aby potlačil strach. Chtělo se mu křičet. V očích cítil slzy. Tohle nechtěl. Nikdy nechtěl být špionem. Proč má takhle zemřít?

„Máš ještě asi padesát vteřin,“ oznámil mu Conrad.

A v tu chvíli se Alex rozhodl. Proč by měl mlčky přijmout tuhle krvavou, nepopsatelnou smrt? Tohle není film o druhé světové válce a on v něm nehraje hrdinu. Je student a všichni – Blunt, paní Jonesová, CIA – mu lhali a ušili na něj boudu, aby ho sem dostali. Conrad navíc už stejně věděl, kdo je. Nazval ho jeho skutečným jménem. Věděl, že Troyová s Taylorem jsou američtí špioni. Zbývala jediná informace, kterou k tomu mohl Alex dodat. Že agenti hledali atomovou bombu. A proč by ji neměl Conradovi říct? Možná bude stačit k tomu, aby se rozhodl pás zastavit.

„Hledali bombu!“ vykřikl. „Atomovou bombu. Vědí, že Sarov koupil od Obchodníka uran. Přijeli sem s Geigerovým počítacem. Chtěli vniknout do domu a bombu najít.“

„Jak se o tom dozvěděli?“

„To nevím...“

„Třicet vteřin.“

Rachot a dunění byly čím dál hlasitější. Alex zvedl hlavu a spatřil kameny necelé tři metry od sebe. Vzduch, který se řítí mezi nimi a proudil kolem něho, ho studil na kůži. To, že nebyl svázaný, že měl nohy a paže volné, celou situaci ještě zhoršovalo. Nedokázal se pohnout! Droga ho proměnila v kus živé flákoty mířící do mlýnku

na maso. Po spánku mu stekl čúrek potu, sjel po bradě a nakonec mu skončil na krku.

„To Taylor!“ zaječel Alex. „Dozvěděl se o tom od Obchodníka. Pronikl k němu v přestrojení. Zjistili, že vám prodal uran, a přijeli sem, aby tu bombu našli.“

„Věděli, k čemu ta bomba je?“

„Ne! Já nevím. Neřekli mi to. A teď ten pás zastavte a pusťte mě.“ Conrad se na okamžik zamyslel. Skříňku měl stále v ruce.

„Ne,“ pronesl. „Myslím, že ne.“

„Cože?“ vyjekl Alex. Skoro se v lomozu mlýnských kamenů neslyšel.

„Zlobil jsi,“ prohlásil Conrad. „A za to musíš být potrestán.“

„Ale řekl jste –“

„Lhal jsem. Stejně jako ty. Ale samozřejmě tě musím zabít. Už nejsi k ničemu...“

Alex se rozzuřil. Otevřel pusu, začal vřískat a snažil se najít sílu, aby se dostal z dopravního pásu. Mozek věděl, co chce, tělo ho však odmítalo poslouchat. Bylo to marné. Škubl hlavou vzhůru. Nohy měl už téměř u otáčejících se kamenů. Conrad o krok couvl. Chtěl sledovat, jak Alexe drtič pohltí. Až bude po všem, ti dva dělníci za jeho zády vše uklidí.

„Ne!“ zavyl Alex.

„Nashle, Alexi,“ pronesl Conrad.

A pak se ozval další hlas. Jiným jazykem. Jazykem, kterému Alex nerozuměl.

Conrad něco řekl, ale to už Alex neslyšel. Mužovy rty se pohnuly, ale každý zvuk, který z nich vyšel, přehlušil řev zařízení.

Alex cítil na prstech u nohou proud vzduchu, který se hnal mezi kameny. Ještě pět centimetrů a přístroj mu je rozdrtí. Čtyři centimetry, tři centimetry, dva centimetry...

Místností zaduněl výstřel.

Jiskry. Zápach kouře.

Mlýnské kameny se stále otáčely, ale dopravní pás stál. Alexovi trčely nohy přes konec pásu. Téměř cítil, jak se mu otáčející se kámen otírá o prsty.

Pak se hlas ozval znovu a tentokrát promluvil anglicky.

„Drahý Alexi. Velice se ti omlouvám. Jsi v pořádku?“

Alex se pokusil odpovědět nejhorší nadávkou, kterou znal, ale nedostal ji ze sebe. Nemohl se dokonce ani nadechnout.

S pocitem vděčnosti omdlel.

„Musíš Conradovi odpustit. Je skvělým asistentem a v mnoha směrech je pro mě nesmírně užitečný. Ale někdy bývá trochu... moc horlivý.“

Alex se probral v tom nejnádhernějším pokoji, jaký kdy viděl. Ležel na posteli s nebesy proti zrcadlu ve zdobeném zlatém rámu, které sahalo od podlahy ke stropu. Všechn nábytek v místnosti byl starožitný a hodil by se do muzea. U nohou postele se nacházela malovaná truhla, u jedné stěny stála mohutná skříň s nádherně vyřezávanými dveřmi a ze stropu visel lustr s pěti zahnutými rameny. Okenice na oknech s výhledem na nádvoří byly otevřené a za nimi spatřil tepané mříže.

Na židli vedle zrcadla seděl muž v tmavém obleku, který se představil jako generál Alexej Sarov. Měl nohu přes nohu, záda rovná jako pravítko. Alex si pozorně prohlížel obličej s šedivými vlasy a inteligentními modrými očima. Znal jeho hlas z cukrovaru a věděl – aniž tušil proč –, že právě generál ho zachránil.

Venku byla tma. Alex odhadl, že bude po půlnoci. Někdo mu oblékl bílou noční košili, která mu sahala po kolena. Napadlo ho, jak dlouho asi spal. A jak dlouho ten Rus čekal, než se probudí.

„Nechceš něco k jídlu?“ To byla jeho první otázka.

„Ne, děkuju. Nemám hlad.“

„Tak k pití?“

„Možná trochu vody...“

„Nechal jsem ji sem přinést.“

Na podnose stál stříbrný džbán s vodou a blýskající se broušená sklenice. Generál Sarov nalil vodu do sklenice a podal ji Alexovi. Ten natáhl ruku a s povděkem zaregistroval, že droga, kterou do něho Conrad vstříkl, během spánku vyprchala a že zase může hýbat rukama. Trochu se napil. Voda byla studená jako led. V tu chvíli se začal generál bezchybnou angličtinou omlouvat.

„Nenařídil jsem mu, aby tě zlikvidoval. Naopak, když jsem zjistil, kdo jsi, chtěl jsem se s tebou seznámit.“

Alex nad tím chvíli uvažoval, ale rozhodl se, že to prozatím nechá tak. „Jak jste zjistil, kdo jsem?“ zeptal se. Připadalo mu, že už nemá smysl zapírat.

„Jak tady, tak v Havaně máme velice důmyslný bezpečnostní systém.“ Zdálo se, že generál nemá chuť to blíže vysvětlovat. „Obávám se, že sis vytrpěl svoje.“

„Ti dva, co jsem s nimi sem přijel, dopadli hůř.“

Generál opět zvedl ruku a nechal podrobnosti stranou. „Tví přátelé jsou mrtví. Byli to tví přátelé, Alexi?“ Krátce se odmlčel. „Když jsem se nastěhoval do Casa de Oro, samozřejmě jsem o Dáblově komínu dobře věděl. Nechal jsem vyrobit jednoduchý ochranný mechanismus. Na téhle straně ostrova je potápění zakázané, a tak když je potápěč natolik hloupý, že vstoupí do jeskyně, jen zaplatí daň za svou zvědavost. Prý tam zahynul žralok...“

„Velký bílý žralok.“

„Tys ho viděl?“

Alex neodpověděl. Sarov zvedl ruce a položil si bradu na konečky prstů.

„Jsi skutečně pozoruhodný chlapec, přesně, jak mi řekli,“ pokračoval. „Četl jsem tvůj spis, Alexi. Nemáš rodiče. Vychoval tě strýc, který byl sám špionem. Vycvičili tě u britské speciální výsadkové jednotky, u SAS, a poslali tě na první misi na jih Anglie. A pak, jen o několik týdnů později, do Francie... Dalo by se říct, žeš měl z pekla štěstí, ale já osobně v d'ábla – ani v boha – nevěřím. Nicméně věřím v tebe, Alexi. Jsi skutečně jedinečný.“

Alex už začínal být jeho lichotkami unavený. A nemohl si pomoci, ale cítil, že je v nich něco zlověstného. „Proč jsem tady?“ zeptal se. „Co po mně chcete?“

„Proč jsi tady, je evidentní,“ odpověděl Sarov. „Conrad tě chtěl zabít a já mu v tom zabránil. Ale nemůžu ti dovolit, aby ses vrátil do hotelu, nebo dokonce opustil ostrov. Budeš se muset považovat za mého vězně, ačkoli i když bude Casa de Oro vězením, doufám, že se tu budeš cítit příjemně. A pokud jde o to, co po tobě chci...“ Sarov

se pro sebe usmál a v očích se mu náhle objevil nepřítomný výraz. „Je pozdě,“ oznámil zničeně. „Promluvíme si o tom zítra.“

Po těch slovech vstal.

„Je pravda, že máte atomovou bombu?“ zeptal se Alex.

„Ano.“

Část skládačky zapadla na své místo. „Koupil jste uran od Obchodníka, ale pak jste Conradovi nařídil, aby ho zabil! To vy jste nechal vyhodit jeho loď do povětří!“

„Přesně tak.“

Takže Alex měl celou dobu pravdu. Zahlédl Conrada v Miami. Conrad umístil na Mayfair Lady nějakou výbušninu – a ta, ne požár, způsobila, že se jachta i s celou posádkou potopila. Taylor s Troyovou ho obvinili neprávem.

„Ta atomová bomba...,“ pronesl Alex. „Co s ní chcete dělat?“

„Bojíš se?“

„Chci to vědět.“

Generál se zamyslel. „Zatím ti řeknu tohle,“ prohlásil. „O mé zemi toho zřejmě moc nevíš, Alexi. O Svazu sovětských socialistických republik, jak se kdysi jmenovala. O SSSR. O Rusku, jak se jí říká teď. Nepředpokládám, že vás v západních školách takové věci učí.“

„Vím, že komunismus skončil, jestli myslíte tohle,“ namítl Alex. „A na hodinu dějepisu je trochu pozdě.“

„Moje země byla kdysi světovou velmocí,“ pokračoval bez povšimnutí Sarov. „Byla jedním z nejmocnějších států na zemi. Kdo vyslal prvního člověka do vesmíru? My! Kdo dělal největší pokroky ve vědě a technice?“ Odmlčel se. „Máš pravdu. Ano. Komunismus se v mé vlasti zhroutil. A co vidíš na jeho místě?“ Po tváři se mu mihl hněv – jen na vteřinu a pak zmizel. „Rusko už není, čím bývalo. Neexistuje tam právo ani pořádek. Věznice jsou prázdné a ulice ovládají zločinci. Miliony Rusů propadly drogám. Miliony mají AIDS. Ženy a děti se živí prostitucí. A to všechno jen proto, aby lidé mohli jít v McDonaldu, koupit si džíny Levi a telefonovat na Rudém náměstí z mobilu!“

Generál Sarov došel ke dveřím.

„Ptáš se mě, co chci udělat,“ pronesl. „Chci vrátit čas zpátky a napravit škody posledních třiceti let. Chci své zemi vrátit hrdost a její místo na světové scéně. Nejsem zloduch, Alexi. Ať ti tvoji nadřízení řekli cokoli, mým jediným přáním je tu nemoc zastavit a učinit svět lepším. Doufám, že mi věříš. Nesmírně mi záleží na tom, abys mě pochopil.“

„Máte atomovou bombu,“ namítl Alex nejistě. „Nerozumím. Jak vám pomůže dosáhnout toho, co chcete?“

„To ti povím... časem. V devět hodin spolu posnídáme. Pak tě tady provedu.“

Generál Sarov pokýval hlavou a odešel z pokoje.

Alex chvíli počkal a pak vyklouzl z postele. Podíval se oknem na nádvoří, potom přistoupil ke dveřím a vyzkoušel je. To, co zjistil, ho nepřekvapilo. Sarov popsal Casa de Oro jako vězení a měl pravdu. Oknem se na nádvoří nedostane a dveře pokoje byly zamčené.

UBIKACE PRO OTROKY

Další den ráno těsně po osmé probudilo Alexe klepání na dveře. Když si sedal na posteli, do pokoje vešla žena v černých šatech s bílou zástěrkou a přinesla jeho kufr. Sarov pro něj musel někoho poslat do hotelu Valencia. Alex počkal, až žena odejde, pak rychle vstal a otevřel ho. Bylo tam všechno jeho oblečení a nechyběla ani postavička Michaela Owena a žvýkačka, které dostal od Smitherse. Zmizel jen mobilní telefon. Jasně, Sarov nechce, aby volal domů.

Po tom, co mu Sarov včera v noci řekl, se rozhodl, že nechá levisky v kufru. Místo nich si vybral volné kraťasy, jednobarevné tričko a sandály Reefer, které měl naposledy na nohou při surfování v Cornwallu. Oblékl se a došel k oknu. Nádvoří, které včera v noci viděl, se teď koupalo v slunečním světle. Mělo tvar obdélníku a obklopovaly je mramorové chodby a řada klenutých kolonád. Jemný písek, který je pokrýval, zametali dva sluhové. Další dva zalévali rostliny. Když Alex zvedl hlavu, spatřil strážní věž, které si všiml z lodi. Strážný stál stále na svém místě a v ruce držel jasně viditelný samopal.

Za deset minut devět se dveře opět otevřely. Tentokrát vešel dovnitř Conrad v černé košili, zapnuté až ke krku, černých kalhotách a sandálech. Alex zaregistroval, že na jedné noze má čtyři prsty a na druhé jen tři.

„Desayuno!“ Alex poznal slovo, kterým se ve španělštině označuje snídaně. Conrad je vyplivl, jako by ho jeho vyslovení uráželo. Byl očividně otrávený, že Alexe zase vidí – měl s ním předtím jiné plány.

„Dobré ráno, Conrade!“ Alex se přinutil k úsměvu. Po včerejším zážitku se rozhodl chovat tak, jako by ho ten muž neděsil. Ukázal na něj. „Zdá se, že jste si někde zapomněl pár prstů.“

Došel ke dveřím, a když překračoval práh, Conrad se náhle přitočil těsně k němu. „Ještě není po všem,“ sykl. „Generál si to možná rozmyslí.“

Alex se nezastavil. Ocítl se v široké chodbě nad druhým nádvořím. Díval se na kamennou fontánu obklopenou bílými sloupy. Ve vzduchu cítil vůni parfému. Domem se rozléhalo zurčení vody.

Conrad ukázal rukou a Alex sestoupil po schodišti do místnosti, kde už byla připravená snídaně.

Generál Sarov seděl u obrovského naleštěného stolu a snídal ovoce. Na sobě měl teplákovou soupravu. Když Alex vešel dovnitř, usmál se a ukázal mu na prázdné židle. Bylo jich tam asi deset.

„Dobré ráno, Alexi. Omlouvám se za to oblečení, ale vždycky před snídaní běhám. Tři kolečka kolem plantáže. Později se převléknu. Jak ses vyspal?“

„Dobře, děkuju.“

„Posluž si, prosím. Jsou tu vložky, ovoce, čerstvý chléb, vajíčka... Pokud jde o mě, jím vejce syrová. Dělán to celý život. Při vaření ztratí jídlo polovinu své výživné hodnoty. Vykouří se!“ Zvedl ruku do vzduchu. „Člověk je jediný tvor na zemi, který si potřebuje maso a zeleninu před konzumací péct nebo grilovat. Ale jestli chceš, nechám ti vajíčka připravit tak, jak je máš rád.“

„Ne, děkuju, pane generále. Stačí mi ovoce a vložky.“

Sarov si všiml, že Conrad zůstal stát ve dveřích. „Teď tě nepotřebuju, Conrade, děkuju. Uvidíme se v poledne.“

Conrad přivřel zdravé oko, přikývl a odešel.

„Mám dojem, že se Conradovi nelíbíš,“ poznamenal Sarov.

„To nevadí. Taky mi není moc sympatický,“ odpověděl Alex a zadíval se na dveře. „Co se mu vlastně stalo?“ zeptal se. „Vypadá příšerně.“

„Správně by měl být mrtvý. Vybuchla mu totiž bomba, kterou měl náhodou právě u sebe. Conrad je něco jako zázrak vědy. Má v těle víc než třicet kovových hřebíků, v lebce kovovou destičku a čelisti a většinu hlavních kloubů mu drží pohromadě dráty.“

„To mu musí dělat potíže při kontrolách na letištích,“ zamumlal Alex.

„Radil bych ti, aby sis z něho neutahoval, Alexi. Pořád doufá, že tě bude moct zabít.“ Sarov si otřel ústa ubrouskem. „Nedovolím mu to, ale když už mluvíme o takových nepříjemných záležitostech, možná bych tě měl seznámit s domovním řádem, abych tak řekl. Nechal jsem si mobil, který jsem našel u tebe kufru, a měl bys vědět, že všechny telefony v domě vyžadují před použitím kód. Bez něj se odsud nikam nedovoláš.“

„Mí přátelé si o mě budou dělat starosti,“ namítl Alex.

„Podle toho, co o panu Bluntovi a jeho kolezích v Londýně vím, je to dost nepravděpodobné. Ale to není podstatné. Než jim začne tvoje zmizení vrtat hlavou, bude už pozdě.“

Pozdě? Proč? Alexovi došlo, že stále nemá o ničem ani tušení.

„Casa de Oro je obehnaná plotem. Ten plot je elektrický. Na plantáž vede pouze jediná silnice a ta je dobře strážena. Nepokoušej se utéct, Alexi. Jestli to uděláš, mohli by tě při tom zastřelit, a já s tebou mám úplně jiné plány. Obávám se, že tě budu muset zítra přestěhovat do jiného pokoje. Jak asi víš, čekám vzácné hosty a pro tebe bude lepší, když budeš ‚mít své soukromí‘, jak bys to asi nazval. Klidně dál můžeš používat dům, bazén i okolní pozemky, ale byl bych rád, kdyby tě nikdo neviděl. Mí hosté mluví anglicky velice špatně, takže nemá smysl s nimi navazovat kontakt. Jestli mi způsobíš nějaké potíže, nechám tě zbičovat.“

Generál Sarov natáhl ruku a zvedl plátek ananasu.

„Ale už dost těch nepříjemností,“ prohlásil. „Máme celé dopoledne pro sebe. Jezdíš na koni?“

Alex zaváhal. Neměl jízdu na koni rád. „Už jsem to zkoušel,“ odpověděl.

„Skvělé.“

Alex si vzal kousek melounu. „Včera v noci jsem se vás ptal, co po mně chcete,“ pronesl. „Pořád jste mi na to neodpověděl.“

„Všechno má svůj čas, Alexi. Všechno má svůj čas.“

Po snídani se vydali ven. Teprve teď Alex pochopil, podle čeho získal dům své jméno. Postavili ho z nažloutlých cihel, které ve slunečním světle skutečně vypadaly jako zlaté. Přestože byl dům jen dvoupodlažní, zaujímal rozlehlou plochu a jeho široká kamenná schodiště vedla na dokonale upravenou zahradu. Blunt ho líčil jako palác, ale byl spíš elegantní než majestátní, s úzkými dveřmi a okny, mnoha klenutými chodbami a půvabně vyřezávaným zábradlím. Při pohledu na dům se zdálo, jako by se na něm od počátku devatenáctého století, kdy ho postavili, nic nezměnilo. Ale byli tu také ozbrojení strážníci, alarmy a řada reflektorů připevněných na kovových ramenech. Ošklivé připomínky moderní doby.

Alex s generálem došli ke stájím, kde na ně čekal muž se dvěma nádhernými koňmi; s bílým hřebcem pro Sarova a menším šedákem pro Alexe. Jízda na koni byl jediný sport, kterému Alex nikdy nepřišel na chuť. Když vylezl do sedla posledně, málem přišel o život, a tak neochotně uchopil otěže a vyhoupl se na šedáka. Koutkem oka si všiml, že Sarov udělal totéž, a okamžitě pochopil, že je Rus zkušeným jezdcem a svého oře dokonale ovládá.

Když vyrazili, Alex se snažil udržet rovnováhu a nevypadat příliš nezkušeně. Naštěstí se zdálo, že jeho kůň ví, kam jedou.

„Kdysi to byla cukrová plantáž,“ začal Sarov. Opakoval, co už Alex věděl od Troyové. „Pracovali tu otroci. Na Kubě a Cayo Esqueleto jich byl téměř milion.“ Ukázal na věž. „Tohle byla strážní věž. V půl páté ráno na ní zazvonil zvon, což bylo znamení, že se mají pustit do práce. Přivezli je sem ze západní Afriky, pracovali tady a nakonec tu i zemřeli.“

Projížděli těsně kolem podlouhlé budovy kousek od obytného domu. Alex si všiml, že jediné dveře a všechna okna jsou zamřížované.

„Tohle je *barracón*,“ vysvětlil Sarov. „Ubikace pro otroky. Spaly jich tu dvě stovky, namačkaní jako zvířata. Až budeme mít čas, ukážu ti vězeňské oddělení. Pořád tam jsou původní klády. Dokážeš si, Alexi, představit, že jsi týdný nebo dokonce měsíce přivázaný za kotníky? Nemůžeš se pohnout. Máš hlad a žízeň...“

„Nechci si to představovat,“ opáčil Alex.

„Samozřejmě že ne. Západní svět raději zapomíná na zločiny, díky kterým zbohatl.“

Když koně přešli do cvalu, Alexovi se ulevilo. Přinejmenším to znamenalo, že si nemusí se Sarovem povídat. Cválali po prašné cestě, která je zavedla k moři. Když se Alex podíval dolů, spatřil místo, kde včera kotvila Garciova loď. Připomnělo mu to pravou povahu muže, který jel vedle něho. Sarov se choval přátelsky. Evidentně měl radost, že je Alex jeho hostem. Ale byl to zabiják. A navíc zabiják s atomovou bombou.

Dorazili na konec cesty a teď pokračovali pomaleji. Moře měli po pravici a Casa de Oro za jejich zády zmizela.

„Rád bych ti o sobě něco řekl,“ pronesl náhle Sarov. „Vlastně ti řeknu víc, než jsem kdy řekl někomu jinému.“

Chvilku jel mlčky.

„Narodil jsem se v roce 1940,“ začal. „Bylo to během druhé světové války, rok předtím, než Němci napadli moji vlast. Možná proto jsem byl vždycky patriot, proto jsem si vždycky myslel, že by moje země měla být na prvním místě. Většinu života jsem jí sloužil. V armádě. A bojoval za to, čemu věřím. Jsem stále přesvědčený, že jí sloužím i teď.“

Přitáhl koni uzdu a otočil se k Alexovi, který zastavil těsně za ním.

„Když mi bylo třicet, oženil jsem se. O rok později mi žena dala něco, po čem jsem vždycky toužil. Syna. Jmenoval se Vladimír a od chvíle, kdy poprvé otevřel oči, byl tím nejvzácnějším, co jsem v životě měl. Vyrostl z něho pohledný chlapec a věř, že žádný otec nemohl být na svého syna pyšnější než já na něj. Dobře se učil, byl nejlepší téměř v každém ročníku. Byl špičkovým sportovcem. Podle mě mohl jednou soutěžit na olympiádě. Ale k tomu nikdy nedošlo...“

Alex už konec příběhu znal. Pamatoval si, co mu vyprávěl Blunt.

„Věřil jsem, že je správné, když bude Vladimír sloužit vlasti stejně jako já,“ pokračoval Sarov. „Chtěl jsem, aby vstoupil do armády. Jeho matka nesouhlasila. Bohužel ten spor rozvrátil naše manželství.“

„Požádal jste ji, aby odešla?“

„Ne. Nepožádal jsem ji, aby odešla. Nařídil jsem jí to. Odešla z domu a už jsem ji nikdy nespatriil. A Vladimír vstoupil do armády. To se stalo v roce 1988, když mu bylo šestnáct. Odletěl do Afghánistánu, kde jsme vedli těžkou, náročnou válku. Byl tam pouhé tři týdny, když ho během hlídky poslali na průzkum vesnice. Zasáhl ho odstřelovač a Vladimír zemřel.“

Sarovovi na okamžik selhal hlas; odmlčel se. Ale o chvíli později se ovládl a pokračoval.

„Rok nato válka skončila. Naše vláda, slabá a zbabělá, ztratila odvahu bojovat. Stáhli jsme se. Celé to bylo k ničemu. Musíš to pochopit. To je ta pravda. Na světě není nic horšího, než když otec

přijde o syna.“ Přerývaně se nadechl. „Myslel jsem si, že jsem o Vladimíra přišel navždycky. Dokud jsem nepotkal tebe.“

„Mě?“ Alexe to tak ohromilo, že málem ztratil řeč.

„Jsi jen o dva roky mladší než Vladimír v době, kdy zemřel. Ale máš s ním tolik společného, Alexi – i když jsi vyrostl na opačné straně zeměkoule! Za prvé jste si trochu podobní. Ale nejde jen o fyzickou podobu. Ty stejně jako on sloužíš své vlasti. Je ti čtrnáct let a jsi špiónem! Jak je vzácné najít tak mladého člověka, který je ochoten bojovat za to, čemu věří!“

„No, to bych moc nerozebíral,“ zamumlal Alex.

„Jsi odvážný. Ta příhoda v cukrovaru a jeskyni to potvrzuje, i kdybys už nikdy v životě nic nedokázal. Ovládáš mnoho jazyků a jednou, brzy, by ses mohl naučit i rusky. Jezdíš na koni, potápíš se, umíš se prát a nebojíš se. Ještě nikdy jsem takového chlapce nepotkal. Kromě jednoho. Jsi jako můj Vladimír, Alexi, a doufám, že se jím i staneš.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Alex. Stále se nehýbali a Alex už začínal cítit sluneční žár. Kůň se potil a přitahoval mouchy. Moře bylo hluboko pod nimi, takže k nim nezavanul ani sebenepatrnější větřík.

„Copak to není jasné? Četl jsem tvoje materiály. Vyrůstal jsi sám. Měl jsi strýce, ale až do jeho smrti jsi vlastně nevěděl, co je zač. Nemáš rodiče. Já nemám syna. Oba jsme sami.“

„Jsme každý jinde, pane generále.“

„Ale nemusíme. Plánuju něco, co navždy změní svět. Až to provedu, bude lepším, bezpečnějším a zdravějším místem k životu. Přijel jsi sem, abys mi to zabránil uskutečnit. Ale až pochopíš, co chci udělat, zjistíš, že nemusíme být nepřáteli. Naopak! Chci tě adoptovat!“

Alex na něj mlčky zíral. Nevěděl, co na to říct.

„Budeš mým synem, Alexi, a začneš tam, kde Vladimír skončil. Budu ti otcem a budeme spolu žít v novém světě, který stvořím. Nic teď neříkej! Jen přemýšlej. Kdybych skutečně věřil, že jsi mým nepřítelem, dovolil bych Conradovi, aby tě zabil. Jakmile jsem ale zjistil, kdo jsi, pochopil jsem, že tím člověkem být nemusíš. Oba

máme dokonce stejné jméno. Alexej a Alex. Adoptuju tě, Alexi. Stanu se otcem, kterého jsi ztratil.“

„A co když odmítnu?“

„Neodmítneš!“ Do očí mu vklouzla panovačnost jako kouř za sklo. Tvář jako by se mu stáhla bolestí. Sarov se zhluboka nadechl a najednou byl naprosto klidný. „Až ti vysvětlím svůj plán, připojíš se ke mně.“

„Tak proč mi svůj plán neřeknete? Povězte mi, co chcete udělat!“

„Ještě ne, Alexi. Zatím na to nejsi připravený. Ale budeš. A už brzy.“

Generál Alexej Sarov škulbl otěžemi. Hřebec se otočil, rozběhl se a nechal moře za zády. Alex ohromeně zavrtěl hlavou. Potom kopl svého koně do slabin a vyrazil za ním.

Ten den večerel Alex sám. Sarov se omluvil, že prý má nějakou práci. Alex neměl chuť k jídlu. V místnosti stál Conrad a sledoval každé jeho sousto, a přestože nepronesl jediné slovo, sálal z něho vztek a nepřátelství. Jakmile Alex dojedl, Conrad mu dal znamení – ukázal rukou ke dveřím.

Následoval Conrada ven z domu, dolů po schodech a do ubikace pro otroky, *barracónu*, kterou mu Sarov ráno ukázal. Zdálo se, že to bude jeho nové bydliště. Vnitřek budovy byl rozdělen na řadu místnůstek s holými cihlovými stěnami a masivními dveřmi, které měly všechny uprostřed čtvercovou mřížku. Naštěstí budovu zmodernizovali. Byla tu elektřina, voda a – milosrdně v nočním horku – klimatizace. Alex věděl, že má mnohem větší štěstí než stovky ztracených duší, které tady otrokáři kdysi drželi.

V jeho pokoji bylo za přepážkou dokonce i umyvadlo se záchodem. Přinesli mu sem kufr a položili ho na postel, která měla kovový rám a tenkou matraci, a přesto byla dostatečně pohodlná. Sarov mu také poslal knihy ke čtení. Alex se zadíval na přebaly. Šlo o anglické překlady ruských klasiků; Tolstoj a Dostojevskij. Usoudil, že to nejspíš byli Vladimírovi oblíbení autoři.

Conrad za sebou zavřel dveře a zamkl.

„Dobrou, Conrade!“ houkl za ním Alex. „Zavolám, když budu něco potřebovat.“

Stačil ještě zhlédnout, jak se mřížkou dívá oko podlité krví, a věděl, že zabodoval. Pak Conrad odešel.

Alex ležel chvíli na posteli a přemýšlel o tom, co mu Sarov řekl. Adopce! Bylo toho na něj skoro moc. Ještě před týdnem přemítal, jaké by to bylo mít otce, a teď se objevili dva najednou – nejdřív Tom Taylor a pak Sarov! Rozhodně šlo všechno od desítky k pěti.

Venku se rozzářila světla. Tmu nahradila tvrdá elektrická záře. Alex vstal a došel k zamřížovanému oknu. Bylo z něj vidět na hlavní čtvercové nádvoří před domem. Všechny reflektory, kterých si všiml už dřív, svítily a nádvoří bylo plné lidí. Strážní – asi deset mužů – se samopaly přes hrudník stáli v řadě vedle sebe. U dveří se shromáždilo služebnictvo a dělníci z plantáže. Byl tam i Sarov v tmavozelené uniformě, kterému se blýskalo na hrudi několik medailí, a těsně za ním zhlédl Conrada.

Zatímco se Alex díval, objevily se čtyři černé limuzíny a pomalu se šinuly po cestě, která vedla od hlavní brány. Doprovázely je dvě motorky s řidiči, kteří na sobě měli stejně jako Sarov vojenskou uniformu. Za konvojem se zvedl prach a vířil ve světle reflektorů.

Limuzíny se zastavily. Pak se otevřely dveře a vystoupilo z nich asi patnáct mužů. V oslepujícím světle Alex téměř nerozeznal jejich tváře. Viděl pouze siluety postav. Ale jeden muž ho zaujal – byl malý, štíhlý a holohlavý a na sobě měl společenský oblek. Sarov ho šel přivítat. Muži si potřásli rukama a pak se objali. To bylo pro ostatní znamení, aby se uvolnili. Pak Sarov mávl rukou a celá skupinka zamířila k domu. Na nádvoří zůstali jen řidiči motorek.

Alex toho holohlavého muže už někdy viděl, v novinách. Věděl už, proč ho zamkli do ubikace pro otroky, proč ho uklidili z cesty. Ať už měl Sarov v plánu cokoli, právě začala další fáze.

Přijel ruský prezident.

TLUKOT SRDCE

Pustili ho až druhý den ráno. Zdálo se, že bude moct strávit v Casa de Oro celý den na svobodě... i když ne sám. Všude ho provázel ozbrojený strážný. Bylo mu přes dvacet, byl špatně oholený a nemluvil anglicky.

Nejdřív odvedl Alexe na snídani. Měl ji nachystanou v kuchyni, ne v jídelně, kde předtím jedl se Sarovem. Zatímco snídal, strážný stál ve dveřích a nervózně ho pozoroval, jako by byl Alex rachejtle, kterou se právě nepodařilo odpálit.

„*Como se llama usted?*“ zeptal se Alex. *Jak se jmenuješ?*

„Juan...“, sdělil mu neochotně strážný a na další Alexovy otázky reagoval jednoslabičně nebo mlčením.

Venku opět pražilo slunce, jako by na ostrově panovalo věčné léto. Alex dojedl snídani a vyšel na nádvoří, kde jako vždycky bylo několik služebných; zametaly písek nebo nosily zásoby do kuchyně. I strážní stáli na svých místech – nahoře na věži a kolem plotu. Alex se vydal ke stájím. Byl zvědavý, jestli si bude moct opět vyjet na koni, a když mu strážný přivedl jeho šedáka už osedlaného a přichystaného, příjemně ho to překvapilo.

Vydal se opět na projížďku, tentokrát s Juanem, který klusal na klisně kaštanové barvy jen pár kroků za ním. Popravdě řečeno by si ji raději odpustil. Po včerejšku ho stále bolela stehna a hýždě, ale zajímal ho obvodový plot, o kterém se Sarov zmínil. Tvrdil, že je elektrický. Ale i elektrické ploty někdy vedou kolem stromů, na které se dá vyšplhat. A Alex se už rozhodl, že musí utéct.

Stále neměl tušení, co Sarov plánuje. Mluvil o tom, že změní svět. Že se díky němu stane lepším, bezpečnějším a zdravějším místem k životu. Očividně se považoval za jakéhosi hrdinu – ale byl to hrdina vyzbrojený atomovou bombou. Alex klusal vysokou trávou a přemítal, co má Sarov za lubem. Nejdřív ho napadlo, že chce vyhodit do povětří nějaké americké město. Copak kdysi nebyla Amerika největším nepřítelem Ruska? Ale to nedávalo smysl. Zahynuly by miliony lidí, ale svět by se nezměnil. Rozhodně ne k lepšímu. Ležel snad jeho cíl někde v Evropě? Nebo chtěl použít bombu k vydirání světových vlád, aby mu daly to, po čem toužil? To

mu připadalo pravděpodobnější, ale současně o tom pochyboval. Ať už Sarov plánoval cokoli, nějakým způsobem to souviselo s ruským prezidentem.

Chci vrátit čas zpátky a napravit škody posledních třiceti let.

Náhle Alex pochopil, že Sarov navzdory jejich dlouholetému přátelství ruského prezidenta nenávidí a chce zaujmout jeho místo. O tom to všechno bylo. Nové Rusko, které se opět stane světovou velmocí. Se Sarovem v čele.

A hodlal toho dosáhnout jediným atomovým výbuchem.

Alex musí utéct. Musí CIA oznámit, že Taylor s Troyovou zahynuli a že Sarov má skutečně atomovou bombu. Jakmile se to dozvědí, o všechno se postarají. A on sám chtěl, aby mezi ním a Casa de Oro leželo co možná nejvíc kilometrů. Ale především mu dělaly starosti Sarovovy city k němu, jeho touha ho adoptovat. Starouš je lehce šílený. Jistě, Sarov mu zachránil život. Ale právě kvůli generálovi svůj život vlastně riskoval. Navzdory dopolednímu horku Alexe zamrazilo. Celé tohle dobrodružství se mu rychle vymykalo z rukou.

Dorazili na kraj plantáže, tentokrát na stranu odvrácenou od moře. A tam, jak také jinak, se tyčil plot – asi pět metrů vysoká, jednolitá plechová stěna, s nižším drátěným plotem po obou stranách, který sahal Alexovi do výše hrudi. Na velkých červených cedulích bylo bílým písmem napsáno jediné slovo: PELIGRO. Dokonce i bez varování vypadal plot nebezpečně. Alex slyšel tiché hučení, které vycházelo jakoby ze země. Všiml si, že na plotě visí spálená, ochablá kostra ptáka. Musel na plot naletět – a ten ho okamžitě zabil. No, jedno je jisté. Přelézt ho nedokáže. Plot se táhl travnatou krajinou, v níž Alex nespátřil téměř ani jediný strom.

Alex otočil koně k dolnímu konci plantáže a hlavní bráně. Možná by se mohl dostat ven tudy. Trvalo jim asi půl hodiny, než k ní krokem dojeli. Plot sahal až sem. Vedle brány stála polorozpadlá kamenná strážní budka bez skel v oknech a s napůl vyvrácenými dveřmi. Uvnitř seděli dva muži a u závary stál třetí se samopalem. Právě když k nim Alex dorazil, projelo bránou auto. Casa de Oro opouštěla jedna z limuzín, které viděl včera večer. V tu chvíli dostal nápad. Existoval jen jeden způsob, jak se odsud dostat – v autě. Je

pravděpodobné, že prezidentovi muži občas pojedou něco zařídit. To by mohla být šance...

Dojeli zpět ke stájím a slezli z koně. Alex, s Juanem několik kroků za zády, se vrátil do domu. Téměř okamžitě uslyšel z jeho opačné strany hlasy a šplouchání vody. Přeběhl vnitřní nádvoří kolem fontány a prošel klenutým průchodem. Spatřil před sebou dlouhý bazén ve tvaru obdélníku; kolem něho rostly palmy a vrhaly přirozený stín na stoly a lehátka. V dálce zahlédl nově vybudovaný tenisový kurt. Kromě toho tu byly šatny, sauna a venkovní bar. Zezadu vypadala Casa de Oro jako sídlo multimilionáře.

U jednoho stolu seděl Sarov s prezidentem a oba drželi v ruce sklenici s pitím; Sarov vodu, host míchaný nápoj. Prezident se převlékl do červených šortek a květované košile s krátkým rukávem, která mu na útlé postavě volně plandala. Poblíž něho stáli čtyři muži. Bylo zřejmé, že jsou to osobní strážci. Byli statní, v černém oblečení, se stejnými slunečními brýlemi a tenkým drátkem, který jim mizel za uchem. Celá ta scéna působila tak trochu směšně. Mužik v letním oblečení a mohutní osobní strážci. Alex se zadíval k bazénu. Na jedné straně seděly tři velice půvabné ženy s nohama ponořenýma ve vodě. Všem bylo asi dvacet a měly na sobě dvoudílné plavky. Vypadaly jako místní. Alexe jejich přítomnost překvapila. Sarov mu na takovou společnost připadal příliš chladný. Nebo je sem pozval kvůli prezidentovi?

Vzápětí ho napadlo, že tu zřejmě nebude vítaným hostem, ale právě když se chystal odejít, Sarov ho zahlédl a mávnutím ruky ho přivolał k sobě. Alex se s čím dál větší zvědavostí vydal ke stolu. Sarov prezidentovi cosi rychle řekl, ten přikývl a usmál se.

„Dobré ráno, Alexi!“ Sarov vypadal neobvykle rozjařeně. „Slyšel jsem, že ses byl zase projet. Dovol, abych tě představil svému dávnému příteli Borisi Kirijenkovi, prezidentovi Ruska. Borisi, tohle je ten chlapec, o kterém jsem ti vyprávěl.“

Ruský prezident natáhl paži a stiskl Alexovi ruku. Alex ucítil z jeho dechu alkohol. Ať bylo v koktejlu cokoli, vypil toho moc. „Těší mě,“ pronesl prezident anglicky s těžkým přízvukem. Ukázal na Alexe a přešel do ruštiny. Alex zaslechl, že dvakrát pronesl Vladimírovo jméno.

Sarov krátce odpověděl a pak to Alexovi přeložil. „Říká, že mu připomínáš mého syna.“ Usmál se. „Nechceš se vykoupat, Alexi? Připadá mi, že bys to potřeboval.“

Alex se zadíval na tři dívky. „Zvláštní plavčice,“ poznamenal.

Sarov se rozesmál. „Společnost pro prezidenta. Je koneckonců na dovolené, i když budeme muset bohužel trochu pracovat. Naše místní televizní stanice je přirozeně na mého významného hosta zvědavá a Boris souhlasil, že jim poskytne krátký rozhovor. Měli by se každou chvíli objevit.“

Prezident přikývl, nicméně Alex si nebyl jistý, jestli rozuměl.

„Budeš mít bazén pro sebe. Po obědě jedeme do Santiaga, ale doufám, že s námi povečeříš, Alexi. Šéfkuchař připravuje jako hlavní chod zvláštní překvapení.“

V klenutém průchodu vedoucím do domu se něco pohnulo. Vzápětí se objevil Conrad a s ním malá, přísně vyhlížející žena ve fádních šatech olivové barvy. Za ní kráčeli dva muži s kamerami a osvětlovacím zařízením.

„Aha! Tady je máme!“ Sarov se otočil zpátky k prezidentovi a Alexe si náhle nikdo nevšímal.

Svlékl se do plavek a skočil do bazénu. Po dlouhé projížďce v sedle byla voda chladná a osvěžující. Když plaval kolem dívek, všiml si, že ho pozorují. Jedna z nich na něj mrkla a další se zachichotala. Televizní štáb se zatím ve stínu palem připravoval k natáčení. Ruský prezident mávl rukou a jeden osobní strážce mu přinesl další koktejl. Alexe překvapilo, že tak bezvýznamně vyhlížející člověk může být hlavou obrovské země. Na druhé straně, pomyslel si, většina politiků je drobná a vypadá ustrašeně, jako lidé, které spolužáci ve škole šikanovali. Proto se stali politiky.

Alex na něj přestal myslet a soustředil se na plavání. V duchu přemítal o tom, co Sarov právě řekl. Po obědě pojedou do města. To znamená, že auta opustí areál. Je to jeho jediná šance. Alex věděl, že z ostrova se nedostane. Jakmile Sarov zjistí, že zmizel, spustí poplach. Budou po něm pátrat všichni strážníci na letišti a o tom, že by se dokázal vplížit na nějakou loď, Alex silně pochyboval. Nicméně kdyby se mu podařilo alespoň objevit telefon, který funguje bez

přístupového kódu, mohl by se spojit s Američany a ti by poslali někoho, kdo ho odsud dostane.

Osmkrát přeplaval bazén, udělal otočku a chystal se ho překonat podeváté. Ruský prezident seděl v křesle a jeden člen televizního štábu mu připevňoval mikrofon. Juan, Alexův osobní strážce, postával na opačném konci bazénu. Alex si povzdychl. Bude s ním muset něco udělat.

Televizní interview začalo. Sarov je pozorně sledoval a Alexe se opět zmocnil dojem, že se za tím vším skrývá víc, než je na první pohled patrné.

Vylezl z bazénu a šel se do pokoje převléknout.

Natáhl si šortky a bavlněné tričko. Vybral si to oblečení kvůli neutrálním barvám, které mu umožní splynout s okolním prostředím. Do kapsy si zasunul plátek žvýkačky od Smitherse. Když půjde všechno podle plánu, bude ji potřebovat.

Juan stál před jeho pokojem. Alex byl náhle z toho, k čemu se chystal, nervózní. Koneckonců, Sarov mu řekl, co se stane, když se pokusí utéct. Zastřelí ho – nebo ho v lepším případě zbičují. Ale pak si vzpomněl na atomovou bombu. Někdo musí Sarova zastavit. Už se rozhodl.

Zničehonic strnul jako socha a zaúpěl. Tvář se mu zkroutila bolestí, zavrával a natáhl ruku před sebe, aby neupadl. Juan vyrazil dopředu a s ustaraným výrazem vběhl do pokoje. V tu chvíli se Alex napřímil a perfektně načasovaným kopem se širokým rozmachem ho zasáhl do podbřišku. Juan ani nevykřikl. S vyraženým dechem se svezl na podlahu a zůstal nehybně ležet. Nebylo to poprvé, kdy Alex v duchu děkoval pětiletému tréninku karate, po němž získal černý pás – první stupeň *dan*. Pak rychle stáhl prostěradlo z postele a roztrhal ho na pruhy. Jakmile svázal Juanovi ruce a nohy a nasadil mu roubík, vyklouzl z místnosti a zamkl za sebou dveře. Než strážného najdou, uběhnou dlouhé hodiny. Do té doby bude pryč.

Vyšel z *barracónu*. Před domem stále parkovaly černé limuzíny, čekaly na prezidenta a jeho muže. Nikdo nebyl v dohledu. Alex se rozběhl. Sarov mu dovolil pohybovat se po celém komplexu, ale jen v doprovodu strážného. Kdyby si někdo všiml, že je sám, možná by

uhodl, co se stalo. Dorazil na roh domu, udýchaně se zastavil a zády se opřel o zeď. Dokonce i po tak krátkém běhu se v prudkém žáru odpoledního slunce zpotil. Pozorně si limuzíny prohlížel. Byly tři. Ta, která odjela dopoledne, se dosud nevrátila. Otázkou bylo, kterou z nich si prezident k výletu do Santiaga vybere. Nebo pojedou všechny tři?

Právě když se k nim chtěl rozběhnout, uslyšel, že se k němu zpoza rohu blíží kroky. Byli to buď strážníci, nebo dělníci – jakmile by roh obešli, spatřili by ho. Nedaleko zahlédl úzké dveře. Ještě nikdy si jich nevšiml. Vyděšeně zalomcoval klikou. Naštěstí nebyly zamčené. Protáhl se jimi dovnitř a zavřel je za sebou právě v okamžiku, kdy se pár metrů od něho objevili dva muži ve vojenských uniformách.

Obklopil ho chlad klimatizace. Rozhlédl se. Byl v části domu, která vypadala naprosto jinak než zbytek. Tady parkety a starožitný nábytek ustoupily špičkovému, supermodernímu zařízení. Krátkou chodbu s prosklenými dveřmi na obou stranách lemovalo halogenové osvětlení. Alex se s probuzenou zvědavostí plížil dopředu. Došel k prvním dveřím a nahlédl dovnitř.

Seděli tam dva technici a zírali na řadu televizních obrazovek. Místnost nebyla velká a připomínala střížnu v televizním studiu. Alex dveře pootevřel. Technici ho určitě neuslyší. Oba měli na uších sluchátka, která byla zapojena do přístrojů před nimi. Alex se zadíval na obrazovky.

Všechna místa v domě byla monitorována. Okamžitě poznal pokoj, v němž se probudil. Pak tu byla kuchyně, jídelna, hlavní nádvoří se dvěma prezidentovými muži na obchůzce. Otočil se k další obrazovce a vytřeštil oči. Sledoval sám sebe, jak plave v bazénu. Ten také nahrávali. A pak spatřil Sarova se sklenicí vody a na vedlejší obrazovce prezidenta, jak hovoří s televizním štábem, který viděl Alex přicházet.

Alexovi chvíli trvalo, než si přesně ujasnil, na co se dívá. Všechno se nahrávalo a sestřihávalo. Právě to oba technici dělali. Na jedné obrazovce se odehrával příjezd Borise Kirijenka. Na vedlejší vyprázdnil prezident sklenici brandy, zřejmě včera večer. Na třetí obrazovce se seznamoval s dívkami, které Alex viděl u plaveckého bazénu. Uculovaly se a usmívaly, oblečené v kratičkých šatech, které

víc odhalovaly, než zahalovaly. Vzal si je na pokoj? Pokud ano, pak i to se nepochybně natáčelo.

Obraz se změnil a objevil se prezident při interview. Jeden z techniků musel dostat záznam, který natočila žena v olivových šatech. Kirijenko hovořil přímo na kameru stejným způsobem jako tisíce politiků v *Nočním zpravodajství* nebo *Panoramě*. Naprosto vážně – přestože vypadal v květované košili trochu legračně. Na vedlejší obrazovce plaval stejný Kirijenko s jednou z dívek v bazénu.

Co to všechno znamená? K čemu to Sarov potřebuje? Copak není Casa de Oro nic víc než důmyslná, lákavá past, do níž se prezident Ruska nechtěně zapletl?

Už nemohl ztrácet čas. Po tom, co viděl, cítil ještě naléhavěji, že se odsud musí dostat a Američany varovat. Báł se, že zmešká odjezd aut – a druhá příležitost se mu nenaskytne.

Opět otevřel dveře a vykoukl ven. Automobily tam pořád stály, ale strážní zmizeli. Podíval se na hodinky. Byly dvě hodiny. Pokud oběd dosud neskončil, pak k tomu dojde každou chvíli. Musí to udělat teď! Rozběhl se k nejbližšímu vozu a zašátral po zámku zavazadlového prostoru. Co když bude zamčený? Jakmile objevil stříbrný knoflík, stiskl ho palcem a k jeho úlevě se kufr otevřel. Bylo to velké auto se spoustou místa. Skočil dovnitř, pak zvedl ruku, aby přiklopil víko zpátky, a zacvakl je. Okamžitě se ocitl v naprosté tmě a měl co dělat, aby nepropadl panice. Bylo to, jako by ho pohřbili zaživa. Snažil se uklidnit. Určitě to vyjde. Pokud neotevřou kufr, aby do něj naložili zavazadla, neobjeví ho. Limuzína ho odveze z plantáže, a až v Santiagu zaparkuje, Alex nenápadně vyklouzne ven.

Samozřejmě, nejobtížnější část úkolu ho teprve čekala. Ze zavazadlového prostoru neviděl ven. Neviděl dokonce ani vlastní ruku před obličejem. Byl naprosto slepý. Bude muset prostě odhadnout, až řidič s pasažéry vystoupí, a doufat, že všechno klapne. Navíc se kufr nedal zevnitř otevřít. Právě proto si vzal s sebou žvýkačku. Až přijde vhodná chvíle, pokusí se s její pomocí dostat ven. S trochou štěstí se vmísí do davu dřív, než někomu dojde, co se vlastně stalo.

Ale už se mu honilo hlavou, jestli to byl dobrý nápad. V kufru bylo příšerné horko. Téměř viděl, jak do auta praží slunce, a

uvědomil si, že se vlastně zamkl do trouby. Z každého póru mu prýštil pot. Oblečení měl už mokré a jasně slyšel, jak voda kape na plechový povrch pod ním. Kolik je tu vzduchu? Jestli Sarov co nejdřív nevyrazí, bude muset kufr otevřít trhavinou ještě v Casa de Oro a čelit následkům.

Přemáhal paniku a snažil se dýchat co nejpovrchněji. Slyšel, jak mu v uších duní tep. Cítil, jak srdce v hrudi usilovně pracuje a rozhání mu krev po těle. Žíly na krku a spáncích mu pravidelně pulzovaly. Toužil si natáhnout nohy, ale neodvážil se pohnout ze strachu, že se auto rozkýve. Minuty plynuly – a pak uslyšel hlasy. Ozvalo se cvaknutí otevírajících se dveří a potom se vůz zhoupl, jak do něj nastupovali pasažéři. Alex, stočený do klubíčka, čekal, že se víko kufru prudce otevře, ale vypadalo to, že se prezident nebo ten, kdo seděl v autě, rozhodl odjet bez zavazadel. Alex ucítil vibrace. Limuzína nastartovala. Zničehonic se dali do pohybu, a zatímco ujížděli po provizorní silnici, Alex se zmítal v kufru ze strany na stranu.

Za necelou minutu začali opět zpomalovat a Alexovi došlo, že se blíží k bráně a strážnímu stanovišti. Opět se ho zmocnil strach. Budou strážní auto prohledávat? Ale to dopoledne už viděl odjíždět jednu limuzínu, a přestože stál strážný u závory, kufr neotevřel. Auto zastavilo. Alex nehybně ležel. Všude byla tma. Někde v nesmírné dálce slyšel hlasy. Někdo něco vykřikl, ale Alex nerozuměl jedinému slovu. Připadalo mu, že tam auto stojí už celou věčnost. Proč to trvá tak dlouho? Pospěšte si! Alexovi se čím dál hůř dýchalo. Vypadalo to, že v kufru začíná docházet vzduch.

A pak se auto konečně rozjelo a Alex si ulehčené oddychl. Téměř viděl, jak se závora zvedla a umožnila jim projet. Casa de Oro je za nimi. Ale jak dlouho jim potrvá cesta do Santiaga? Jak pozná, že tam dorazili?

Limuzína se opět zastavila.

Kufr se otevřel.

Dovnitř dopadly nemilosrdné sluneční paprsky. Alex zamrkal, zvedl ruku a zastínil si oči.

„Vystup!“ pronesl hlas anglicky.

Alex vylezl ven, promočený vlastním potem. Přímo před sebou spatřil Sarova. Vedle něho stál Conrad, v ruce svíral automatickou pistoli a ani se nesnažil zamaskovat potěšený výraz v očích. Alex se rozhlédl. Auto dosud neopustilo areál. Jen popojelo dopředu a otočilo se. To byl ten pohyb, který cítil. Opodál postávali dva strážníci a lhostejně ho pozorovali. Jeden z nich držel zařízení připomínající megafon, který používají učitelé při sportovních dnech. Přístroj byl dlouhým kabelem připojený ke skřínce ve strážní budce.

„Jestli ses chtěl podívat do Santiaga, stačilo říct,“ pronesl Sarov. „Ale já si nemyslím, že ses chtěl podívat do města. Myslím si, že jsi chtěl utéct.“ Alex neodpověděl. „Kde je Juan?“ zeptal se Sarov. Alex stále mlčel.

Sarov jej probodával očima. Vypadal, jako by ho to ranilo, jako by nechápal, proč ho Alex neposlechl, a nevěděl, co má dělat. „Zklamal jsi mě, Alexi,“ pronesl po chvíli. „Byl jsi v jeskyni. Viděl jsi, jaká tam mám bezpečnostní opatření. Opravdu sis třebaš jen na okamžik myslel, že bych pustil do objektu nebo ven auto, aniž bych přesně věděl, kdo nebo co je uvnitř?“

Náhle natáhl ruku a vzal si od strážného megafon. Namířil ho Alexovi na hrud' a stiskl tlačítko. Vzápětí Alex uslyšel hlasitý rytmický zvuk. Jednu dvě vteřiny mu trvalo, než mu došlo, že je to jeho vlastní srdce, které zesilují a přenášejí reproduktory ukryté někde ve strážní budce.

„Auto jsme u závory zkontrolovali,“ vysvětlil Sarov. „Každé auto u závory kontrolujeme pomocí přístroje, který teď držím v ruce. Je to důmyslný senzor. Strážný slyšel přesně to, co slyšíš ty teď.“

Buch... buch... buch...

Alex poslouchal své vlastní srdce.

Sarov se náhle rozzlobil. V obličeji se mu nepohnul jediný sval, ale světle modré oči se proměnily v dva kousky ledu a čísel z něho děsivý chlad, jako by z něho náhle vyprchal veškerý život. „Ty si nepamatuješ, co jsem ti říkal?“ zašeptal. „Jestli se pokusíš utéct, zastřelí tě. Conrad se nemůže dočkat. Myslí si, že jsem blázen, když tě tady hostím. Má pravdu.“

Conrad udělal krok dopředu a zvedl pistoli.

Buch... buch... buch... buch...

Alexovo srdce se chovalo jako zvířátko – neovládal je, pouze reagovalo na strach, který cítil. Nedokázal ho zamaskovat. Srdce mu bušilo stále hlasitěji a rychleji a jeho tlukot se rozléhal z reproduktorů.

„Nerozumím ti, Alexi. Copak nechápeš, co ti nabízím? Copak jsi neslyšel jediné slovo z toho, co jsem říkal? Nabízím ti svou ochranu a ty si ze mě děláš nepřítele! Chci, bys byl mým synem, ale ty mě nutíš, abych tě místo toho ničil.“

Conrad se dotkl zbraní místa, kde měl Alex srdce.

Buchbuchbuchbuchbuchbuchbuch...

„Poslouvej zvuk svého strachu. Slyšíš? A až tvoje srdce ztichne – což může být už za pár vteřin –, v tu chvíli budeš vědět, že jsi zemřel.“

Conradovi se napjal prst na spoušti.

Pak Sarov přístroj vypnul.

Tlukot srdce ustal.

Alex měl pocit, jako by ho zastřelili. To náhlé ticho ho zasáhlo jako rána kladivem. Jako kulka z pistole. Svezl se na kolena, prázdný, téměř neschopný popadnout dech. Klečel tam v prachu, s rukama podél boků. Neměl už sílu vstát. Sarov se na něj podíval a teď měl v obličeji pouze smutek.

„Dostal zaslouženou lekci,“ prohlásil. „Odved’ ho zpátky do jeho pokoje.“

Položil přístroj na zem, otočil se ke stále klečícímu chlapci zády a pomalu nastoupil zpátky do auta.

NUKLEÁRNÍ SMETIŠTĚ

Večer v sedm hodin se otevřely dveře Alexova pokoje a na prahu stál Conrad, v saku a s kravatou. V elegantním oblečení vyhlížely jeho napůl holá hlava, znetvořená tvář a červené, cukající oko ještě odporněji než obvykle. Alexovi připomínal exkluzivního Guye Fawkese při ohňových slavnostech 5. listopadu.

„Zvou tě na večeři,“ pronesl Conrad.

„Ne, díky, Conrade,“ odpověděl Alex. „Nemám hlad.“

„Takové pozvání se neodmítá.“ Zkroutil ruku a podíval se na hodinky. Měl ruku chybně připojenou k zápěstí, takže musel udělat dlouhý pohyb, aby viděl na ciferník. „Máš pět minut,“ konstatoval. „Musíš si vzít společenský oblek.“

„Bohužel jsem si zapomněl smoking v Anglii.“

Conrad si ho nevšímal a zavřel dveře.

Alex spustil nohy z postele, na které ležel. Od chvíle, kdy ho u brány objevili, byl zamčený v pokoji a přemítal, co se s ním stane. Pozvání na večeři bylo to poslední, co čekal. Juana od svého návratu nespátl. Zřejmě ho pokárali, že Alexe špatně hlídal, a poslali ho domů. Nebo zastřelili. Alex si začínal uvědomovat, že lidé v Casa de Oro to myslí vážně. Neměl tušení, co si pro něj Sarov na dnešní večer připravil, věděl však, že při posledním setkání unikl smrti jen o vlasek. Vzpomněl si na šestnáctiletého Vladimíra, Sarovova ztraceného syna. Sarov určitě stále doufá, že Alexe adoptuje. Jinak by byl už dávno mrtvý.

Nakonec usoudil, že bude rozumnější pozvání na večeři přijmout. Třeba se mu podaří zjistit trochu víc o tom, co se v Casa de Oro děje. Bude se večeře natáčet? napadlo ho. A jestliže ano, k jakému účelu ten film poslouží? Alex vytáhl z kufru čisté tričko a černé kalhoty Evisu. Vzpomněl si, že šílený ředitel školy doktor Grief používal v Point Blanc skryté kamery ke špehování studentů. Ale tady šlo o něco jiného. Ten film, který viděl ve střížně, technici rozstříhali a zase slepili dohromady – manipulovali s ním. Sarov ho k něčemu potřeboval. Ale k čemu?

Conrad se vrátil přesně za pět minut. Alex už na něj čekal. Vyšli z ubikace pro otrocky a zamířili nahoru po schodech k hlavní budově.

Zevnitř se linula klasická hudba. Když dorazili na nádvoří, Alex spatřil trio hudebníků – dva starší houslisty a buclatou dámu s cellem –, kteří hráli něco, co připomínalo Bacha. Za nimi tiše šuměla fontána. Kolem postávalo asi deset lidí, popíjeli šampaňské a pojídali jednohubky, které na stříbrných podnosech roznášely služebné v bílých zástěrkách. Čtyři prezidentovi osobní strážci stáli v těsně semknutém hloučku a pozorně sledovali okolí. Dalších šest mužů z ruské delegace klábosilo s děvčaty z bazénu, na kterých se blýskaly flitry a bižuterie.

Sám prezident, se sklenicí v jedné ruce a obrovským doutníkem v druhé, si povídal se Sarovem. Sarov něco pronesl, prezident se hlasitě rozesmál a z úst se mu vyvalil oblak kouře. Když si Sarov všiml Alexova příchodu, usmál se.

„Vida, Alex! Tady jsi! Co si dáš k pití?“

Vypadalo to, že se rozhodl na odpolední události zapomenout. Přinejmenším se o nich nezmínil. Alex poprosil o džus z čerstvých pomerančů a okamžitě mu ho přinesli.

„Jsem rád, že jsi přišel, Alexi,“ pronesl Sarov. „Nechtěl jsem začít bez tebe.“

Alex si vzpomněl, co Sarov říkal u bazénu. Něco o překvapení. Aniž věděl proč, začínal mít z té večere nepříjemný pocit.

Když trio dohrálo skladbu, obecenstvo vlažně zatleskalo. Poté se ozval gong a hosté se odebrali do jídelny. Byla to stejná místnost, v níž snídali Alex se Sarovem, ale připravená na slavnostní recepci. Sklenice byly broušené, talíře z bílého porcelánu a příbory se leskly, až zrak přecházel. Ubrusy, také bílé, vypadaly zbrusu nové. Bylo prostřeno pro třináct lidí – šest míst na každé straně stolu a jedno v čele. Když si Alex toho počtu všiml, jeho stísněnost ještě vzrostla. Třináct lidí u stolu. To přináší smůlu.

Všichni se posadili. Sarov zaujal místo v čele, Alexe měl na jedné straně a Kirijenka na druhé. Pak se otevřely dveře a do místnosti vešly služebné, tentokrát s vrchovatými mísami maličkých černých vajíček, v nichž Alex poznal kaviár. Sarov je dal pravděpodobně přivést přímo z Černého moře – muselo to stát mnoho tisíc liber. Rusové tradičně pijí ke kaviáru vodku, a když

služebné postavily mísy na stůl, každý host dostal malou sklenku po okraj naplněnou bezbarvou tekutinou.

Sarov vstal.

„Přátelé,“ začal. „Doufám, že mi prominete, když pronesu svou řeč anglicky. U tohoto stolu je bohužel jeden host, který se náš krásný jazyk zatím nenaučil.“

Lidé kolem stolu se usmáli a několik se jich zadívalo na Alexe. Alex upíral zrak na ubrus, protože nevěděl, jak reagovat.

„Tento večer je pro mě nesmírně významný. Co vám můžu říct o Borisi Nikitovi Kirijenkovi? Více než padesát let je mým nejbližším a nejdražším přítelem! Je zvláštní pomyslet, že si ho stále pamatuji jako chlapce, který týral zvířata, po rvačce plakal a nikdy nemluvil pravdu.“ Alex se nenápadně podíval na Kirijenka. Prezident se mračil. Sarov si zřejmě dělal legraci, ale jeho vtip hosta rozhodně nepobavil. „Ještě těžší je uvěřit, že je to stejný muž, kterému byla svěřena výsada, svatá pocta, vést v těchto těžkých časech naši velkou zemi. Boris sem přijel na dovolenou. Jsem přesvědčen, že ji po tak náročné práci potřebuje. A právě na tohle dnes večer připínám. Na jeho dovolenou! Doufám, že bude delší, než čeká, a že na ni nikdy nezapomene.“

Na chvílku se rozhostilo ticho. Alex si všiml, že jsou hosté zmatení. Možná Sarovově angličtině špatně rozuměli. Přesto měl podezření, že je zaskočilo to, co řekl, a ne, jak to řekl. Těšili se na příjemnou večeři, ale teď jim připadalo, že Sarov prezidenta Ruska uráží!

„Alexeji, můj starý příteli!“ pronesl prezident. Dospěl k závěru, že to je vtip. Usmál se a angličtinou s těžkým přízvukem pokračoval. „Proč si nepřipiješ s námi?“ zeptal se.

„Vždyť víš, že alkohol nepiju,“ odpověděl Sarov. „A snad budeš souhlasit s tím, že můj čtrnáctiletý syn je na vodku příliš mladý.“

„Já si dal svou první vodku ve dvanácti!“ zamumlal prezident.

Alexe to ani nepřekvapilo.

Kirijenko zvedl skleničku. „*Na zdarovje!*“ pronesl. Byla to jediná ruská slova, kterým Alex rozuměl. Na zdravil

„*Na zdarovje!*“ opakovali všichni kolem stolu.

Jako jeden muž vypili chlazenou vodku jedním douškem, jak bylo v Rusku zvykem.

Sarov se obrátil k Alexovi. „Teď to začne,“ poznamenal tiše.

Jako první zareagoval jeden osobní strážce. Natáhl se, aby si nabral kaviár, když vtom náhle zaškubal rukama a se zařinčením upustil vidličku s talířkem. Všichni se k němu otočili. Vzápětí se jeden z dalších mužů na opačném konci stolu svezl dopředu a jeho židle se s rachocením převrhla. Alex s očima vytřeštěnýma hrůzou sledoval, že se všichni hosté u stolu začínají chovat stejně. Jeden z nich se zřítíl na záda a stáhl s sebou ubrus, takže se mu sklenice a příbory sesypaly do klína. Několik lidí jednoduše zkolabovalo na místě. Dalšímu osobnímu strážci se podařilo postavit a zašátral pod sakem pro pistoli, ale pak mu zesklovatěl pohled a on se sesunul na zem. Boris Kirijenko se zhroutil jako poslední. Stál u stolu a vrávorál jako raněný býk. Ruku měl sevřenou v pěst, jako by věděl, že ho Sarov zradil, a chtěl ho za to udeřit. Pak se těžce posadil. Židle se naklonila na stranu a prezident přistál na podlaze. Sarov zamumlal několik ruských slov. „Co jste jim provedl?“ vydechl Alex. „Jsou...?“ „Jsou v bezvědomí, ne mrtví,“ uklidnil ho Sarov. „Musíme je samozřejmě zlikvidovat, ale to ještě chvíli počká.“

„Co chcete dělat?“ chtěl vědět Alex. „Co máte v plánu?“

„Čeká nás dlouhý výlet,“ odpověděl Sarov. „Povím ti to cestou.“

Celý objekt byl zalitý světlem. Muži – strážní a *macheteros* – pobíhali sem a tam. Alex měl stále na sobě kalhoty a tričko, které si vzal na večeři. Sarov se převlékl do tmavozelené vojenské uniformy, tentokrát bez medailí. Před budovou stála jedna černá limuzína a Conrad seděl za volantem vojenského nákladního auta. Alex viděl, že u hlavního vchodu Casa de Oro se objevili další dva strážní a začali sestupovat po širokém schodišti. Pohybovali se pomalu a něco mezi sebou nesli. V okamžiku, kdy se vynořili ze dveří, se všichni zastavili.

Byla to velká stříbrná bedna o velikosti školní skříňky. Alex si stačil všimnout, že víko je z hladkého kovu, ale že je na něm velké množství tlačítek a číselníků, a na boku spatřil nějaké zařízení s úzkým otvorem. Sarov sledoval, jak ji muži snášejí po schodech a

nakládají na korbu vojenského auta. Všichni ostatní je také pozorovali, jako by strážní právě vyšli z kostela a nesli sochu nějakého svatého. Alex se zachvěl hrůzou. Dobře věděl, na co se dívá, a nepotřeboval Geigerův počítač, aby si to potvrdil.

Byla to atomová bomba.

„Alexi?“ Sarov mu otevřel dveře limuzíny a Alex jako ve snu nastoupil dovnitř. Věděl, že generál dosáhl svého. Vyložil karty na stůl a dal do pohybu sled událostí, které nebylo možné zastavit. Nicméně ani teď, v téhle poslední fázi, Alex netušil, co má v úmyslu.

Sarov se posadil vedle něho. Jakmile nastoupil šofér, auto se rozjelo. Vzadu je následoval Conrad v nákladním voze. Když projížděli bránou, Sarov se na poslední chvíli, velice krátce, ohlédl. Alex si všiml výrazu v jeho očích a pochopil, že se sem už nehodlá vrátit. Chtěl se ho zeptat na spoustu věcí, ale mlčel. Nebyl vhodný čas. Sarov tiše seděl s rukama na kolenou, nicméně ani on nedokázal zamaskovat napětí. Tomuhle všemu musely předcházet dlouhé roky příprav.

Ujížděli po potemnělých silnicích a jen tu a tam zahlédli záblesky světel, které dokazovaly, že je ostrov skutečně obydlený. Cestou nepotkali žádné auto. Asi po deseti minutách se podél silnice objevily budovy. Když se Alex podíval z okna, spatřil, že před domy sedí muži a ženy a pod noční oblohou popíjejí rum, hrají karty a kouří cigarety nebo doutníky. Byli na předměstí Santiaga. Najednou odbočili na silnici, kterou Alex znal. Jel po ní cestou do města. Mířili na letiště.

Tentokrát tu nebyla bezpečnostní služba ani fronty na pasovou kontrolu. Sarov dokonce nemusel ani vstoupit do hlavní budovy terminálu. U otevřené brány, která vedla přímo na letištní plochu, na něj čekali dva členové místní ostrahy. Nákladní vůz projel za nimi. Alex se zadíval šoferovi přes rameno a spatřil jediné letadlo – tryskáč Lear. Zastavili.

„Vystup,“ nařídil mu Sarov.

Po ploše se proháněl vítr, který s sebou přinášel vůni leteckého paliva. Alex stál na makadamu a pozoroval, jak muži podle Conradových pokynů nakládají stříbrnou bednu do letadla. Nemohl uvěřit, že by tak obyčejně vyhlížející věc mohla způsobit zkázu tak

obrovského rozsahu. Vzpomněl si na filmy, které kdysi viděl. Plameny a vítr o síle vichřice se řítí městy a ničí je. Budovy se kácejí k zemi. Lidé se okamžitě mění v popel. Auta a autobusy létají vzduchem jako dětské hračky. Jak může být tak strašlivá bomba s tak ohromnou silou tak malá? Conrad zaklapl dveře nákladního prostoru, pak se otočil k Sarovovi a přikývl. Generál ukázal rukou. Alex se dal neochotně do pohybu a vyšplhal po schůdcích do letadla. Sarov šel těsně za ním a Conrad a dvojice mužů, kteří nesli bombu, ho následovali. Dveře letadla se neprodyšně uzavřely.

Alex se ocitl v luxusní kabině, která nepřipomínala žádné letadlo, v němž dosud letěl. Bylo tu pouze deset sedadel, všechna potažená kůží. Kabina byla dlouhá a pokrytá vysokým kobercem, měla dobře zásobený bar, kuchyňku a v přední části kokpitu sedmdesát centimetrů širokou plazmovou obrazovku. Alex se nezeptal, jaký film budou dávat. Vybral si sedadlo u okna – ale v tomhle letadle byla všechna sedadla u okna. Sarov se uvelebil naproti němu přes uličku, Conrad si zvolil sedadlo za Sarovem a oba strážní se usadili na konci kabiny. Alex dumal, proč s nimi letí. Aby na něj dohlíželi?

A kam vlastně letí? Míří do Ameriky anebo přes Atlantik?

Sarov mu musel číst myšlenky. „Hned ti to vysvětlím,“ pronesl. „Jakmile budeme ve vzduchu.“

Za patnáct minut se tryskáč rozjel po ranveji a hladce se zvedl ze země. Během startu světla v kabině potměněla, ale jakmile vystoupali do výšky deseti kilometrů, opět se rozzářila. Strážní vstali a začali roznášet horký čaj, který byl připravený v zásobníku v kuchyňce. Sarov se krátce usmál. Stiskl tlačítko na opěradle sedadla a otočil se, takže seděl tváří v tvář Alexovi.

„Asi přemýšlíš, proč jsem tě nezabil,“ začal. „Dneska odpoledne, když jsem tě našel v autě... jsem k tomu neměl daleko. Conrad se za to na mě pořád zlobí. Je přesvědčený, že dělám chybu. Nechápe mě. Ale já ti povím, proč jsem tě nechal naživu, Alexi. Pracuješ pro britskou tajnou službu. Jsi špion a děláš jen svou práci. Obdivuju to a to je důvod, proč jsem ti odpustil. Jsi oddaný své zemi stejně, jako jsem já oddaný té své. Můj syn Vladimír za svou vlast položil život. Jsem hrdý, že jsi odhodlaný udělat totéž pro svou.“

Alex to vzal na vědomí. „Kam letíme?“ zeptal se.

„Do Ruska. Abych byl přesný, letíme do Murmanská, což je přístav na poloostrově Kola.“ Murmansk! Alex se snažil vzpomenout si, jestli to jméno už někdy slyšel. Připadalo mu povědomé. Znal ho ze zpravodajství, nebo snad ze školy? Přístav v Rusku! Ale proč tam letí... a vezou s sebou atomovou bombu?

„Asi bys rád věděl, kudy poletíme,“ pokračoval Sarov. „Míříme po severní trase přes Atlantik. To znamená, že přeletíme severní polární kruh. V podstatě je to zkratka využívající zakřivení zeměkoule. Dvakrát musíme přistát a doplnit palivo. Jednu zastávku uděláme v Ganderu v severní Kanadě, druhou na britských ostrovech, v Edinburghu.“ Sarov si musel všimnout naděje, která se Alexovi objevila v očích. Vlídne pokračoval. „Ano. Zítra budeš asi hodinu dvě doma. Ale nedělej si, prosím, žádné iluze. Neopustíš letadlo.“

„Opravdu tam poletíme tak dlouho?“ zeptal se Alex.

„Vzhledem k první zastávce a časovému posunu... ano. Pravděpodobně budeme také muset absolvovat diplomatické tanečky s kanadskými a britskými orgány. Tohle je Kirijenkovo soukromé letadlo. Nahlásili jsme náš letový plán Evropskému dispečinku letového provozu a samozřejmě poznali naše sériové číslo. Myslí si, že je prezident na palubě. Řekl bych, že nám kanadská i britská vláda nabídnou svou pohostinnost.“

„Kdo to letadlo pilotuje?“

„Kirijenkův pilot. Je mi však oddaný. Věří ve mě velice mnoho obyčejných Rusů, Alexi. Vidí před sebou budoucnost... moji budoucnost. Dávají jí přednost před variantou, kterou jim nabídli jiní.“

„Pořád jste mi nevysvětlil, jak ta budoucnost vypadá. Proč letíme do Murmanská?“

„Hned ti to povím. A pak se musíme trochu prospat. Máme před sebou dlouhou noc.“

Sarov si přehodil nohu přes nohu. Přímo nad ním bylo světlo, takže měl oči a ústa ve stínu. V tu chvíli vypadal současně velice staře a velice mladě. Tvář měl naprosto bezvýraznou.

„V Murmansku,“ začal, „se nachází základna ruské severní podmořské flotily. Nebo spíš nacházela. Dnes je to jednoduše největší nukleární smetiště na světě. Konec Ruska jako světové velmoci vedl k rychlému zhroucení armády, leteckých sil i námořnictva. Už jsem se ti snažil vysvětlit, co se mé zemi během posledních třiceti let stalo. Že se rozpadla a lid sužuje bída, kriminalita a korupce. Proces rozkladu je v Murmansku velice dobře vidět.

Kotví tam flotila atomových ponorek. Říkám ,kotví‘, ale myslím tím, že se na ně zapomnělo. Jedna z nich, *Lepse*, je víc než čtyřicet let stará a obsahuje šest set čtyřicet dva balíčků palivových tyčí. Tyhle ponorky tam armáda nechala shnit. Postupně se rozpadají. Nikdo se o ně nestará. Nikdo nemá peníze, aby s nimi něco udělal. Je všeobecně známo, Alexi, že tyhle staré ponorky představují pro dnešní svět obrovskou hrozbu. Je jich sto! Mluvím o jedné pětině světového jaderného paliva. Sto tikajících časovaných bomb, které čekají na odpálení. Každou chvíli může dojít ke katastrofě. Ke katastrofě, které jsem se rozhodl napomoci.“

Alex otevřel ústa a chtěl něco říct, ale Sarov zvedl ruku a zjednal si ticho.

„Dovol, abych ti vysvětlil, co se stane, když jedna z těch ponorek vyletí do vzduchu,“ pokračoval. „Nejdříve zahyne obrovský počet Rusů na poloostrově Kola a na severu. Pak zemrou další lidé v sousedních zemích, tedy v Norsku a Finsku.

Vítr vane na západ, což je v tomhle ročním období velice neobvyklé, takže zaneše radioaktivní spad přes Evropu až do tvé země. Je velice pravděpodobné, že se Londýn stane neobyvatelným. Postupem času onemocní další tisíce lidí a pomalu, v bolestech zemrou.“

„Tak proč to děláte?“ vykřikl Alex. „Proč ji chcete vyhodit do vzduchu? K čemu to bude dobré?“

„Řekněme, že chci dát světu poslední důrazné varování. Zítra v noci přistanu v Murmansku a umístím bombu, kterou jsi viděl, mezi ponorky.“ Sáhl do kapsy u saka a vytáhl z ní malou plastovou kartu. Podél jednoho okraje měla magnetický proužek jako kreditní karta. „Tohle je klíč, s jehož pomocí bombu odpálím,“ pronesl. „Ten

magnetický proužek obsahuje všechny potřebné kódy a informace. Stačí jen vložit kartu do bomby. V době výbuchu budu na cestě do Moskvy, takže mi neublíží.

Výbuch pocítí všechny země na světě. Určitě si dokážeš představit hrůzu a pobouření, které to způsobí. A nikdo nebude vědět, že za to může bomba, kterou jsem do Murmanská úmyslně dopravil. Budou si myslet, že nešťastnou náhodou vybuchla jedna z ponorek. Možná *Lepse* nebo některá jiná. Jak už jsem řekl – k té katastrofě může dojít každou chvíli. A až se to stane, nikoho nenapadne, že to mohlo být jinak.“

„Ale napadne!“ namítl Alex. „CIA ví, že jste koupil uran. Zjistí, že jejich agenti zahynuli –“

„CIA nikdo věřit nebude. CIA nikdy nikdo nevěří. A navíc, než proti mně shromáždí důkazy, bude už pozdě.“

„Nechápu to!“ zvolal Alex. „Řekl jste, že zabijete tisíce vlastních lidí. Jaký to má smysl?“

„Jsi mladý. O mém lidu nic nevíš. Ale poslouvej, Alexi, vysvětlím ti to. Až k té katastrofě dojde, celý svět se spojí a Rusko odsoudí. Budou nás nenávidět. A ruský lid se bude stydět. Kéž bychom byli méně bezstarostní, méně hloupí, méně zkorumpovaní. Kéž bychom byli stále supervelmocí jako kdysi. A v tu chvíli se všichni – v Rusku a na celém světě – s nadějí obrátí k Borisi Kirijenkovi, aby s tím něco provedl. K ruskému prezidentovi! A co uvidí?“

„Natočil jste o něm film...“, zamumlal Alex.

„Zveřejníme film, který ho ukáže, jak popíjí u bazénu. V červených šortkách a květované košili. Jak laškuje se třemi polonahými dívkami tak mladými, že by mohly být jeho dcerami! A navíc jsme s ním natočili rozhovor. Ten také dáme k dispozici.“

„Vy jste ten rozhovor upravili!“

„Přesně tak.“ Sarov přikývl a v očích se mu zablesklo. „Naše moderátorka se ho ptala na železniční neštěstí v Moskvě a Kirijenko, který už byl lehce podnapilý, odpověděl: ‚Jsem na dovolené. Teď nemám na takové věci čas.‘ Změníme otázku. ‚Co provedete s tím neštěstím v Murmansku?‘ A Kirijenko odpoví –“

„– ‚Jsem na dovolené. Teď nemám na takové věci čas,‘ “ dokončil Alex větu.

„Ruský lid na vlastní oči uvidí, že je Kirijenko slaboch a opilec, což je ostatně pravda. Okamžitě ho z té katastrofy v Murmanskú obviní – a oprávněně. Severní flotila byla kdysi pýchou celého národa. Jak mohla vláda dovolit, aby se z ponorek staly zrezivělé, proděravělé, smrtelně nebezpečné vraky?“

Letadlo monotónně hučelo. Conrad pozorně poslouchal, co Sarov říká, a hlava mu při tom nejistě balancovala na krku. Dvojice strážných vzadu usnula.

„Řekl jste, že budete v Moskvě,“ zamumlal Alex.

„Za necelých čtyřiaadvacet hodin padne vláda,“ pokračoval Sarov. „V ulicích vypuknou nepokoje. Mnoho Rusů se domnívá, že dřív byl život lepší – mnohem lepší. Stále věří v komunismus. Teď zkrátka dají svůj hněv najevo. Nebude tomu možné zabránit. A já budu po ruce a využiju situace k převzetí moci. Mám příznivce, kteří čekají, až k něčemu takovému dojde. Než se radioaktivní mrak rozptýlí, budu mít zemi pevně v rukou. A to je teprve začátek, Alexi. Znovu postavím Berlínskou zeď. Rozpoutám nové války. Nepřestanu, dokud se moje vláda, komunistická vláda, nestane nejmocnější světovou silou.“

Rozhostilo se dlouhé ticho.

„A kvůli tomuhle chcete zabít miliony lidí?“ zeptal se tiše Alex.

Sarov pokrčil rameny. „I teď umírají v Rusku miliony lidí. Nemají peníze na jídlo. Nemají peníze na léky –“

„A co se stane se mnou?“

„Na tu otázku jsem ti už odpověděl, Alexi. Nevěřím, že ses na ostrově objevil náhodou. Jsem přesvědčený, že se to mělo stát. Nikdy jsem tuhle věc nechtěl udělat sám. Zítra budeš se mnou, a až bude bomba připravená k odpálení, odjedeme společně z Murmanská do Moskvy. Chápeš, co ti nabízím? Nejenže se staneš mým synem. Budeš mít moc, Alexi. Staneš se jedním z nejmocnějších lidí světa.“

Letadlo doletělo k pobřeží Ameriky a zamířilo k severu. Alex se zabořil do sedadla. Točila se mu z toho všeho hlava. Bezděčně zajel rukou do kapsy u kalhot. Podánilo se mu na palubu propašovat plátek

žvýkačky od MI-6 a také figurku, která byla ve skutečnosti paralyzujícím granátem.

Zavřel oči a snažil se vymyslet, co podnikne.

ZLÝ SEN BEZPEČNOSTNÍ SLUŽBY

Trávili hodiny v podivném šeru, které nebylo nocí ani dnem, uvěznění na střeše světa, naprosto nehybní, a přesto se stále hnali kupředu. Alex první část cesty prospal, protože byl unavený a věděl, že bude potřebovat hodně sil. Smířil se s tím, co musí podniknout. Když byli na Ostrově kostlivců, byl v pokušení nečinně přihlížet a nic nedělat. Koneckonců, on sem jet nechtěl. Tohle všechno s ním nemělo nic společného.

Ale teď se situace změnila. Dokázal si ten atomový výbuch na poloostrově Kola představit. Viděl ho přímo před sebou. Tisíce lidí zemřou okamžitě, desítky tisíc později, až se smrtící radioaktivní spad rozšíří nad Evropou. Británie bude jednou ze zemí, kterou zasáhne. Alex tomu musí zabránit. Už nemá na vybranou.

Tentokrát to bude mnohem obtížnější. Sarov mu možná odpustil jeho nevydařený pokus o útěk v autě, nicméně Alex věděl, že mu už nedůvěřuje. A nemohl si dovolit udělat další chybu. Kdyby ho přistihl, že se snaží utéct podruhé, neměl by s ním slitování a okamžitě, bez milosti, by ho potrestal. Alex silně pochyboval, že by dokázal ruskému generálovi nebo jeho znetvořenému společníkovi uniknout. Sarov byl naprosto bdělý, jako by byl v letadle deset minut, ne deset hodin, a Conrad ho také nespustil z očí. Tiše seděl na svém místě jako kočka číhající na myš a v pološeru mrkal krví podlitým okem. A přesto...

Alex měl ty dvě šikovné věcičky, které mu dal Smithers. A mají přistát v Británii! Pouhá představa, že bude opět ve své zemi, obklopen lidmi, kteří mluví stejnou řečí, vlila Alexovi novou sílu do žil. Měl plán a věřil, že určitě vyjde. Musí vyjít.

Zastávku v Ganderu na doplnění paliva a několik hodin letu nejspíš prospal, protože první, co si uvědomil, bylo denní světlo a dvojice strážných, kteří odnášeli čerstvé ovoce a jogurt – snídani připravenou v miniaturní kuchyňce Learu. Podíval se z okna, ale bylo zataženo. Sarov si všiml, že se probudil. „Alexi! Nemáš hlad?“

„Ne, děkuju.“

„Přesto se musíš něčeho napít. Na dlouhých cestách dochází snadno k dehydrataci.“ Pronesl k jednomu strážnému několik

ruských slov. Ten zmizel a vrátil se se sklenicí grapefruitového džusu. Alex zaváhal, než ho zvedl ke rtům, protože si vzpomněl, co se stalo Kirijenkovi. Sarov se usmál. „Nemusíš se bát,“ pronesl. „Je to jen grapefruitový džus. Nic jiného ve sklenici není.“

Alex se napil. Džus byl studený a po dlouhém spánku osvěžující.

„Asi za třicet minut přistaneme v Edinburghu,“ oznámil mu Sarov. „Už jsme v britském vzdušném prostoru. Jaký je to pocit, být zase doma?“

„Kdybyste mě chtěl vysadit, můžu dojet do Londýna vlakem.“

Sarov potřásl hlavou. „Obávám se, že to nepůjde.“

O pár minut později začali klesat. Pilot komunikoval prostřednictvím vysílačky s letištěm a ujistil je, že jde o rutinní zastávku na doplnění paliva. Nebude vysazovat ani nabírat pasažéry, takže nepotřebuje povolení. Poté co si ujasnil s letištními orgány situaci, proběhlo přistání stejně snadno, jako kdyby zajížděli autem do místní garáže. A navzdory Sarovovým obavám britská vláda údajně V. I. P. pasažéry na diplomatickou snídani v Edinburghu nepozvala!

Letadlo prolétlo mrakem a Alex s obličejem přitisknutým k oknu náhle spatřil krajinu posetou miniaturními domy a auty. Místo oslnivého slunce Karibiku tu náhle bylo šedivé světlo a nejisté počasí britského letního dne. Pocítil úlevu. Je doma! Současně však věděl, že mu Sarov nedovolí opustit letadlo. Svým způsobem by bylo méně kruté, kdyby čerpali palivo v Grónsku nebo Norsku. Naposledy se díval na svou vlast. Až ji uvidí příště, bude pro několik budoucích generací otrávená. Sáhл do kapsy a sevřel v ruce figurku Michaela Owena. Blížil se rozhodující okamžik...

Rozsvítilo se znamení, aby si zapnuli bezpečnostní pásy. O chvilku později Alex ucítil v uších tlak. Klesali k zemi. Spatřil most, z téhle výšky nesmírně působný, který se klenul přes širokou vodní plochu. To musí být Forth Road Bridge. A to už na západě uviděl Edinburgh, nad jehož panoramatem se tyčil hrad. Letiště se závratnou rychlostí přibližovalo. Na okamžik zahlédl světlý, moderní terminál, čekající letadla na ploše, obklopená vozíky a dodávkami.

Pak Alex ucítil drcnutí, jak se kola dotkla ranveje, a uslyšel řev motorů ve zpětném chodu. Letadlo zpomalilo. Přistáli.

Tryskáč řízený letištní věží dojel na konec dráhy daleko od hlavního terminálu, do prostoru čerpací stanice. Alex se díval z okna a se staženým žaludkem sledoval, jak se kolem něho míhají veřejné budovy. S každou další vteřinou cesty byl odhodlanější utéct a vyvolat poplach – hluboce přesvědčený, že se mu nakonec podaří z letadla dostat. V ruce teď držel figurku Michaela Owena. Co mu říkal Smithers? Otoč hlavu dvakrát jedním směrem a jednou opačně, tím ho odjistíš. Počkej deset vteřin, pak ho hod' na zem a utíkej. Uzavřený prostor kabiny letadla se k tomu ideálně hodil. Jediný problém byl, jak zabránit tomu, aby ho granát také neochromil?

Zastavili. Téměř okamžitě k nim zamířila cisterna s palivem. Sarov zřejmě všechno předem dobře připravil. Za cisternou jelo osobní auto, a když se Alex podíval z okna, spatřil, že ke dveřím tryskáče přistavují schůdky. To bylo zajímavé. Zdálo se, že se chce někdo podívat na palubu.

Sarov ho pozoroval. „Nebudeš mluvit, Alexi,“ nařídil mu. „Ani jediné slovo. Než tě napadne otevřít pusu, radím ti, aby ses podíval za sebe.“

Conrad se přesunul na sedadlo za Alexe. Na klíně mu ležely noviny. Když se Alex otočil, Conrad je zvedl a pod nimi se objevila velká černá pistole s tlumičem, která mířila přímo na něj.

„Nikdo nic neuslyší,“ pokračoval Sarov. „Jestli bude mít Conrad pocit, že se chceš o něco pokusit, vystřelí. Kulka proletí opěradlem a zavrtá se ti do páteře. Okamžitě zemřeš, ale bude to vypadat, že jsi prostě usnul.“

Alex věděl, že by to nebylo tak jednoduché. Člověk, kterého střelíte do zad, nevypadá jako člověk, který usne. Sarov by nesmírně riskoval. Ale celá tahle věc byla obrovský risk. V sázce nemohlo být víc. Alex nepochyboval o tom, že kdyby se pokusil někomu říct, co se děje, bez váhání by ho zastřelili.

Dveře letadla se otevřely a do kabiny vstoupil zrzavý muž v modré pracovní kombinéze a se štosem ležster v ruce. Sarov vstal a šel ho pozdravit. „Hovoříte anglicky?“ zeptal se muž se skotským přízvukem.

„Ano.“

„Mám tady pro vás nějaké papíry k podpisu.“

Alex lehce pootočil hlavu. Muž si ho všiml a kývl na něj. Alex také kývl. Téměř cítil, jak Conrad tiskne zbraň k opěradlu sedadla. Mlčel. A pak bylo po všem. Sarov podepsal lejstra a vrátil muži propisku.

„Tady je vaše stvrzenka,“ pronesl muž a podal Sarovovi list papíru. „Až budete hotoví, můžete odletět.“

„Děkuju.“ Sarov přikývl.

„Nepůjdete se ven protáhnout? Dneska je krásně. Kdybyste se chtěli zastavit v kanceláři, můžeme vám nabídnout malé občerstvení – čaj a koláče.“

„Ne, děkujeme. Jsme všichni unavení. Zůstaneme v letadle.“

„Jistě. Jestli vám to tedy nebude vadit, nechám odvézt schůdky...“

Chtějí odstranit schody – jakmile budou pryč, Sarov zavře dveře! Alex měl ke svému činu jen pár vteřin. Počkal, než muž vyjde z kabiny, a potom vstal. Ruce držel před sebou a v dlani svíral figurku Michaela Owena.

„Sedni si!“ sykl Conrad.

„Nic se neděje, Conrade,“ pronesl Alex. „Nikam nejdu. Jen si chci protáhnout nohy.“

Sarov se opět posadil. Studoval dokumenty, které mu muž předal. Alex prošel kolem něho. V ústech měl sucho a byl šťastný, že na palubě není senzor, který použili v bráně Casa de Oro. Kdyby ho teď na něj namířili, zjistili by, že mu srdce buší jako splašené. Byla to jeho poslední šance. Alex si každý krok pečlivě promyslel. Byl napjatý víc, než kdyby kráčel na vlastní popravu.

„Kam jdeš, Alexi?“ zeptal se Sarov.

Alex dvakrát otočil hlavou Michaela Owena.

„Nikam.“

„Co to máš v rukou?“

Alex zaváhal. Ale kdyby se pokusil předstírat, že nic, Sarov by ho začal podezírat ještě víc. Zvedl figurku. „To je můj maskot pro štěstí,“ vysvětlil. „Michael Owen.“

Udělal další krok dopředu a jednou otočil figurce hlavou zpátky.

Deset... devět... osm... sedm...

„Sedni si, Alexi,“ pronesl Sarov.

„Bolí mě hlava,“ namítl Alex. „Jen se chci trochu nadýchat čerstvého vzduchu.“

„Nesmíš opustit letadlo.“

„Já vím, pane generále.“

Nicméně už stál u dveří a cítil na tváři čerstvý skotský větřík. Odtahový vůz odvážel schůdky pryč. Alex sledoval, jak se mezera mezi nimi a dveřmi zvětšuje.

Čtyři... tři... dva...

„Alexi! Vrat' se na své místo!“

Alex hodil figurku na zem a vrhl se dopředu.

Conrad s pistolí v ruce vyskočil jako rozzuřený had.

Figurka explodovala.

Alex ucítil za zády výbuch. Zablesklo se a pak se ozvala silná rána, ačkoli se žádné okno nerozbilo, ani se neobjevil oheň nebo kouř. V uších mu zvonilo a chvíli nic neviděl. Ale byl venku z letadla. Byl venku z letadla, když granát vybuchl. Schůdky se od něho stále vzdalovaly. Určitě je mine! Asfaltový povrch čerpací stanice se nacházel pět metrů pod ním. Kdyby z té výšky spadl, mohl by si zlomit nohu. Možná se dokonce zabít. Ale skočil včas. Přistál na břiše na vršku schodiště, i když mu nohy trčely do vzduchu. Rychle se postavil. Zrzavý muž na něj ohromeně zíral. Alex se rozběhl po stále se pohybujících schodech. Když se nohama dotkl pevné země, zmocnil se ho vítězoslavný pocit. Byl doma. A vypadalo to, že paralyzující granát funguje. V letadle se nic nehýbalo. Nikdo po něm nestřílel.

„Co to sakra provádíš?“ zeptal se ho muž rozzlobeně.

Alex si ho nevšímal. To nebyl ten správný člověk, se kterým chtěl mluvit – a hlavně se musel dostat od letadla co nejdál. Smithers říkal, že granát zneškodní nepřítele jen na pár minut. Sarov s Conradem se brzy proberou a nebudou ztrácet čas. Okamžitě se za ním vydají.

Rozběhl se. Koutkem oka zaregistroval, že muž vytáhl z kapsy vysílačku a něco do ní říkal – ale to bylo fuk.

Kolem letadla se pohybovali další lidé, chystali se začít s přečerpáváním paliva. Určitě ten výbuch slyšeli. I kdyby Alexe chytili, letadlo nedostane povolení k odletu.

Nicméně Alex neměl v úmyslu nechat se chytit. Všiml si už řady administrativních budov na obvodu letiště a sprintem k nim zamířil. Dech ho škrábal v krku. Doběhl ke dveřím a stiskl kliku. Byly zamčené! Podíval se oknem dovnitř. Na opačné straně spatřil chodbu s telefonním automatem, ale budova byla kdovíproč zavřená. Na okamžik ho napadlo rozbít sklo – ale to by trvalo moc dlouho. Tiše zaklel, pustil kliku a rozběhl se k vedlejší budově, která stála o dvacet metrů dál.

Tahle byla otevřená. Ocítl se v chodbě se skladišti a kanceláři po obou stranách. Zdálo se, že je budova prázdná. Teď jen potřeboval najít telefon. Zkusil jedny dveře. Vedly do místnosti plné polic s foto kopičkami a kancelářskými potřebami. Další dveře byly zamčené. Alexe se zmocňovalo čím dál větší zoufalství. Vzal za další kliku a tentokrát měl štěstí. Spatřil kancelář se stolem – a na stole ležel telefon. V místnosti nikdo nebyl. Vběhl dovnitř a zvedl sluchátko.

Ale v tu chvíli si uvědomil, že nemá tušení, jaké číslo vytočit. Mobil, který mu dal Smithers, měl tlačítko s horkou linkou – přímé spojení s MI-6. Ale nikdo mu nikdy nedal číslo. Co má dělat? Vytočit spojovatelku a požádat ji, aby ho přepojila na britskou tajnou službu? Budou si myslet, že se zbláznil.

Neměl času nazbyt. Sarov se už možná probral z bezvědomí. A možná je už na cestě. V kanceláři bylo okno, ale s výhledem na opačnou stranu, takže neviděl letadlo ani ranvej. Bleskurychle se rozhodl a vytočil 999.

Telefon dvakrát zazvonil a pak někdo zvedl sluchátko.

Ozval se ženský hlas: „Dovolali jste se na linku tísňového volání. Co potřebujete?“

„Policii,“ odpověděl Alex.

„Hned vás přepojím...“

Slyšel vyzváněcí tón.

A pak na telefon dopadla ruka a přerušila spojení. Alex se vyděšeně otočil, protože čekal, že před sebou uvidí Sarova – nebo ještě hůř, Conrada s pistolí.

Ale nebyl to ani jeden z nich. Spatřil člena letištní bezpečnostní služby, který vešel do kanceláře, když Alex telefonoval. Bylo mu kolem padesáti, měl prošedivělé vlasy a bradu, která splývala s krkem. Přes opasek se mu vzdouvalo břicho a kalhoty mu končily asi dva centimetry nad kotníky. K saku měl připnutou vysílačku a na horní kapse cedulku se jménem – George Prescott. S přísným výrazem se tyčil nad Alexem a ten okamžitě poznal, že před ním stojí skutečný zlý sen každé bezpečnostní služby: chlapík s domýšlivou nadutostí dopraváka, hlídače parkoviště, bezvýznamného úředníčka.

„Co tady děláš, mladíku?“ chtěl vědět Prescott.

„Potřebuju si zatelefonovat,“ odpověděl Alex.

„To vidím. Ale tohle není veřejný telefon. Dokonce to ani není veřejná kancelář. Tohle je budova bezpečnostní služby. Nemáš tu co dělat.“

„Já vím. Ale je to naléhavé!“

„Opravdu? A co tak naléhavého musíš vyřešit?“ Prescott mu očividně nevěřil.

„Nemůžu vám nic vysvětlovat. Jen mi dovoluňte si zavolat.“

Člen ostrahy se usmál. Očividně si situaci vychutnával. Pět dní v týdnu se plahočil z jedné kanceláře do druhé, kontroloval dveře a zhasínal světla. Byl rád, že konečně objevil někoho, koho může sekýrovat. „Nikam volat nebudeš, dokud mi neřekneš, co tu děláš!“ prohlásil. „Tohle je soukromá kancelář.“ Přimhouřil oči. „Otevřel jsi nějakou zásuvku? Vzal jsi něco?“

Alex měl nervy na pochodu, ale snažil se zachovat klid. „Nic jsem nevzal, pane Prescotte,“ odpověděl. „Právě jsem vystoupil z letadla, které před několika minutami přistálo –“

„Z jakého letadla?“

„Ze soukromého letadla.“

„Máš pas?“

„Ne.“

„To je ale vážná věc. Do Británie nemůžeš vstoupit bez pasu.“

„Mám pas v letadle!“

„Pak tě pro něj doprovodím.“

„Ne!“ Alex cítil, jak vteřiny ubíhají. Co má tomu muži říct, aby ho přesvědčil, že si musí nutně zatelefonovat? Mozek mu pracoval na plné obrátky a najednou, poprvé v životě, se přistihl, že říká pravdu. „Poslyšte,“ pronesl. „Vím, že tomu asi nebudete věřit, ale pracuju pro vládu. Když mi dovolíte, abych jim zavolał, potvrdí vám to. Jsem špion –“

„Špion?“ Prescottovi se roztáhla tvář do úsměvu, ale nebyla v něm ani stopa humoru. „Kolik ti je?“

„Čtrnáct.“

„Čtrnáctiletý špion? Podle mě sleduješ moc často televizi, mladíku.“

„Je to pravda!“

„Myslím, že ne.“

„Poslouchejte mě, prosím. Jeden člověk se mě právě pokusil zabít. Je v letadle na ranveji, a jestli si nezavolám, spousta lidí zemře.“

„Cože?“

„Má atomovou bombu, proboha!“

To byla chyba. Prescott se naježil. „Žádám tě, abys nebral Boží jméno nadarmo.“ Dospěl k rozhodnutí. „Nevím, jak ses sem dostal nebo o co ti jde, ale půjdeš se mnou k bezpečnostní a pasové kontrole do hlavního terminálu.“ Natáhl k Alexovi ruku. „Jdeme! Už mám těch nesmyslů dost.“

„To nejsou nesmysly. Ten muž se jmenuje Sarov. Má atomovou bombu. Chce ji odpálit v Murmansk. Jsem jediný člověk, který ho může zastavit. Prosím, pane Prescotte, dovolte mi zatelefonovat na policii. Zabere to jen dvacet vteřin a vy tu můžete stát a sledovat mě. Dovolte mi, abych si s nimi mohl promluvit, a potom mě můžete odvést, kam budete chtít.“

Ale člen ostrahy trval na svém. „Nikam volat nebudeš a hned teď půjdeš se mnou,“ prohlásil.

Alex pochopil, že tudy cesta nevede. Zkusil žadonit a zkusil říct pravdu. Ani s jedním neuspěl, takže bude muset člena ostrahy zneškodnit. Prescott obešel stůl a blížil se k němu. Alex se napjal, pohupoval se na polštářcích chodidel a sevřel ruce v pěst. Věděl, že

ten muž jen dělá svou práci, a nechtěl mu ublížit, ale neměl jinou možnost.

A vtom se otevřely dveře.

„Tady jsi, Alexi! Dělal jsem si o tebe starosti...“

Byl to Sarov.

S Conradem. Oba vypadali pod psa – plet' měli popelavou a pohled rozostřený – a oba se tvářili bezvýrazně.

„Kdo jste?“ chtěl vědět Prescott.

„Jsem Alexův otec,“ odpověděl Sarov. „Nemám pravdu, Alexi?“

Alex zaváhal. Uvědomil se, že je stále v bojovém postoji, přichystaný k útoku. Pomalu spustil paže. Věděl, že je po všem, a na patře cítil hořkou pachut' porážky. Nemohl nic dělat. Kdyby se před Prescottem dohadoval, Sarov by je jednoduše oba zabil. Kdyby se snažil prát, výsledek by byl stejný. Alexovi zbývala jediná naděje. Když odsud se Sarovem a Conradem odejde a člen ostrahy zůstane naživu, existuje šance, že muž svou historku někomu řekne a ten někdo ji oznámí MI-6. Pro Alexe už bude pozdě, ale svět by se dal pořád ještě zachránit.

„Nemám pravdu, Alexi?“ Sarov čekal na odpověď.

„Ano,“ přisvědčil Alex. „Ahoj, tati.“

„Takže co je pravdy na té povídačce o bombách a špionech?“ zeptal se Prescott.

Alex v duchu zasténal. Proč ten chlap nedrží jazyk za zuby?

„To vám Alex vykládal?“ opáčil Sarov.

„Jo, a spoustu dalších věcí.“

„Telefonoval někomu?“

„Ne.“ Prescott se nadmul jako páv. „Snažil se o to, ale stačil jsem mu v tom zabránit.“

Sarov pomalu přikývl. Potěšilo ho to. „No... má bujnou fantazii,“ vysvětlil. „Alex se v poslední době necítí dobře. Má psychické problémy. Někdy jen těžko rozlišuje své výmysly od skutečnosti.“

„Jak se sem dostal?“ chtěl vědět Prescott.

„Musel nenápadně vyklouznout z letadla. Samozřejmě nemá povolení ke vstupu na britskou půdu.“

„Je Brit?“

„Ne.“ Sarov sevřel Alexovi paži. „Ale teď se musíme vrátit do letadla. Máme před sebou ještě dlouhou cestu.“

„Počkat!“ Strážný je nehodlal propustit jen tak snadno. „Omluvám se, pane, ale váš syn hrubě porušil předpisy. A vy, očividně, také. Nemůžete se jen tak potloukat po edinburském letišti! Musím o tom sepsat hlášení.“

„Chápu.“ Zdálo se, že to Sarova nezneklidnilo. „Musím chlapce odvést zpátky do letadla. Ale nechám tu s vámi svého asistenta, který vám sdělí všechny potřebné informace. Pokud to bude nutné, doprovodí vás do kanceláře vašeho nadřízeného. A musím vám poděkovat, že jste mému synovi zabránil telefonovat, pane Prescottte. Pro všechny by to bylo nesmírně trapné.“

Aniž počkal na odpověď, otočil se a vyvedl Alexe, kterého stále držel za paži, z místnosti.

O hodinu později se tryskáč vydal na poslední úsek své cesty. Alex seděl na stejném sedadle jako předtím, ale teď k němu byl připoután želízky. Sarov ho nepotrestal a zdálo se, že si dokonce ani neuvědomuje jeho přítomnost v letadle. To bylo svým způsobem na celé situaci nejhorší. Alex čekal hněv, násilí, možná dokonce rychlou smrt z Conradových rukou. Ale Sarov neudělal nic. Od chvíle, kdy ho Rus přivedl zpátky do letadla, se na něj ani nepodíval. Nastaly samozřejmě potíže. Výbuch na palubě a Alexův útěk vyvolal spoustu otázek. Pilot byl přes vysílačku neustále spojen s řídicí věží. Tu ránu způsobila vadná mikrovlnná trouba, vysvětlil. A pokud jde o chlapce? Generál Alexej Sarov, z doprovodu ruského prezidenta, cestuje se svým synovcem. Ten chlapec je nezvladatelný. Je nám to nesmírně trapné, ale všechno už vyřešili...

Kdyby šlo o obyčejný soukromý tryskáč, zavolali by policii. Ale byl registrován na Borise Kirijenka. Vztahovala se na něj diplomatická imunita. Když se to vezme kolem a kolem, souhlasily orgány, bude jednodušší přivřít oko a přejít to.

Tělo George Prescottta objevili o čtyři hodiny později. Seděl skrčený ve skříni na kancelářské potřeby. Na tváři měl překvapený výraz a mezi očima jediný kruhový otvor od kulky.

V té době byl už Lear v ruském vzdušném prostoru. Právě v okamžiku, kdy bezpečnostní letištní služba vyhlásila poplach a zavolala konečně policii, světla v kabině potemněla a tryskáč zakroužil nad poloostrovem Kola. Připravoval se k poslednímu sestupu.

KONEC SVĚTA

Letiště na celém světě jsou stejná, ale letiště v Murmansku patřilo k těm nejošklivějším. Vybudovali ho v pustině, kde lišky dávají dobrou noc, takže z výšky vypadalo, jako by se tam ocitlo omylem. Po přistání člověk spatřil jedinou nízkou letištní halu ze skla a omšelého šedivého betonu, s osmi bílými písmeny na střeše.

Мурманск

Alex poznal azbuku. Murmansk. Město s tisíci obyvatel. Blesklo mu hlavou, kolik jich bude za dvanáct hodin naživu.

Teď, připoutaný k jednomu ze strážných, který s nimi letěl z Ostrova kostlivců, kráčel Alex po prázdné letištní ploše. Nedávno přšelo. Asfalt byl mokrá a mastný, pokrytý kalužemi špinavé vody. Žádná jiná letadla kromě Learu neviděl. Spíš mu připadalo, že je letiště mimo provoz. Za sklem chabě svítilo několik žlutých světel, ale v budově nebyli žádní lidé. Jediné dveře pro pasažéry, kteří právě přiletěli, byly zamčené a zajištěné řetězem, jako by se letiště vzdalo veškeré naděje, že sem někdo skutečně dorazí.

Očekávali je. Opodál parkovaly tři vojenské nákladní automobily a limuzína s hnědými šmouhami od bláta. Na ploše stála v pozoru řada mužů v khaki uniformách, s černými opasky a vysokými botami, které připomínaly jezdecké holínky. Všichni měli přes hrud' samopal. Jejich velitel, oblečený ve stejné uniformě jako Sarov, předstoupil a zasalutoval. Potrásli si se Sarovem rukama a objali se. Několik minut spolu hovořili. Pak velitel vyštěkl rozkaz. Dva jeho muži se rozběhli k letadlu a začali vykládat stříbrnou bednu, v níž byla Sarovova atomová bomba. Alex sledoval, jak ji vytahují z letadla a zvedají do nákladáku. Vojáci byli nesmírně disciplinovaní. Bomba představovala sílu, která by dokázala zničit svěstadíl, ale když ji nesli kolem nich, neotočila se jediná hlava.

Když byla bomba na nákladním autě, vojáci udělali čelem vzad, odpochovali ke zbývajícím vozům a vyšplhali se na korby. Alexe, teď s rukama spoutanýma k sobě, posadili na přední sedadlo jednoho z nich, hned vedle řidiče. Nikdo se na něj nepodíval. Zdálo se, že

nikoho nezajímá, kdo ten chlapec je. Sarov jim určitě zavolal vysílačkou a upozornil je, že s sebou přiveze společnost. Alex si prohlížel muže, který nákladňák řídil. Byl to drsný, hladce oholený mladík s průzračně modrýma očima. Tvářil se lhostejně. Profesionální voják. Alex se otočil a podíval se z okna právě v okamžiku, kdy Sarov s Conradem nastupovali do limuzíny.

Rozjeli se. Za letištěm nebylo skutečně nic, jen plochá, prázdná krajina, kde dokonce i stromy vypadaly nedomrle a nanicovatě. Alex se zachvěl a pokusil se zkřížit si ruce, aby se masírováním ramen zahřál. Pouta zacinkala a řidič se na něj podrážděně zadíval.

Asi čtyřicet minut jeli po silnici, která byla samá díra. Minuli několik moderních, nudných budov a najednou se ocitli v samotném Murmansk. Byla noc anebo den? Obloha byla stále světlá, ale pouliční lampy svítily. Po chodnících se pohybovali lidé, nicméně vypadali, jako by neměli žádný cíl, jen kráčeli jako náměsíčníci. Zatímco ujížděli po jediné ulici o šířce čtyř jízdních pruhů, nikdo se na ně nepodíval. Byla to hlavní třída v centru města. Byla naprosto rovná, s šedivými, nezajímavými budovami po obou stranách, a zdálo se, že nikam nevede. Murmansk tvořily řady téměř totožných obytných bloků, které připomínaly krabičky od sirek. Zdálo se, že tu nejsou žádná kina, restaurace, obchody – nic z toho, co člověku zpříjemňuje život.

Murmansk neměl žádná předměstí. Město prostě skončilo a najednou projížděli prázdnou tundrou táhnoucí se k obzoru, který neměl co nabídnout. Nacházeli se 1 400 kilometrů od severního pólu a nebylo tu nic. Lidé bez života a slunce bez stopy tepla. Alex si vzpomněl na cestu, kterou absolvoval. Z Wimbledonu do Cornwallu. Pak Londýn, Miami a Ostrov kostlivců. A nakonec je tady. Je to opravdu její poslední část? Na jak strašném místě skončí jeho život. Skutečně se ocitl na konci světa.

Na silnici nebyla žádná auta ani dopravní značky. Alex se přestal dokonce snažit sledovat, kam jedou. Po dalších třiceti minutách začali zpomalovat a pak odbočili. Když opustili asfaltový povrch a pokračovali po šterku, pod koly se ozvalo křoupání. Tak tady mají Rusové své ponorky? Spatřil jen drátěný plot a polorozpadlou dřevěnou kolnu, která se snažila předstírat, že je

strážní budkou. Zastavili před červenobílou závorou. Z kolny vyšel muž ve volném, tmavomodrém zimníku, zpod něhož mu vykukovala rubáška a pruhované tričko. Ruský námořník. Nemohlo mu být víc než dvacet a vypadal zmateně. Doběhl k autu a něco řekl rusky.

Conrad ho zastřelil. Alex viděl, jak se z okna vysunula ruka a šlehl výstřel, ale všechno se seběhlo tak rychle, až téměř nedokázal uvěřit, že se to vůbec stalo. Mladičkého Rusa odhodil výstřel dozadu. Conrad vypálil podruhé. Ve strážní budce byl ještě jeden námořník – Alex si ho předtím nevšiml – a i ten se s výkřikem zhroutil na zem. Nikdo nepronesl jediné slovo. Z předního nákladáku vysákali vojáci a doběhli k závoře. Tohle je vážně vjezd na vojenskou základnu? Alex viděl v podzemním parkovišti supermarketu mnohem důmyslnější zabezpečení. Vojáci závoru jednoduše zvedli a konvoj se pohnul dopředu.

Sjížděli po křivolaké, vymleté cestě z kopce a konečně se před nimi objevilo moře. První věc, kterou Alex spatřil, byla flotila ledoborců, která kotvila asi osm set metrů od břehu, obrovské železné bloky, které tiše, nepochopitelně seděly na hladině. Připadalo mu, že je proti přírodním zákonům, aby taková monstra plavala. Na palubách se nesvítilo, nic se tam nehýbalo. Na opačné straně zálivu se zvedal další skličující úsek pobřeží posetý bílými skvrnami; zda je to sůl nebo nějaký trvalý sníh, to Alex netušil.

Nákladní vozy se dokodrcaly dolů a náhle se ocitli v přístavu obklopeném jeřáby, ocelovými konstrukcemi, skladišti a hangáry. Bylo to ďábelské místo plné zohýbané oceli a betonu, háků a řetězů, kladek a lan, barelů, dřevěných palet a obrovských ocelových kontejnerů. Rezivějící lodě ležely na vodě nebo stály podepřené výztužemi na suchu. U břehu nečinně parkovala auta, nákladáky a traktory, některé z nich očividně dávno nepoužívané. Po jedné straně přístavu se táhla řada dlouhých dřevěných ubikací označených žlutošedivými čísly. Alexovi připomněly budovy, které viděl ve starých filmech o druhé světové válce: tábory pro válečné zajatce. Copak v tomhle ti námořníci spí? Pokud ano, pak musí být všichni v posteli. Přístav byl opuštěný. Všude panoval klid.

Zastavili, a zatímco vojáci slézali za jeho zády z korby, Alex cítil, jak se nákladní vůz kolébá. Vzápětí je uviděl se zvednutými

samopaly v rukou a blesklo mu hlavou, jestli nemá také vystoupit. Řidič ale zavrtil hlavou a naznačil mu, aby zůstal sedět. Alex sledoval, jak se muži rychle rozvinuli do rojnice a zamířili k ubikacím. Sarova nikde neviděl. Jistě dosud sedí v autě, které parkuje na opačné straně od nákladáku.

Rozhostilo se ticho. Pak dal někdo znamení. Ozval se zvuk třístícího se dřeva, jak vojáci rozbíjeli dveře, a pak hlasitý štěkot samopalů. Někdo vykřikl. Rozječel se elektrický zvonek, ale jeho zvuk byl příliš tichý, neúčinný. Za rohem ubikace se objevili tři polonazí muži a snažili se schovat mezi kontejnery. Další střelba. Alex viděl, jak se dva z nich svezli na zem a potom i třetí, který po zásahu do zad bezmocně tloukl rukama ve vzduchu. Z okna práskl osamělý výstřel. Jeden námořník se snažil klást odpor. Vzduchem proletěl granát, dopadl na střechu budovy. Zaduněl výbuch, po němž se rozlétla polovina stěny a proměnila se v hromadu zápalek. Když se Alex podíval na ubikaci podruhé, okno a zřejmě i muž za ním byli pryč.

Útok přišel bez jakéhokoli varování. Sarovovi muži byli dobře vyzbrojení a vycvičení. Základnu obývala jen hrstka námořníků a všichni spali. Zvonění utichlo. Ze zničené budovy stoupal kouř. Kolem prolula postava s obličejem ponořeným ve vodě. Přístav byl obsazen a Sarov se stal jeho velitelem.

Řidič vystoupil z auta, chvatně je obešel a otevřel dveře. Alex se neohrabaně sešplhal na zem, protože měl ruce stále spoutané k sobě. Sarovovi muži přikročili k druhé fázi operace. Alex viděl, že odnášejí mrtvá těla z dohledu. Jeden z nákladních vozů zařadil zpátečku a zacouval blíž ke břehu. Potom velitel z letiště vykřikl rozkaz, vojáci se rozptýlili po areálu a zaujali pozice, které si museli nacvičit měsíce předem. Zdálo se nepravděpodobné, že by někdo stačil vyvolat poplach, ale kdyby přece jen dorazila posila z Murmanska, zjistila by, že má základna obránce. Sarov stál stranou s Conradem po boku a na něco se díval. Alex jeho pohled sledoval.

A spatřil ponorky!

Zalupal po dechu. Tak o tohle v celé té věci šlo! Byly jen čtyři, nafouklé železné stvůry, které ležely napůl ponořené ve vodě, zajištěné lany silnými jako mužská paže. Každá z nich byla velká

jako kancelářská budova položená na bok. Ponorky neměly označení ani vlajku. Vypadalo to, že jsou pokryté černým olejem nebo dehtem. Velitelské věže, umístěné hodně vzadu, byly uzavřené a jednolitě. Alexovi přeběhl mráz po zádech. Nikdy ho nenapadlo, že by ze stroje mohlo skutečně vyzařovat zlo, ale z těchhle vyzařovalo. Byly stejně temné a chladné jako voda, která kolem nich šplouchala. Vypadaly přesně jako bomby, kterými se staly.

Tři ponorky se tyčily u přístaviště, čtvrtá kotvila opodál. Alex si všiml jeřábu na konci přístavní hráze, hned u vody. Před léty býval žlutý, ale většina barvy se už dávno oloupala. Řídicí kabina se nacházela jen asi deset metrů nad zemí a vedl k ní žebřík. Rameno jeřábu trčelo šikmo vzhůru a pak se ohýbalo, takže vypadalo jako krk a hlava ptáka. Jeřáb neměl hák. Místo něj se pod ramenem houpal na řetězu a svazku elektrických kabelů kovový kotouč, který připomínal obrovský špunt.

Conrad něco vykřikl a řidič zamířil s Alexem k zábradlí na kraji přístavní hráze. Umístili ho tam zřejmě proto, aby někdo nespadol do vody, a bylo přišroubované k zemi. Řidič Alexovi uvolnil jednu ruku z železek a vedl ho na řetězu jako psa. Když došli k zábradlí, připoutal ho k němu a nechal ho tam stát. Alex škuibl řetězem, ale bylo to marné. Neměl šanci.

Mohl se jen bezmocně dívat, jak dva vojáci co nejopatrněji zvedají bombu z nákladního vozu. Když ji pokládali na zem, těsně u přístavní hráze, jen pár metrů od jeřábu, viděl v jejich tváři napětí. Sarov k ní zamířil a Conrad se šoural vedle něho. Letmo se na Alexe podíval a koutek úst se mu zkrivil v úsměvu.

Sarov sáhl do kapsy u saka a vytáhl z ní plastovou kartačku, kterou Alexovi ukázal v letadle. Chvilku ji držel v ruce a potom ji zasunul do otvoru na boku atomové bomby. Stříbrná bedna se okamžitě probudila k životu. Na panelu se rozblíkalo několik červených světél a na displeji z tekutých krystalů se objevila řada čísel. Hodiny, minuty a vteřiny. Už se začaly odpočítávat. Magnetický proužek na kartě bombu aktivoval. Někde v bedně se otáčela elektronická kolečka. Bomba se připravovala k výbuchu.

Pak Sarov přistoupil k Alexovi.

Stál tam a prohlížel si ho, jako by ho viděl poprvé a současně naposled v životě. Jeho tvář byla jako vždy bezvýrazná, nicméně Alex v jeho očích cosi zahlédl. Sarov by to popřel. Rozzlobil by se, kdyby mu to někdo řekl. Ale byl v nich smutek – jasně viditelný.

„A jsme u konce,“ pronesl. „Stojíš na základně pro atomové ponorky v Murmansk. Asi tě bude zajímat, že vojáci, kteří na nás čekali na letišti, pode mnou kdysi sloužili a jsou mi stále oddaní. Celý objekt je nyní pod mým velením, a jak jsi viděl, aktivoval jsem atomovou bombu. Bohužel tu s tebou nemůžu dál zůstat. Musím se vrátit na letiště a ujistit se, že je všechno připravené na náš odlet do Moskvy. Conrad umístí bombu na ponorku, přímo nad atomový reaktor, který je stále uvnitř. Je možné, že rozbuška v bombě spustí i reaktor, čímž se zdvojnásobí či ztrojnásobí síla výbuchu. Tobě to bude jedno, protože se okamžitě vypaříš – dřív, než si vůbec stačíš uvědomit, co se stalo. Conrad je velice zklamaný. Doufal, že mu dovolím, aby tě zabil sám.“

Alex neodpověděl.

„Je mi líto, Alexi, že jsi byl nakonec mnohem hloupější, než jsem si myslel, i když mě to asi mělo napadnout. Západní dítě, narozené a vychované v Británii... zemi, která je sama jen stínem toho, čím byla dřív. Proč jsi nepochopil, co ti nabízím? Proč jsi nepřijal své místo v novém světě? Mohl jsi být mým synem. Rozhodl ses být mým nepřítelem. A takhle to dopadlo.“

Opět se rozhostilo dlouhé ticho. Sarov natáhl ruku a něžně Alexe pohladil po tváři. Naposledy se mu zadíval do očí, pak se otočil a odkrácel. Alex sledoval, jak nastupuje do limuzíny a odjíždí.

Ostatní vojáci byli daleko odsud, stále rozmístění po areálu. Ale tady uprostřed, s jeřábem, ponorkami a atomovou bombou, zůstali pouze Alex s Conradem. Jako by měli celý přístav jen pro sebe.

Conrad udělal krok dopředu a zastavil se těsně u Alexe. „Ještě musím něco zařídit,“ zasípal. „Ale pak si na tebe udělám čas. I když je to zvláštní, Sarovovi na tobě pořád záleží. Řekl mi, abych tě nechal na pokoji. Tentokrát bohužel musím generálův rozkaz porušit. Jsi můj! A budeš trpět...“

„Trpím už jen při těch vašich kecech...,“ odsekl Alex.

Conrad si ho nevšímal. Dopajdal k jeřábu a vyšplhal po krátkém žebříku do kabiny. Alex viděl, jak sevřel joysticky, a vzápětí se kovový kotouč otočil, takže se nacházel přímo nad bombou. Pak začal klesat. Conrad jeřáb zkušeně ovládal. Kotouč sjel rychle dolů, zastavil se a potom se lehce dotkl bedny. Alex zaslechl hlasité cinknutí a vzápětí se bedna otřásla a zvedla se ze země. Conrad řídil magnetický zvedák, kterým chtěl přenést bombu přes vodu a umístit na ponorku. Celá operace mu potrvá asi tři minuty. Pak přijde pro Alexe.

Alexovi nezbývalo moc času. Musel okamžitě jednat.

Plátek žvýkačky, kterou mu dal Smithers, byl v pravé kapse. Volnou měl pouze levou ruku, a než žvýkačku vytáhl, rozbalil a vsunul si ji do úst, ztratil několik drahocenných vteřin. Přemítal, co by si Conrad pomyslel, kdyby ho viděl. Sarov by z toho určitě neměl radost. Západní chlapec tváří v tvář smrti a myslí jen na žvýkačku!

Alex usilovně přežvykoval. Ukázalo se, že v jedné věci měl Smithers pravdu. Žvýkačka skutečně chutnala po jahodách. Přemítal, jak dlouho si ji má nechat v ústech. Sliny by ji měly aktivovat, ale kolik jich k tomu bude zapotřebí? Žvýkal, až hmota zvláčněla a změkla a chuť jahod se vytratila. Pak si ji vyplivl do dlaně a přitiskl ji na pouta, přímo do zámku.

Stříbrná bedna už překonala pás vody. Alex viděl, jak se lehce pohupuje nad ponorkou. Conrad se v řídicí kabině naklonil dopředu. Pomalu bednu spouštěl, až přistála na železném povrchu. Kabely a řetězy připojené ke zvedáku se na okamžik prověsily a pak se opět napjaly. Zvedák se začal pohybovat zpátky k přístavní hrázi, ale bombu nechal na ponorce.

V poutech se rozhodně něco dělo. Alex slyšel slaboučké syčení. Růžová žvýkačka zvětšovala svůj objem. Přetékala ze zámku a bylo jí stále víc a víc. Zčistajasna se ozvalo cvaknutí. Kov se otřásl. Alex ucítil bolestivé štípnutí, jak se mu zlomené želičko zařízlo do zápěstí. Ale pak se pouta rozevřela. Byl volný!

Conrad viděl, co se stalo, a už vylézal z kabiny jeřábu. Nevypnul ho a magnet se stále pohyboval pár metrů nad hladinou. Bomba byla mimo dosah, na opačné straně. Právě když se Alex

rozhlížel po nějaké zbrani, Conrad seskočil z poslední příčky žebříku a rozběhl se k němu. Najednou stáli proti sobě.

Conrad se usmál. Úsměv mu zkřivil jednu polovinu obličeje, v níž měl funkční svaly. Druhá strana s holou lebkou zůstala nehybná. Alexovi okamžitě došlo, že Conrad si je navzdory všem příšerným zraněním jistý sám sebou. Vzápětí pochopil proč. Conrad, poháněný nenávistí, se s překvapivou rychlostí pohnul. Zaujal bojový postoj, bleskurychle zaútočil a kopl Alexe do hrudníku. S Alexem se zatočil svět, s vyraženým dechem a rozbolavělým tělem spadl na zem. Conrad mezitím přistál lehce na nohou. Ani se nezadýchal.

Alex se namáhavě zvedl. Conrad k němu přistoupil a zaútočil podruhé. Alex se vrhl na zem a začal se kutálet ke břehu, takže ho Conradova noha minula, i když jen o centimetr. Conrad ale natáhl paži a chytil ho za tričko. Alex si všiml ohavných stehů, jak mu lékaři přišli ruku zpátky k zápěstí. Conrad ho vytáhl na nohy a vrazil mu políček. Alex ucítil v ústech krev. Pak ho Conrad pustil. Alex stál na místě, vrávoral a snažil se vymyslet nějaký způsob obrany.

Na nic však nepřišel. Přestože byl silný a prošel speciálním výcvikem, Conrad nad ním vítězil. A teď se ho chystá zabít. Alex to poznal podle jeho výrazu... A pak, zničehonic, se ozvalo řinčení. Alarm opět spustil. Alex uslyšel střelbu a vzápětí výbuch. Vzduchem proletěl další granát. Conrad strnul a otočil hlavu. Další výstřely. I když se to zdálo nemožné, vypadalo to, že na přístav někdo zaútočil.

Alex se s novou energií v žilách rozběhl. Všiml si, že na zemi mezi harampádím leží železná tyč. Zvedl ji a máchl jí ve vzduchu, šťastný, že má něco, co připomíná zbraň. Conrad se k němu otočil zpátky. Střelba zesílila. Teď se zdálo, že se ozývá ze dvou stran, protože Sarovovi muži se začali proti nepříteli, který je tak nečekaně zaskočil, bránit. Zaskřípaly pneumatiky a Alex v dálce uviděl džíp, který právě projížděl drátěným plotem. Vzápětí prudce zastavil, vyskočili z něj tři muži a schovali se. Všichni byli v modrých uniformách. Co se to děje? Ruské námořnictvo proti ruské armádě? A kdo vlastně vyvolal poplach?

Ale i kdyby Sarovovy plány odhalili, i kdyby tu právě probíhala záchranná akce, Alexovi stále hrozilo nebezpečí. Conrad se pohupoval na špičkách a snažil se najít skulinku kolem mávající

železné tyče. A co atomová bomba? Alex nevěděl, jestli ji Sarov nastavil tak, aby vybuchla za pět hodin nebo za pět minut. Vzhledem k jeho šílenství bylo možné obojí.

Conrad zaútočil. Alex máchl tyčí a ucítil, že ho zasáhl do ramene. Když však Conrad tyč oběma rukama sevřel, jeho spokojený úsměv zmizel. Nechal se od Alexe udeřit jen proto, aby mohl tyč chytit. Alex za tyč škulbl, ale Conrad byl mnohem silnější než on. Cítil, jak mu železo klouže mezi prsty a zařezává se mu do dlaní. Nakonec tyč pustil, a když s ní Conrad sekl jako kosou, hlasitě vykřikl. Železo ho zasáhlo ze strany do stehna. Alex se znovu ocitl na zemi, neschopný pohybu.

Opět uslyšel výstřely. Přestože se mu zakalil zrak, všiml si, že vzduchem proletěly další dva granáty. Přistály vedle jedné lodě a jako obrovské ohnivé koule explodovaly. Dva Sarovovi muži se vznesli do vzduchu. Současně začaly štěkat dva nebo dokonce tři samopaly. Ozývaly se výkřiky. Objevily se další plameny.

Conrad se tyčil nad Alexem.

Zdálo se, že nevnímá, co se na základně děje. Nebo mu to možná bylo jedno. Nejdřív si vyhrnul jeden rukáv, potom druhý. Nakonec se svezl na kolena, takže seděl Alexovi na hrudníku jako na koni. Rukama mu sevřel krk.

Jemně, aby si to vychutnal, začal stisk zesilovat.

Alex cítil, jak ho Conrad pomalu škrtí. Nemohl dýchat. Před očima se mu už dělaly mžitky. Ale uviděl něco, co Conrad vidět nemohl. Přes vodu se k nim pomaličku přibližoval magnetický kotouč.

Aby se Conrad dostal co nejdřív k Alexovi, nechal jeřáb ve spěchu puštěný. Co kdyby...? Alex si vzpomněl, co mu Sarov o svém asistentovi řekl. V celém těle má kovové šrouby, v čelisti ocelové drátky a v hlavě kovovou destičku...

Magnet byl téměř nad nimi a zakrýval výhled na oblohu. Alex nemohl dýchat. Conrad ho pevně svíral kolem krku. Zbývaly mu jen vteřiny života.

Z posledních sil prudce švihl pěstmi a současně škulbl tělem vzhůru. To Conrad nečekal. Svalil se dozadu a pustil ho. Magnet byl přímo nad ním. Alex spatřil jeho šokovaný výraz, když se všechny

ocelové plátky, šrouby a drátky v jeho těle dostaly do magnetického pole. Conrad vykřikl a zmizel, jako by ho zvedly do vzduchu neviditelné ruce. S odporným mlasknutím narazil zády do kotouče. Okamžitě znehybněl. Ramena měl přitisknutá ke kotouči a paže a nohy mu visely ochable dolů. Jeřáb pokračoval v pohybu a v mírném oblouku přenášel bezvládné tělo nad přístavní hrází.

Alex zalapal po dechu a zrak se mu rozjasnil. „Nemáš bejt tak přitažlivej,“ utrousil.

S námahou se zvedl ze země a dobelhal se k zábradlí, k němuž byl připoután. Opřel se o něj, protože se už nedokázal udržet na nohou. Zaslechl štěkání samopalů, tentokrát delší a hlasitější než kdykoli předtím. Nad mořem spatřil helikoptéru, která letěla nízko nad hladinou. V otevřeném otvoru seděl výsadkář, nohy mu visely ve vzduchu a na klíně držel obrovskou zbraň. Jeden ze Sarovových nákladňáků vyletěl do vzduchu, dvakrát se otočil a v plamenech explodoval.

Bomba...

Co se na základně děje, to může zjistit později. Dokud nebude bomba zneškodněná, jsou všichni v nebezpečí. V krku ho pořád páliło. Ze všech sil se nadechl, ale to už běžel k jeřábu a vylezl do kabiny. Jednou jeřáb řídil. Věděl, že to nebude těžké. Natáhl ruce a zabral za joystick. V tu chvíli na něj vypálil jeden ze Sarovových mužů. Kulka se zazvoněním narazila na kovový plášť kabiny. Alex se instinktivně sehnul a zatáhl za páku. Magnetický kotouč se zastavil a s Conradem, který z něho visel jako polámaný panáček, se otočil. Alex zatlačil na joystick a kotouč začal klesat do moře. Ne! Tohle nechtěl. Zatáhl za páku zpátky a kotouč okamžitě znehybněl. Jak ten magnet vypnout? Alex se rozhlédl a spatřil tlačítko. Jakmile je stiskl, nad hlavou se mu rozsvítilo světlo. Špatný knoflík! Na joysticku, který svíral v ruce, uviděl další tlačítko a zkusil je. Conrad náhle letěl vzduchem. Dopadl do šedivé, mrazivé vody a okamžitě se potopil. Není divu, když má v sobě tolik kovu, pomyslel si Alex.

Zatáhl za joystick k sobě a magnet se opět vznesl. Po přístavní hrázi k němu utíkal voják. Když z helikoptéry šlehl výstřel, muž se zhroutil na zem a zůstal bezvládně ležet. A teď... soustřed' se! Alex zkusil druhou páku a tentokrát se začal magnet vracet zpátky nad

ponorku. Trvalo to celou věčnost. Alex si jen vzdáleně uvědomoval boj, který kolem něho stále zuřil. Vypadalo to, že se ruské pořádkové síly dostavily v hojném počtu. Sarovových mužů bylo mnohem méně, ale stále se bránili. Věděli, že nemají co ztratit.

Magnet dorazil k ponorce a Alex ho pomalu spouštěl ke stříbrné bedně, protože si pamatoval, jak opatrně to dělal Conrad. Neměl tolik zkušeností – a vyděšeně sebou škubl, když těžký kotouč narazil do víka. Sakra! Jestli si nedá větší pozor, odpálí tu věc sám. Znovu stiskl tlačítko na řídicí páce a okamžitě ucítil, že magnet ožil. Pochopil, že atomová bomba je v jeho moci. Zatáhl za páku a magnetický zvedák začal stoupat vzhůru. Stříbrná bedna se odpoutala od ponorky.

Alex teď centimetr po centimetru otáčel ramenem jeřábu nad vodou a nesl atomovou bombu zpátky do přístavu. Do jeřábu narazila druhá kulka a roztránila okno přímo nad jeho hlavou. Zděšeně vykřikl. Zasypaly ho úlomky skla a myslel si, že oslepne. Když však zvedl hlavu a spatřil, že atomová bomba se vznáší nad přístavní hrází, pochopil, že je téměř u konce.

Začal ji spouštět dolů. V okamžiku, kdy se dotkla země, se ozval další výbuch, hlasitější a bližší než kdykoli předtím. Ale nebyl atomový. Jedno skladiště se otřásl v základech, další hořelo. Přiletěla druhá helikoptéra a začala ostřelovat přístav, takže se do vzduchu zvedal prach a sutiny. Těžko říct, nicméně Alex usoudil, že Sarovovi muži ztrácejí pozice. Připadalo mu, že mnohem méně opětují střelbu. No co, za několik dalších vteřin na tom přestane záležet. Zbývá jen vytáhnout plastovou kartu.

Odpojí magnet od bomby, vyskočil z jeřábu a rozběhl se k bedně. Viděl, že kartička částečně vyčnívá z otvoru, do kterého ji Sarov vložil. Světýlka stále blikala a čísla se měnila. Okolní střelba téměř ustala. Ohlédl se přes rameno a spatřil, jak se po objektu systematicky rozmisťují další muži v modrých uniformách, kteří přibíhali ze všech stran. Natáhl ruku a vyndal kartičku ven. Světla na atomové bombě zhasla, číslice zmizely. Dokázal to!

„Vrať to zpátky.“

Ta slova zazněla tiše, ale z každého číselu hrozba. Alex zvedl hlavu a uviděl před sebou Sarova. Nějak se musel dozvědět, že je základna pod palbou, a vrátil se zpátky. Kolik času uplynulo od

chvíle, kdy se viděli naposledy? Třicet minut? Hodina? Ať to bylo jakkoli dlouho, Sarov se změnil. Byl menší, jakoby schoulený. Světlo v jeho očích zmizelo a bledá tvář jako by mu ještě víc zpopelavěla. Cestou zpátky do přístavu ho postřelili. Sako měl protřžené a pomalu se na něm rozšiřovala červená skvrna. Levá ruka mu bezvládně visela podél těla.

Nicméně v pravičce svíral pistoli.

„Je konec, pane generále,“ pronesl Alex. „Conrad je mrtvý. Je tu ruská armáda. Někdo je zřejmě varoval.“

Sarov zavrtěl hlavou. „Ještě pořád můžu bombu odpálit. Dá se to udělat ručně. Oba zemřeme, ale výsledek bude stejný.“

„Lepší svět?“

„Nic jiného jsem nikdy nechtěl, Alexi. Všechno tohle...! Jen jsem vždycky dělal to, čemu jsem věřil.“

Alex cítil, jak se ho zmocňuje obrovská únava. Svíral kartu v ruce. Bylo to opravdu zvláštní. Z jednoho Ostrova kostlivců na další. Nic jiného.

Sarov zvedl pistoli. Krvavá skvrna se teď rozšiřovala rychleji. Generál zavrával. „Dej mi tu kartu, nebo tě zastřelím,“ sykl.

Alex natáhl ruku s kartou a pak ji náhle odhodil. Dvakrát se otočila ve vzduchu a zmizela ve vodě. „Jen do toho, když chcete,“ prohlásil. „Zastřelte mě!“

Sarov vrhl pohled za ztracenou kartou a pak se podíval zpátky na Alexe. „Proč...?“ zašeptal.

„Radši budu mrtvý, než abych měl takového otce, jako jste vy,“ prohlásil Alex, Ozvaly se výkřiky a blížily se kroky.

„Sbohem, Alexi,“ rozloučil se Sarov.

Zvedl pistou a vystřelil jedinou ránu.

ZA ALEXEM

„Přišli jsme o Alexe Ridera,“ oznámila paní Jonesová. „Je mi to líto, Alane. Víím, že tě ta zpráva nepotěší. Ale je konec.“

Šéf zvláštních operací MI-6 a jeho zástupkyně spolu obědvali v restauraci u stanice metra Liverpool Street. Jedli tu často, i když ne obvykle spolu. Restaurace se nacházela v suterénu, měla nízké, klenuté stropy, tlumené osvětlení a holé cihlové stěny. Bluntovi se líbily naškrobené bílé ubrusy a klasická obsluha. Navíc tu mizerně vařili, takže sem chodilo jen málo lidí. To se ale hodilo, když si člověk potřeboval popovídat v soukromí.

„Alex si vedl skvěle,“ zamumlal.

„Ano. Dostala jsem mail od Joea Byrna z Virginie. Ztráta jeho dvou agentů, kteří zahynuli v podmořské jeskyni, ho samozřejmě hluboce zasáhla, ale Alexe si nemohl vynachválit. Prý je rozhodně naším dlužníkem... což můžeme v budoucnu využít.“ Vzala si dalať a rozlomila ho napůl. „Nepřekvapilo by mě, kdyby teď CIA začala s výcvikem vlastního nedospělého špiona. Američané vždycky kopírují naše nápady.“

„Pokud zrovna my nekopírujeme ty jejich,“ poznamenal Blunt.

„To je pravda.“

Když k nim přišel číšník s prvním chodem, odmlčeli se. Paní Jonesové přinesl grilované sardinky, panu Bluntovi polévku. Ani jedno jídlo nevypadalo příliš lákavě, ale na tom nezáleželo. Ani jeden z nich neměl hlad.

„Prošel jsem záznamy a myslím, že zhruba víím, co se tam odehrálo,“ pronesl Blunt. „Ale možná mi můžete objasnit pár drobností. Především bych rád věděl, jak se ruské úřady o Sarovovi dozvěděly.“

„Dozvěděly se to díky tomu, co se stalo na edinburghském letišti,“ vysvětlila paní Jonesová. Podívala se na talíř. Ležely na něm čtyři sardinky s hlavami a ocasy. Kdyby mohly ryby vypadat nešťastně, vyhlížely by jako tyhle. Když si je pokapala citronem, šťáva jim vytvořila pod nehybnýma očima slzy.

„Alex narazil na člena ochranky jménem George Prescott,“ pokračovala. „Za pomoci vynálezu, který mu dal Smithers, se mu podařilo utéct ze Sarovova letadla.“

„Nevzpomínám si, že bych Smitherse pověřil –“ začal Blunt.

„Alex si chtěl zatelefonovat,“ přerušila ho paní Jonesová. „Zřejmě nás chtěl informovat o Murmansk. Říct nám, co má Sarov za lubem. Ten muž, Prescott, mu v tom zabránil.“

„Bohužel.“

„Ano. Muselo to být nesmírně traumatizující. Alex mu dokonce řekl, že je špion a že pracuje pro nás, ale pak ho objevil Sarov. Prescott zabili – a tím to skončilo. Nebo by to bylo skončilo... ale měli jsme mimořádné štěstí. Prescott měl na saku připnutou vysílačku. Během rozhovoru s Alexem byla zapnutá a v kanceláři bezpečnostní služby slyšeli každé jejich slovo. Samozřejmě ani oni Alexovi nevěřili, ale když Prescott objevil s kulkou v hlavě, dali si dvě a dvě dohromady a okamžitě se s námi spojili. To já varovala úřady v Murmansk a musím říct, že Rusové zareagovali velice rychle. Povolali námořnictvo a dva bojové vrtulníky a zaútočili na základnu.“

„Co se stalo s bombou?“

„Mají ji. Podle jejich odborníků byla natolik velká, že by do poloostrova Kola udělala pořádnou díru. Radioaktivní spad by kontaminoval Norsko, Finsko a následně většinu Velké Británie. A já si skutečně myslím, že prudká mezinárodní reakce by stačila k tomu, aby Kirijenko padl. Stejně není příliš oblíbený.“

„Kde vůbec je?“ Blunt měl polévku téměř studenou. Zapomněl, co v ní mělo být.

„Kubánské úřady ho objevily uvězněného na Ostrově kostlivců. Vyváděl jako šílený a obviňoval všechny kromě sebe.“ Paní Jonesová potřásla hlavou. „Už je zase v Moskvě. Sarov ho vyděsil k smrti, ale na druhé straně on zase vyděsil k smrti nás. Kdyby nebylo Alexe, kdo ví, jak by to dopadlo.“

„Jaký postoj k tomu zaujali Kubánci?“

„Sarova se zřekli. Prý s ním nemají nic společného. Neměli tušení, co plánuje. Nejhorší na tom je, že mu to málem prošlo!“

„Kdyby nebylo Alexe Ridera...“

Oba mlčky dojedli první chod.

„Kde je Alex teď?“ zeptal se konečně Blunt.

„Doma.“

„Jak se mu daří?“

Paní Jonesová si povzdychla. „Sarov se zastřelil,“ odpověděla. „Alex stál přímo před ním. Váš problém je, Alane, že jste nikdy neměl děti a odmítáte přijmout fakt, že Alex dítětem dosud je. Ve svých čtrnácti letech toho prožil mnohem víc než jakýkoli jeho vrstevník... a tahle poslední mise! Řekla bych, že byla zatím ze všech nejdrsnější. A nakonec byl očitým svědkem Sarovovy sebevraždy!“

„Sarov asi nechtěl, aby ho dostali živého,“ zamumlal Blunt.

„Kéž by to bylo tak jednoduché. Zdá se, že Sarov měl pro Alexe jakousi... slabost. Považoval ho za syna, o kterého přišel. Alex ho odmítl a to generála dohnalo k jeho zoufalému činu. Proto to udělal. Už nedokázal žít dál.“

Blunt zvedl ruku a okamžitě k nim přistoupil číšník, aby jim nalil víno. Nebylo zvykem, aby pili během oběda alkohol, ale Blunt objednal třetinku chablis, které teď stálo v kbelíku s ledem vedle stolu. Další číšník jim přinesl hlavní chod. Jídlo leželo nedotčené na stole.

„Jak dopadla ta záležitost s triádami?“ zeptal se Blunt.

„Hm? O všechno jsem se postarala. Měli jsme několik jejich lidí ve vězení, a tak jsem zařídila, aby je propustili. Odletěli zpátky do Hongkongu. To stačilo. Nechají Alexe na pokoji.“

„Tak proč říkáte, že jsme o Alexe přišli?“

„Pravdou je, že jsme ho především neměli do akce nasadit.“

„Nenasadili jsme ho. Udělala to CIA.“

„Dobře víte, že v tom není žádný rozdíl.“ Paní Jonesová ochutnala víno. „Jde o to, že jsem vyslechla jeho hlášení, a můžu říct... že se změnil. Víím, říkala jsem to už předtím. Ale dělám si o něj starosti, Alane. Je tak zamlklý a uzavřený. Ublížilo mu to.“

„Zlomeniny?“

„Proboha! Dětem jde přece ublížit jiným způsobem! Omlouvám se, ale mám na to velmi vyhraněný názor. Už ho nesmíme znovu nasadit do akce. Není to fér.“

„Život není fér.“ Blunt zvedl skleničku s vínem. „Podle mě zapomínáte, že Alex právě zachránil svět. Ten chlapec se brzy stane jedním z našich nejúspěšnějších agentů. Je to naše nejlepší tajná zbraň. Nemůžeme si dovolit chovat se k němu sentimentálně. Teď ho necháme vydechnout. Myslím, že potřebuje dohnat zameškanou látku ve škole a pak budou letní prázdniny. Ale víte stejně dobře jako já, že pokud ho budeme potřebovat, není o čem diskutovat. Nasadíme ho znovu. A znovu...“

Paní Jonesová odložila příbor. „Najednou mě přešel hlad,“ prohlásila.

Blunt se na ni podíval. „Doufám, že vás nezačíná trápit svědomí,“ poznamenal. „Jestli si o Alexe děláte skutečně starosti, přiveďte ho a trochu ho od srdce politujeme.“

Paní Jonesová se zadívala svému nadřízenému přímo do očí. „Možná bude těžké to vaše srdce najít,“ prohlásila.

Další den byla sobota. Alex vstal pozdě, osprchoval se, oblékl a sešel dolů na snídani, kterou mu připravila jeho hospodyně Jack Starbrightová. Nachystala mu všechno, co měl nejraději, ale Alex jedl málo a mlčky seděl u stolu, Jack o něho měla příšerný strach. Předchozí den se ho snažila přesvědčit, aby si zašel k lékaři, a Alex na ni poprvé v životě vyštěkl. Teď nevěděla, co si počít. Jestli se jeho stav nezlepší, promluví si s tou ženou – paní Jonesovou. Jack netušila, co Alex prožil, ale dokázala si to živě představit. Přinutí je, aby něco udělali. Takhle to dál jít nemůže.

„Co budeš dneska dělat?“ zeptala se.

Alex pokrčil rameny. Ruku, kterou mu rozřízla železná tyč, měl ovázanou, obličej samou oděrkou. Nejhorší ze všeho však byly modřiny na krku. Conrad po sobě zanechal výraznou stopu.

„Nechceš jít do kina?“

„Ne. Asi se půjdu projít.“

„Jestli chceš, půjdu s tebou.“

„Ne. Díky, Jack, ale jsem rád sám.“

O deset minut později vyšel Alex z domu. Podle předpovědi počasí mělo být jasno, ale ve skutečnosti bylo dusno a zataženo. Zamířil ke King's Road, chtěl se ztratit v davu. Neměl tušení, kam jde. Jen potřeboval přemýšlet.

Sarov je mrtvý. Když generál obrátil pistoli proti vlastnímu srdci, Alex se ohlédl, aby se na to, co bude následovat, nemusel dívat. O pár minut později bylo po všem. Základna byla obsazena, bomba zneškodněna. Samotného Alexe nejdřív dopravili helikoptérou do nemocnice v Moskvě, pak odletěl zpátky do Londýna. Někdo mu řekl, že se s ním chce setkat Kirijenko. Mluvílo se o vyznamenání. Alex odmítl. Chtěl jet co nejdřív domů.

A teď je tu. Všechno dobře dopadlo. Je hrdina!

Tak proč má tak zvláštní pocit? Co vlastně přesně cítí? Depresi? Vyčerpání? Cítil obojí – ale co bylo ještě horší, cítil prázdnotu. Jako by na vojenské základně v Murmanskum umřel a vrátil se do Londýna jako duch. Všude kolem kypěl život, ale Alex nebyl jeho součástí. Dokonce i když ležel ve své posteli, ve svém domě, měl pocit, jako by tam už nepatřil.

Tolik toho zažil, ale nesměl o tom s nikým mluvit. Nemohl to říct dokonce ani Jack. Vyděsilo by ji to a rozrušilo – ale stejně by s tím nemohla nic dělat. Zameškal další týdny ve škole a věděl, že nejde jen o učení, které bude muset dohnat. Ztrácí kamarády. Spolužáci si už o něm myslí, že je divný. Zanedlouho se s ním nebude nikdo bavit.

Nikdy nebude mít otce. Teď už to věděl. Nikdy nebude vést normální život. Cítil se tak trochu jako v pasti. Duch. Tím se stal.

Alex neslyšel, jak za ním zastavilo auto. Neslyšel, jak se otevřely a zase zavřely dveře. Ale náhle za zády zaregistroval rychlé kroky, a než se stačil otočit, kolem pasu ho objala čísi ruka.

„Alexi!“

Prudce se otočil. „Sabino!“

Před ním stála Sabina Pleasurová v tričku s Robbiem Williamsem, džínách a se zářivě barevnou slaměnou taškou přes rameno; po krátkém běhu hlasitě oddychovala. Tvář jí zářila nadšením. „Zaplať pámbu, že jsem tě našla. Hledám tě už pár tejdnu. Nedal jsi mi svoje číslo na mobil, ale naštěstí jsem znala tvoji adresu. Naši mě sem odvezli...“ Ukázala na rodiče, kteří seděli v autě. Oba zvedli ruku a zamávali mu přes čelní sklo. „Chtěla jsem se u tebe zastavit, jestli náhodou nejsi doma. A ty jsi tady!“ Zadívala se mu na krk a prohlížela si modřiny. „Vypadáš příšerně! Měl jsi havárku?“

„Něco podobnýho.“

„Tak jako tak, Alexi,“ přerušila ho, „jsem na tebe přílišně naštvaná. Pokud si vzpomínáš, zachránila jsem ti v Cornwallu život – i když musím říct, že dávat ti na pláži umělý dýchání, to byl zlatej hřeb prázdnin – a pak jsem se dozvěděla, že jsi prostě zmizel. Neposlal jsi mi ani poděkování.“

„No, měl jsem nějakou... práci.“

„Hrál sis na Jamese Bonda?“

„No...“ Alex nevěděl, co na to říct.

Sabina ho vzala za ruku. „Povíš mi to pozdějc. Naši tě zvou na oběd a chceme se domluvit na tý jižní Francii.“

„Co je s ní?“

„Chceme tam v létě ject a vzít tě s sebou. Máme tam nějaký známý, půjčili nám dům s bazénem, bude to skvělý.“ Pátravě se na něj zadívala. „Hlavně mi neříkej, že sis už naplánoval něco jinýho.“

Alex se usmál. „Ne, Sabino. Nic jsem si ještě nenaplánoval.“

„Tak platí. A teď – kam chceš jít na oběd? Jakou máš rád kuchyni? Já mám slabost pro Italy – ale žádněj mě nechce, takže se budu muset spokojit s tebou!“ prohlásila a rozesmála se.

Alex se Sabinou kráčeli po ulici. Alex zvedl hlavu. Mraky se roztáhly a vykouklo sluníčko.

Vypadalo to, že nakonec bude přece jen hezky.

ROMÁN ANTHONYHO HOROWITZE

Ostrov kostlivců, který je po románech Stormbreaker a Akademie Point Blanc třetím dílem série se stejným chlapeckým hrdinou, čerpá tradice špionážních románů a thrilerů.

Neubráníme se srovnání s Jamesem Bondem především proto, že hlavní hrdina stojí proti všem padouchům sám a bojuje s nimi za pomoci své kondice, chladné mysli a důmyslných „udělátek“.

Nikdy samozřejmě nepoužívá střelné zbraně – a hlavně je to kluk se vším všudy, ne dospělý muž, a podle toho také jedná a uvažuje.

Horowitz se jako autor chová přesně tak, jak se autor špionážního thrilleru chovat má: napíná nervy drásající děj na hranici uvěřitelnosti tak, aby lehce balancoval mezi hrdinským patosem a ironií, ale nikdy nesklouzl do směšnosti. Jeho příběh „nezletilého Jamese Bonda“ má skvěle vymyšlenou zápletku, rychle plynoucí děj a rozhodně patří k tomu nejlepšímu, co v chlapecké dobrodružné literatuře v posledních letech vzniklo.

Anthony Horowitz o knihách Stormbreaker a Akademie Point Blanc tvrdí: „Vždy jsem chtěl napsat moderní příběh o teenagerovi, který zachraňuje svět. Když jsem chodil do školy, neustále jsem si představoval (zejména při hodinách zeměpisu), že nejsem znuděný třináctiletý kluk, který trčí v příšerné soukromé škole v severním Londýně, ale agent MI-6. Současně jsem chtěl, aby mé příběhy působily věrohodně, a tak jsem prostudoval všechno od transplantace buněčného jádra přes moderní jeřáby po jízdu na snowboardu.“

ANTHONY HOROWITZ je oblíbeným a plodným spisovatelem pro děti, jehož knihy se nyní prodávají ve více než deseti zemích po celém světě. Za své knihy získal nespočet cen. Často také píše pro televizi, mimo jiné i pro oblíbené seriály, jako jsou *Vraždy v Midsomeru*, *Poirot* nebo *Foylova válka*. Žije v severním Londýně. Má psa, dvě děti a velice půvabnou ženu.

ALEX RIDER „NEZLETILÝ JAMES BOND“,

je pro britskou zpravodajskou službu MI-6 užitečný způsobem, jakým by dospělý člověk nikdy být nemohl. Nyní opět potřebují jeho pomoc. Rutinní obhlídka wimbledonského tenisového turnaje však spustí děsivý řetěz událostí a Alex je nucen prchat před čínským zločineckým gangem. Protože se musí skrývat, MI-6 ho pošle na Cayo Esqueleto – Ostrov kostlivců –, což je ostrov nedaleko Kuby. Tam na něj čeká generál Sarov – šílený Rus, který má v plánu přepsat dějiny světa.

Alex čelí největšímu nebezpečí, jaké dosud zažil. Sám, vybaven jen hrstkou důmyslných technických pomůcek, musí nad Sarovem vyhrát chytrostí, protože s každou další vteřinou se přibližuje konec...